

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

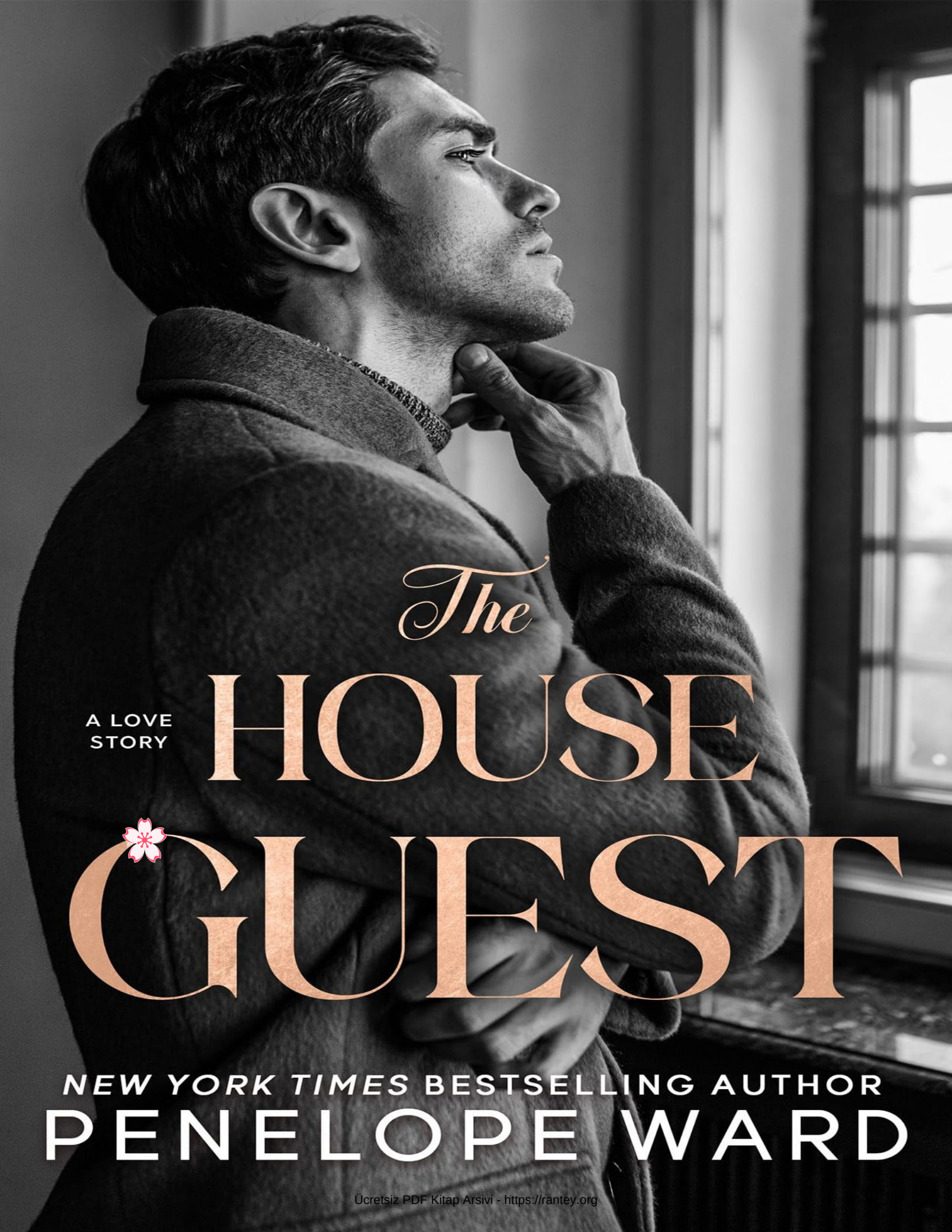
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LOVE
STORY

The
**HOUSE
GUEST**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The
HOUSE
GUEST

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELPE WARD

İlk Baskı Telif
Hakkı © 2025
Penelope Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar bu kuralın dışındadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Jessica Royer Ocken

Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#) Düzeltilme:

Julia Griffiths

Fotoğrafçı: Evgeniia Bezruk @j_bezruk

Model: Sergey Multakh @serjmultakh (Gardırop: Tryyt @tryyt.clothing)

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

'IN İÇİNDEKİLER TABLOSU

[Penelope Ward'ın Diğer Kitapları The House Guest Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[İkinci](#)

[Kısım](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Epilog](#)

[Sevgili Okuyucular](#)

[Teşekkür](#)

[Penelope Ward'ın Diğer Kitapları](#)

[Gitmeden Önce!](#)

[Aristokrat - Bölüm 1](#)

[Aristokrat - Bölüm 2](#)

[Yazar Hakkında](#)

PENELOPE WARD'IN DİĞER KİTAPLARI

[Rockçının İlham](#)
[Perisi Davulcunun](#)
[Kalbi](#)
[Vekil Asla](#)
[Kurallara](#)
[Uymayan](#)
[Moody](#)
[Görev Aristokrat](#)
[Aşk](#)
[Anti-Erkek Arkadaş](#)
[Sadece Bir Yıl](#)
[Geri Döndüğü Gün Ağustos](#)
[Bittiğinde](#)
[Çevrimiçi Aşk](#)
[Beyefendi](#)
[Dokuz Sarhoş](#)
[Arama Mack](#)
[Daddy](#)
[Sevgili Üvey Kardeş](#)
[Sevgili Komsu Sevgili](#)
[Oda Nefret](#)
[Sevin'in Günahları](#)
[Jake Undone \(Jake #1\)](#)
[Benim Skylar'ım \(Jake](#)
[#2\)](#)
[Jake Anladı \(Jake #3\) İkizler](#)

PENELOPE WARD VE VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Denim & amp;](#)
[Diamonds Flört](#)
[Kuralları](#)

[Flört Kuralları En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşi](#)
[Flört Kuralları Tek Gecelik İlişkilerim](#)
[Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları İyi](#)
[Oynandı](#)
[Artık Rol Yapmıyorum](#)
[Mutlu Mektup En](#)
[Sevdiğim Hatıramdan](#)
[Sonra](#)
[Kirli](#)
[Mektuplar](#)
[Nefret Notları](#)
[Asi Mirasçı](#)
[Asi Kalp](#)
[Kibirli Piç](#)
[Kendini](#)
[Beğenmiş](#)
[Takım Elbiseli](#)
[Playboy Pilot](#)
[Bay Para Torbası](#)
[İngiliz Yatak](#)
[Arkadaşı Park](#)
[Avenue Oyuncusu](#)

EV KONUSU HAKKINDA

New York Times'in en çok satan yazarı Penelope Ward'dan yeni, BAĞIMSIZ bir roman...

Dorian Vanderbilt'in beklediği son şey, yıllardır yaşamadığı malikaneye döndüğünde beni kısa bluzumla resim yaparken bulmaktı.

Onun oturma odasını bir sanat alanına çevirmeme şaşırması anlaşılabilir bir durumdu.

Hayat kesinlikle sürprizlerle dolu, ama her zaman iyi anlamda değil.

Bu dersi, teyzem ve onun evlendiği milyarder seyahatleri sırasında beklenmedik bir şekilde öldüklerinde öğrendim.

Onlarla birlikte yaşıyordum ve bir anda hayatım altüst oldu.

Ne yapacağımı bilemeden, ıssız malikanede tek başıma kalarak bir sonraki adımımı düşünmeye başladım.

O sırada Dorian, merhum milyarderin tek oğlu, ortaya çıktı.

Dorian Vanderbilt ile hiç tanışmamıştım. Ülkenin diğer ucunda yaşıyordu.

Ama şimdi eve dönmüş, babasının mirasının parçalarını toplamakla görevlendirilmişti.

Dorian sadece yakışıklı ve gizemli bir adam değildi, aynı zamanda Vanderbilt servetinin tek varisiydi.

İlk başta benden hoşlanmıyor gibiydi. Tamamen zıt karakterlerdik. Ama en azından beni kovmadığı için minnettardım.

Çoğunlukla birbirimizin yoluna çıkmadık, gece geç saatlerde mutfakta karşılaştığımız veya ev sinemasında beklenmedik bir şekilde kaynaştığımız durumlar hariç.

Ancak zamanla birbirimize yakınlaştık. Meğer aramızdaki kimya oldukça ateşliymiş.

Ona aşık oluyordum.

Ta ki bildiğim her şey bir kez daha altüst olana kadar. Ve kader, hayatımda sevdiğim tek adamı özlemle beklememe neden oldu.

BÖLÜM 1

"Dorian geliyor. O gelmeden önce resimlerini oturma odasından kaldırmanı tavsiye ederim."

"Ne?" Midem düğümlendi. "Ne zaman?"

"Tam emin değilim, ama muhtemelen yakında olacak."

"Kahretsin." Etrafımdaki büyük tuvallere baktım. "Uyardığın için teşekkürler. Burası haftalardır hayalet kasaba gibi. Sanırım bu sessizliğin biraz daha devam etmesini umuyordum."

Patsy başını eğdi. "Bu sadece an meselesiydi."

Ellerimi birleştirdim. "Sence beni kovacak mı?"

"Bilemem." Başını salladı. "Hiçbirimizi burada tutacak mı, burada yaşayacak mı yoksa burayı satacak mı, emin değilim. Bize fazla bilgi verilmedi."

Hemen aptalca hissettim. Ben burada, zavallı ölen teyzemden bedavaya yararlanmaya devam edip edemeyeceğimi düşünürken, buradaki personel geçim kaynakları için endişelenmek zorundaydı.

"Umarım merhametli biridir." Diye iç geçirdim. "Sen ve Benjamin tüm bu süreç boyunca harika davrandınız, işinizi kaybetmenizi görmek istemem."

"Sen hayatımıza ışık oldun Primrose. Keşke bu ev şimdi senin olsaydı ve biz senin için çalışsaydık. O zaman endişelenmemiz gerekmeyeceğini bilirdim."

Altı ay önce, teyzem Christina, sanat programına kaydolduğum süre boyunca kendisi ve milyarder kocası Remington Vanderbilt ile birlikte kalmamı teklif ettiğinde buraya taşınmışım. Okul, Kaliforniya'da Pasifik Okyanusu kıyısındaki zengin Orion Coast mahallesinden arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Ama yine de okulu kendim ödüyordum — teyzemin yardım teklifine rağmen ısrar etmişim. Bunun yerine, garsonluk yapıp birikimlerimle geçiniyordum.

Ancak bu malikanede yaşama fırsatı bir rüyaydı. Kendi geniş yatak odam ve tüm olanakları kullanma hakkım vardı. Christina ve Remington oldukça sosyal bir hayat sürüyorlardı, bu yüzden onları neredeyse hiç görmedim, bu da

bazı günler tüm evin benimmiş gibi davranmamı kolaylaştırıyordu. Teyzem zaman zaman beni kontrol ederdi, ama bana rahat bırakırdı. Benim tutkumu keşfederken bana güvenli bir yuva sağladığı için ona çok minnettardım: sanat. Christina, birkaç yıl önce tek kardeşi olan annem öldükten sonra onun desteğine ihtiyacım olduğunu biliyordu. Annemin ölümü beni yalnız bırakmıştı, çünkü babam ilk günden beri hiç hayatımda olmamıştı. Ve şimdi Christina teyzem de öldüğü için, kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyordum.

Burada beş ay boyunca istikrarlı bir hayat sürdürdüm. Düşünülemez olan şey gerçekleşmeden önce sahip olduğum tek şey buydu.

Remington ve Christina, Hawaii'deki bazı arkadaşlarıyla buluşmak için özel jetlerini kullanmışlardı. Ama eve hiç dönemediler. Kiraladıkları villada karbon monoksit sızıntısı olmuştu. Bir gece yatmışlar ve bir daha uyanamamışlardı. İşin garip yanı, bu haberi başkalarından duymadan önce internetten öğrenmiş olmamdı.

Olaydan bu yana bir ay geçmişti ve hala şokun etkisindeydim. Evleri, bir zamanlar olduğu gibi ürkütücü bir kalıntı haline gelmişti, ait olduğu insanlar dışında her şey hala yerli yerindeydi.

Burada yaşamaya devam ederken, sanki bir şeyden kaçıyormuşum gibi hissediyordum. İşleri yürüten bir avuç personel olmasaydı, kendimi *Home Alone* filmindeki Kevin McCallister gibi hissederdim.

Şimdilik, ana yaşam alanını bir sanat atölyesine dönüştürerek kederimle başa çıkmayı başarmıştım. Evdeki en iyi aydınlatmaya sahipti ve son projem için bu alana ihtiyacım vardı. Benden başka kimse burada yaşamadığı için, bunun bir sakıncası olmadığını düşündüm. Personel de bunu desteklemişti. Ama birinin gelip burayı geri almasının sadece an meselesi olduğunu hep biliyordum. Ve *o kişi* Dorian Vanderbilt gibi görünüyordu. Haklı olarak.

Remington'ın tek oğlu benim için uzun zamandır bir gizemdi. Dorian hakkında, benden çok da büyük olmadığı, belki beş ya da altı yaş büyük olduğu, yani yirmi sekiz ya da yirmi dokuz yaşında olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Christina'nın bana anlattıklarına göre, tek çocuktı ve birkaç yıl önce Boston'a taşınmıştı. Remington Vanderbilt'in ebeveynleri ölmüş ve başka kardeşi olmadığı için, Dorian son Vanderbilt ve babasının servetinin tek varisiydi. Remington'un ilk eşi, Dorian'ın annesi, Dorian daha küçükken ölmüştü.

Hizmetçi Patsy, oturma odasında temizliğe başlamıştı ki, sonunda sordum: "Ne zaman geleceğine dair hiçbir ipucu vermedi mi?"

Kafasını salladı. "Benjamin'in onunla telefonda konuştuğunu duydum. Telefonu kapattıktan sonra ayrıntıları öğrenip öğrenmediğini sordum, Dorian'ın kesin bir saat vermediğini söyledi." Büyükbaba saatine baktı. "Bu gece geç oldu. Bu yüzden tahminimce yarın veya ertesi gün gelecek. Her halükarda yatak odalarını hazırladım. Nerede uyuyacağını bilmiyorum."

Yutkundum. "Tamam. Peki... Şimdilik her şey yolunda diye varsayacağım ve sabah onları temizlemeden önce son resmime son rötuşları yapacağım."

"Onları izlemeyi özleyeceğim." Gülümsedi. "Beni gülümsetiyorlar."

"Satamazsam sana bir tane hediye ederim belki." Göz kırptım.

Patsy toz almayı bitirdi ve beni işimle baş başa bıraktı.

Bütün gece çalışmam gerekecekti. Yarın dersim yoktu, bu yüzden gündüz uyuyabilirdim. Çeşitli şövale üzerinde duran on iki resmime baktım ve iç geçirdim. İşe koyulma zamanı. Saat işliyordu.

Birkaç saat sonra, gece yarısı yaklaşmıştı. Personel gitmişti ve ben baştan aşağı boya içindeydim, saçlarım iki at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Arkamda mermer zeminde ayak sesleri duyduğumda, ana binanın hemen yanındaki misafir evinde yaşayan uşak Benjamin olduğunu düşündüm.

Ama sonra tanımadığım sert bir ses beni irkiltti.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

Döndüğümde, yün palto giymiş yakışıklı bir adamın beni baştan aşağı süzdüğünü gördüm.

BÖLÜM 2

Fırçamı bırakırken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Dorian?"

Kaşlarını çattı. "*Kimsin* sen ve babamın evinde ne arıyorsun?"

"Anlamıyorsun. Ben davetsiz misafir değilim."

"Sen davetsiz misafir *değilsin*, ama bu oturma odasını resimlerle doldurmuşsun..." Gözlerini kısarak baktı. "Bunlar da ne böyle? Maymunlar mı?"

"Evet." Yutkundum. "On iki maymun. Okul için hazırladığım serginin bir parçası."

"Ben neye bakıyorum böyle?" Resimlerimden birine bakmak için yaklaştı. "Bu neden takım elbise giyiyor?"

Dik durdum. "Serginin amacı bu. Adı 'Güçteki Primatlar'."

Omuzları gülmekten titredi.

Ellerimi belime koyup kaşlarımı çattım. "Komik olan ne?"

"Sana açıklamak zorunda kalırsam, ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım. Rüya mı görüyorum?" İçini çekti. "Ne zamandır burada dolaşıyorsun?"

"Dolaşmak mı? Söyledim ya. Ben davetsiz misafir değilim. Burada yaşıyorum." "Bu mümkün değil."

"Mümkün. Ben Christina'nın yeğeniyim. Beni buraya davet etti. Onlar... olmadan önce birkaç aydır burada yaşıyordum." Durdum.

"Hayatlarının en derin uykusuna dalmadan

önce mi?" "Şey, ben öyle demezdim..." "Bunu

daha açık bir şekilde ifade etmenin yolu yok."

Gözleri benimkilere dikildi. Ve aniden gerçekliğin dalgası üzerime çöktü. Bu adam her şeyini kaybetmişti. Tutumu kesinlikle daha iyi olabilirdi, ama benim niyetimi sorgulamak için her türlü sebebi vardı. Beni hiç tanıımıyordu.

Boğazımı temizledim. "Kaybınız için çok üzgünüm. Olan biten her şeyden sonra eve gelip burada bir yabancıyı bulmanın şokunu ancak tahmin edebilirim."

bir yabancıyı bulmanın şokunu ancak tahmin edebilirim."

"Maymunları da unutma. Onları da tanımıyorum." Sesi yumuşadı. "Aslında, ben... unutmuştum. Benjamin bir süre önce Christina'nın yeğeninin burada yaşadığını söylemişti. Sanırım senin çoktan gitmiş olduğunu düşünmüştüm." Bir süre durdu. "Senin kaybın için de üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Rahatladığım an, o tekrar konuşmaya başladığında sona erdi. "Ama gitmen en iyisi."

Ne oluyor? Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Omuzlarımı düzelttim. "Sorun değil. Ama birkaç güne ihtiyacım var. Gördüğünüz gibi, taşımam gereken çok eşya var. Ve kalacak başka bir yer bulmam gerekecek."

"Yarın eve nakliyeciler gelsin diye ayarlayacağım."

Ağlamak istedim. Evi boşaltmam gerektiğini biliyordum, ama *bu kadar* çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Beni resmen sokağa atıyordu. "Ne kadar... nazıksınız. Ama yine de kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

"Kalıcı bir yer bulana kadar seni bir otelde konaklatacağım." "Ne kadar süreliğine?"

"Ne kadar süreye ihtiyacın olursa o kadar."

"Evle ne yapacaksın?" "Bu seni ne ilgilendirir, bilmiyorum." "Bu, teyzemin eviydi."

"Aslında hayır." O bana sert bir bakış attı. "Bu benim *babamın* eviydi ve teyzeniz, rahmetli, bir altın avcısıydı."

Yanaklarım kızardı. "Bu doğru değil. Onlar birbirlerini seviyorlardı." En azından ben öyle inanmak istiyordum.

Dorian öfkeyle güldü. "Babam annemden başka kimseyi sevmedi. Annem öldüğünde, acısını güzel kadınlarla unutmaya çalıştı. Christina sadece diğerlerinden daha iyi oynadı."

"Teyzemin altın avcısı olduğunu düşündüğüne göre, onu pek iyi tanımıyor gibisin. O öyle değildi. O halde, bu konuda anlaşılmadığınızı kabul etmeliyiz." Kollarımı kavuşturdum. "Her neyse, burayla ilgili planların beni endişelendiren nedeni, burada çalışan insanları, Patsy ve Benjamin'i sevmeye başlamış olmam. Onları kovmayacağını umuyorum. İşe ihtiyaçları var. Onları burada tutmanın bir yolu varsa..."

"Adın ne?" "Primrose Gallagher."

Bir kez başını salladı. "Primrose, ben Boston'dan yeni geldim. Babamın şirketinin karışıklığını ve bu mülkün sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalarak, hayal edebileceğin en büyük felaketin içine giriyorum. Her şey bir gecede mahvolmadan önce huzurlu bir hayat yaşıyordum. Ama sonunda kendimi zorlayarak buraya gelip bununla yüzleşmeye karar verdim. Uçuş boyunca, iniş yaptığımda beni bekleyen karmaşadan başka bir şey düşünemedim. Bu eve geldiğimde boş olmasını bekliyordum, ama burası lanet olası bir maymun müzesine dönüştürülmüş." Dişlerini sıktı. "Yani, hayır. Önümüzdeki iki dakika içinde ne yapacağımdan haberim yok, şu anda hayaletli bir evde kimin çalışmaya devam edeceğini ise hiç bilmiyorum. Bu yüzden, fikrini takdir etsem de, *Kill Bill* crop top giyen, at kuyruklu bir yabancının tavsiyesini dinlemem gerektiğini sanmıyorum."

Kendime baktım ve sonra çenemi kaldırdım. "Güzel bir filmdi."

"Öyleydi," diye mırıldandı ve gözlerini devirdi. "Ama konu bu değil."

"En azından zevkin var." Kendinden emin bir gülümseme attım.

"*Senin* zevkin ise..." Etrafına bakındı. "Takım elbiseli maymunlar mı?" Başka bir tabloya döndü. "Peki bu da ne böyle? Banyo bornozu mu giyiyor?"

"Playboy Maymun. Hugh Hefner'dan esinlenerek yapılmış." Yine kahkahaya boğuldu.

"Bu bir ders ödevi. Ben bir sanatçıyım. Orion Sanat Enstitüsü'nde okuyorum."

Sonunda gülmeyi bıraktığında bana döndü. "Aferin sana."

"Bunu içten söylemiyorsun. Sadece paran var diye benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Açıkçası, sanatçı olmak istiyorsan. Ama bu lüks malikanede yaşamaktan hoşlanıyor gibisin. Biliyorsun, bu malikane kendi kendini ödemiyo."

Saçlarıma sinirli bir nefes üfledim. "Evet, ama burayı ya da burada çalışan insanları öylece terk edemezdin. Sen gelene kadar birinin burayı idare etmesi gerekiyordu."

"Senin işlere bakma anlayışın bu mu? Ana yaşam alanına primat resimleri yerleştirerek mi?" Bir diğeri gözüne çarptı. "Siktiğimin... George Washington Maymunu mu?"

"Başkan Maymun," diye mırıldandım. "Özel birine dayalı değil." Başka bir resme doğru yürüdü. "Bu şarkıcı mı olmalı?" "Saçlı Stilleri."

Dorian gözlerini ovuşturdu ve güldü. "Bak, bu gece bu konuşmaya devam etmek için çok yorgunum ve tüm bunları hayal etmediğimden tam olarak emin olamıyorum. Odama gidiyorum. Yarın bu oturma odasının temizlendiğinden emin ol. Akşam eşyalarını taşımak için bir kamyon göndereceğim."

Yarın uykuyu telafi etmek yok demek.

"Teşekkür ederim," mırıldandım, "sanırım."

O uzaklaşıp merdivenlere çıkarken ayak sesleri yerde yankılandı.

Şimdi ne olacak?

BÖLÜM 3

Ertesi gün öğleden sonra, oturma odasındaki tüm resimlerimi kaldırdım ve eşyalarımın çoğunu kutulara koydum. Bütün günümü aldı.

Neyse ki Dorian'la karşılaşmadım. Onu bir daha hiç görmesem de hiç sorun olmazdı. Benjamin'e benim için otel rezervasyonu yapıp yapmadığını sormamıştım. Ama her halükarda, bu durum kesinlikle berbat bir şeydi.

Remington'un oğlu beni buradan uzak tutmak için bu faturayı ne kadar süre ödeyeceğini bilmiyordum. Onunla tüm bağlarımı koparmak için bir an önce bir daire bulmak akıllıca olurdu. Otel masraflarını ödeme teklifini reddetmek isterdim, ama kira ödemeye başlayacaksam, elimden geldiğince tasarruf etmem gerekiyordu. Garsonluk işim çoğunlukla okul masraflarımı karşılıyordu, bu yüzden şimdi kirayı nasıl ödeyeceğim belli değildi. Okulu bırakmam gerekebileceği ihtimali çok yüksekti.

Odamdan uzakta köpeklerin havladığını duydum.

Patsy dün gece onları eve götürmüş ve tımarlamıştı. Ekstra büyük bir küveti vardı, bu sayede ikisini birden kolayca yıkayabiliyordu. *Ah*. Dorian geldiğinde gürültü yapmamalarının sebebi buydu. Aksi takdirde ona saldırırlardı ve bana onun geldiğini haber verirlerdi.

Neler olup bittiğini görmek için aşağı indim. İki Doberman'ın Dorian'ı duvara sıkıştırdığını görmek bana tarifsiz bir zevk verdi. Tam anlamıyla kapana kısılmıştı. En iyi kısmı neydi? Doğrudan hayalarına saldırıyorlardı. Ben bile daha iyisini planlayamazdım.

Hak ettiğini buldu.

"Bayanlar!" diye bağırdım, parmaklarımı şıklatarak. "Sorun yok. Buraya gelin."

Tallulah ve Tess hemen geri çekildiler ve kısa kuyruklarını sallayarak bana doğru koştular. Diz çöktüğümde yüzümü yalamaya başladılar.

Dorian, artık dağınık olan koyu saçlarını eliyle düzeltti. "Bu köpeklerin nesi var?" diye şikayet etti. "Testislerimi ısırp koparacaklar sandım."

"Muhtemelen öyle bir şey yapmazlardı. Ama onlar kasık koklayıcılar."

"Kasık koklayıcılar mı?"

"Evet. Biriyle tanıştıklarında, doğrudan bacaklarının arasına giderler. Bu bir tür kabul töreni gibidir."

"Bu rahatsız edici."

"Herkesin kendine özgü bir şeyi vardır." Gözlerimi kısarak baktım. "Seni tanımamalarına şaşırdım."

"Onlarla hiç tanışmadım. İki yıldır eve gitmedim."

Başımı salladım. Mantıklıydı. Remington, iki Doberman'ı yaklaşık bir yıl önce, ben taşınmadan kısa bir süre önce aldığını söylemişti.

"Eh, yapmaları gerekeni yapıyorlar."

"Kasığımı koklamak mı?"

"Hayır." Kıkırdadım. "Yabancı olduğunu düşündükleri birinden evi korumak için."

Gözlerini devirdi. "Sanırım."

"Seni tanıdıkça sakinleşeceklerdir." Onları okşadım. "Bu köpekler baban için her şeydi. O evdeyken hep onun yanındaydılar. Ve belli ki seni bir davetsiz misafir sandılar. Tıpkı senin dün gece beni sandığın gibi. Ne ironik, değil mi?"

Dorian boğazını temizledi. "Peki, beni bel altındaki istenmeyen ilgiden kurtardığın için teşekkür ederim."

Bir şey bana bu adamın kadınların belinin altındaki parçasına sahip olmaya çalışmasına alışkın olduğunu söylüyordu. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Dorian Vanderbilt çok seksi biriydi.

"Önemli değil." Dişlerimi gösterdim.

Sakinleşen hayvanları okşamaya devam ederken, odayı sessizlik kapladı.

Dorian sonunda konuştu. "Aslında... Burada olduğun için mutluyum Primrose. Seni aramaya gelecektim."

"Öyle mi?" Ayağa kalktım.

Parmak uçlarını birleştirerek kule şekli yaptı. "Dün gece için özür dilemek istiyorum."

"Seni T ve T'den kurtarmadan önce bile özür dileyecektin?" Gözleri çok kısa bir süreliğine benim kısa bluzumun hemen altına düştü. Gözünü kırpsaydın

bunu kaçırmış olabilirdin. Ama ben kaçırmadım. Beni takdir mi ediyordu, yoksa giyim tercihlerimi mi yargılıyordu, anlayamadım. İkincisi olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa, dün gece crop top'lar hakkında küçümseyici bir yorum yapmıştı.

"Bu sabah Benjamin'le konuştum," dedi. "Kazadan bu yana işlerin yolunda gitmesine gerçekten yardımcı olduğunu ve özellikle köpeklerin senin etrafta olmandan hoşlandığını söyledi. Köpeklerin babam için çok önemli olduğunu söylediğinizi tekrarladı, bu yüzden şu anda evcil hayvanların getirdiği karmaşıklığa ihtiyacım olmasa da onlardan kurtulmaya dayanamıyorum."

Başımı sallayarak, "Benjamin, gençken nasıl bir insan olduğun hakkında güzel şeyler anlattı, bu yüzden dün geceki tavrın beni şaşırttı" dedim.

Çenesini sıktı. "Evet, o zamandan beri hayat beni sertleştirdi sanırım."

"Babanı kaybetmenin de buna katkısı olmuştur herhalde. Dün gece bunu açıkça belirtmedimse, kaybın için gerçekten çok üzgünüm."

Birkaç saniye durakladı, köpeklerle baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Sana bir teklifim var, Primrose."

Dik durdum. "Tamam..."

"Eğer evde kalmaya ve köpekler ve personel ile iyi geçinmeye razıysan, burada yaşadığın sürece okul masraflarını seve seve karşılarım."

Bir dakika önce beni kovmak istiyordu. Şimdi kalmama izin vermek ve okul masraflarımı ödemek mi istiyor? *Merhaba, Bay Hyde.*

"Bunu yapmana izin veremem. Sadaka istemiyorum. Her ne kadar bedavacı olduğumu düşünsen de, bunu kabul edemem. Teyzem hiç okul masraflarımı ödemedi. Ama kalacak bir yerim olması çok iyi, çünkü okulun yakınında, paramın yeteceği bir yer bulmak çok zor. O yüzden, burada kalmaya devam etme teklifinizi kabul edeceğim." Başımı eğdim. "Peki, tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Fazla bir şey değil. Sadece burada ol... personelin moralini yüksek tut, böylece benim yapmam gerekmesin. Ya da belki sadece benim dikkatimi çekmesi gereken bir şey olup olmadığına bak. Resmi olarak bir şeyleri yönetmen gerektiğini söylemiyorum. Ama ben çok meşgul olacağım ve burada olan bitene dikkatimi veremeyeceğim. Ve maaşlı çalışanlar olduğu sürece, başka bir çift göz ve kulak olması faydalı olur."

Artık daire aramak zorunda olmadığım gerçeğinin keyfini çıkarırken içimi bir rahatlama kapladı. "Bunu kesinlikle yapabilirim."

"Güzel. O zaman, istediğin kadar kalabilirsin." "Evi yakın zamanda satmayacak mısın?"

"Yakın gelecekte hayır. Vanderbilt Technologies'in yönetimini devralmam gerektiği için maalesef yakınlarda olmam gerekiyor."

"Neden maalesef?"

"Çünkü Boston'a dönmeyi çok daha çok istiyorum." "Burayı sevmiyor musun?"

"Orası her zaman benim evim olacak. Ama bununla birlikte hatırlamak istemediğim şeyler de var."

"Babanın işiyle ilgili ne yapacağını biliyor musun?"

Vanderbilt Technologies'in *ne* ürettiğini tam olarak bilmediğim için utanmıştım. Ama şimdi sormak için doğru zaman gibi görünmüyordu.

"Yıllardır onunla birlikte çalışmam için beni eğitiyordu. Ben Doğu Kıyısı'nda yaşıyor olsam da, uzaktan birlikte çalışıyorduk. Onun planı, başına bir şey gelirse, onun yerine benim geçmemdi. Bu kadar çabuk görevi devralmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Hala öğrenmem gereken çok şey var."

"Peki..." diye iç geçirdim. "Sana önemli bir şey söylemem gerekmedikçe seni rahatsız etmeyeceğim. Ve sanat eserlerimin oturma odasına girmediğinden emin olacağım."

Sesi yumuşadı. "Maymunlarına ne yaptın?"

"Şu anda yatak odamdalar. Bildiğin gibi, sen kafanı kışından çıkarmadan önce, bu gece diğer eşyalarımınla birlikte onları nakliye kamyonuna yüklemeyi planlıyordum. Ama onları okula geri götüreceğim. Orada öğrenci projeleri için bir depo odası var. Umarım sonunda satılırlar."

"Anlıyorum."

Sanatımı yine alay etmesini bekledim, ama etmedi.

Köpekler baktım. "Her neyse, bayanları tanımaya çalışmalısın, böylece senin yanında tekrar çıldırmazlar."

Kafasını salladı. "Köpekleri pek sevmem." "Ohhh."

Ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım.

Kafasını eğdi. "Ne?"

"Köpekleri sevmeyen insanlara güvenilmez. Kedileri de."

"Maymunları da, sanırım?"

"Tüm hayvanlar, evet. Onların sunduğu saf, önyargısız sevgiyi tolere edemiyorsan, bu senin hakkında bir şey söylüyor. Bu, var olan en saf sevgi biçimidir."

"Onlara tahammül edemediğimi söylemedim. Sadece yüzümün yalanmasını istemiyorum."

"Yüzünün yalanması, hayalarının ısırılmasından iyidir. Onlara ne kadar çabuk ısınırsan, o kadar iyi olur ve bunun olma ihtimali o kadar azalır. Hoşuna gitse de gitmese de, artık onlar senin."

Yüzünü buruşturdu. "Belli ki benden memnun değiller."

"Senin içindeki iyiliği hissettiklerinde mutlu olacaklar. Benjamin'in söylediği doğruysa, bunun içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum." Gülümsedim.

"Benjamin benim hakkımda tam olarak ne diyor?" "Sadece o kadar da kötü olmadığını."

Gülümsedi. Yüzünü maskeleyen çirkin kişiliği biraz azaldığında, Dorian Vanderbilt'in ne kadar yakışıklı olduğunu anlayabildim. Aslında, onu tanımlamak için en uygun kelime muhtemelen "*çarpıcı*"ydı. Mükemmel, simetrik burnu, mükemmel köşeli çenesiyle uyumluydu. Gözleri, oksitlenmiş çelik gibi mavi-gri renkteydi.

"Peki, izin verirsiniz..." Boğazımı temizledim. "Bugün eşyalarımı taşımak zorunda kalmadığım için, geç bir öğle yemeği hazırlayacağım."

Tallulah ve Tess'e doğru eliyle işaret etti. "Onları da yanına alabilirsin."

Odanın köşesindeki bir sandalyeyi işaret ettim. "Oraya otur, Dorian."

Alnı kırıştı. "Neden?"

"Baban geceleri burada oturup kitap okur ya da bir bardak viski içerdi. Beni idare et."

Dorian odanın köşesine gidip döşemeli koltuğa oturdu. Köpekleri ona götürdüm. "Gelin kızlar. Sorun yok. Bu Dorian. Kardeşiniz."

Dorian gözlerini devirdi ve kıkırdadı. "Harika."

"Tallulah kulaklarının arkasını okşatmayı sever. Tess de öyle. Tess kışını ayağına sürterse şaşırma. Bu onun sevdiği bir şey."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey." İsteksizce her köpeğin kulaklarını okşadı, ta ki köpekler ondan tamamen etkilenmemiş gibi görünene kadar. Aslında yavaş yavaş ona aşık oldular.

Kıkırdadım. "Sizi yalnız bırakayım."

Oturma odasından mutfığa giderken Benjamin'e rastladım.

"Dorian kalmama izin verdi," dedim.

O göz kırptı. "Akıllanacağını biliyordum."

"Akıllanmak, ha?" Dirsekime ona hafifçe vurdum. "Bana öyle geliyor ki sen onu ikna etmişsin gibi geliyor."

"Senin için birkaç iyi söz söylemiş olabilirim." Omuz silkti. "Seni mücadele etmeden bırakmayacaktım."

"Teşekkür ederim dostum."

"İstedığın kadar burada kalmayı hak ediyorsun. Christina da bunu isterdi."

"Kimse böyle bir yeri *hak etmiyor*. Bu bir ayrıcalık. Ve gerçek şu ki, artık karar Dorian'a ait."

"Eh, doğru kararı verdi." Benjamin gülümsedi.

"Dorian'ın kalbi olduğunu içten içe biliyordun, yoksa beni kalmaya ikna etmeye çalışmazdın."

"Elbette. Onu çocukluğundan beri tanıyorum, babası Dorian'ı yıpratmak kadar yüksek beklentiler koymaya başlamadan önce. Onlardan uzaklaşmak için evden ayrıldı. Dorian iyi biridir, ama bunu anlamak biraz zaman alabilir."

"Onun gibi gerçek kişiliğini tanıyan birinin yanında olması onun için büyük şans." "İnan bana, hala onu kızdırmak istemiyorum. Ama Patsy gibi geceleri işim için endişelenip uykularım kaçmıyor." Benjamin güldü.

"Muhtemelen

çok şey biliyorum." Ben eğildim.

"Ne gibi?"

"Birincisi, çocukken yatağı ıslattığında çarşaflarını değiştirmeye yardım eden birini kovmak biraz zor." Göz kırptı. "Ama bunu benden duymadın."

Gülmekten ağzımı kapattım. "Oh, lanet olsun."

Patsy mutfaka girip fısıldadı, "Dorian hakkında dedikodu mu yapıyoruz?"

"Evet." Başımı salladım.

"Görünüşe göre güvendeyiz." Alnındaki teri siler gibi yaptı. "Sizlere veda etmek zorunda olmadığım için çok mutluyum." Gülümsedim.

Neredeyse bir saat boyunca mutfakta kalıp onlarla sohbet ettim. Sonunda sohbeti bırakıp b i r sandviç yapabildiğimde, onu yukarıya taşıdım.

Koridorun en ucundaki odama ulaşmak için diğer tüm yatak odalarının önünden geçmem gerekiyordu. Dorian'ın nerede uyuduğunu bilmediğim aklıma geldi. Babasının odasını almak istemeyeceğini düşündüm, çünkü bu biraz tuhaf olabilirdi, özellikle de giyinme odası

dolap hala Remington ve Christina'nın kıyafetleriyle doluydu. Hayaletli bir ev gibi. Ama belki de evin en iyi odası olduğu için onu almak isteyebilirdi.

Koridorun ortasında, aşğıdaki verandaya bakan küçük bir pencere vardı. Dışarıya baktım ve dışarıda bir şeyin hareket ettiğini fark ettim.

Dorian havuzun kenarında duruyordu. Kalın, siyah saçları ıslaktı ve geriye taranmıştı. Cildi su damlacıklarıyla parlıyordu, her bir kasının muhteşem dalgaları gözler önüne serilmişti. *Vay canına*. Vücudunun da yüzüne uygun olduğunu tahmin etmişim, ama işte kanıtı karşımdaydı. Neredeyse salya akıtıyordum ve bunun sandviçle bir ilgisi yoktu. Bu, düzenli olarak spor yapan birinin vücuduydu.

Gözleri aniden benim bakışlarımla buluştu. Yakalandığım şokuyla neredeyse geriye düşüyordum. Utanç içinde, annemin bana her zaman garip durumlarda yapmamı öğrettiği şeyi yaptım: kendimi ona doğru eğdim. Gülümsedim ve garip bir şekilde ona başparmağımı kaldırdım.

Gözleri yavaşça kısıldı ve o da aynı hareketi yaptı, muhtemelen beni kalmaya izin verdiği için resmi olarak pişman olmuştu.

BÖLÜM 4

Ondan sonra, Dorian'la başka bir karşılaşma olmadan bir hafta geçti. Aynı evde yaşadığımızı düşünürsek, bu bir mucize gibiydi. Ama işler böyle devam edecekse, kesinlikle buna alışabilirdim. Burası, o geri dönmeden önceki kadar sessizdi.

Dorian her gün çok erken saatte ofise gidiyordu. Bunu biliyordum çünkü garaj kapısı sabahın erken saatlerinde beni uyandırıyor, çünkü yatak odam onun park ettiği yerin hemen üstündeydi. Garaj kapısı kapandıktan sonra, yatağımda dönüp tekrar uykuya dalıyordum.

Çoğu gece geç saatlerde döndüğünü de duyuyordum. Uzun saatler çalışıyor mu, yoksa dışarı mı çıkıyor, emin değildim. Ama garaj kapısının sesi olmasaydı, burada olup olmadığını bile şüphe ederdim.

Cuma gecesi huzursuz hissediyordum ve yatak odamın dışında biraz zaman geçirmek istedim. Saklanma işini abartmışım ve kendimi kapalı hissetmeye başlamışım. Garajda Dorian'ın Porsche'sini aradım, ama hala yoktu, bu yüzden bodrumdaki ev sinemasında güvenle film izleyebileceğimi düşündüm. Christina teyzem hayattayken ara sıra orada film izlerdik ve bu akşam da tam da bunu yapmak istedim.

Mutfakta patlamış mısır yaptıktan sonra, sinema salonuna indim. Evin diğer odalarına kıyasla küçüktü, ama çok hoştu, üç sıra mor kadife koltuk ve ekran açıldığında otomatik olarak kararan gömme aydınlatma vardı. Duvarlarda eski film afişleri de asılıydı.

Benjamin bana, dizüstü bilgisayardan kontrol edilebilen ses sisteminin nasıl çalıştığını göstermişti. Telefonuma kaydettiğim talimatlara baktıktan sonra, bu akşam kendim için seçtiğim film olan *Pulp Fiction*'ı çağırdım.

Royale with Cheese sahnesi başlamışken, sinema odasının kapısı aniden açıldı.

Koltuğumda dikleştim ve filmi duraklatmak için uzaktan kumandaya uzandım.

Kahretsin.

Dorian kapıda duruyordu. Ama en kötüsü bu değildi.

Yanında bir kadın vardı.

Film izlemek istemiş olmalılar. "Oh... merhaba."

Garip bir şekilde el salladım.

Kadın sarışındı ve vücuduna oturan bir elbise giyyordu. "O kim?" diye sordu Dorian'ın randevusu.

"Bu Primrose. O..." Durdu.

"Ben onun... üvey kuzeniyim." *Üvey kuzen mi? Gerçekten mi? Adamı neredeyse hiç tanımiyorum.* Ama teknik olarak, bunun doğru olduğunu tahmin ettim.

Dorian gözlerini kısarak, "Primrose bu evde kalan bir sanatçı, demek istedim. Ayrıca, rahmetli babamın eski eşinin yeğeni," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada mı yaşıyorsun?" Anlaşılan çok iyi duymamıştı.

"Geçici olarak, evet," dedim. "Orion Sanat Enstitüsü'ne giderken teyzem beni buraya davet etti. Dorian da bu düzenlemeye devam etmeme izin verdi." Göğsümden bir parça patlamış mısır alıp ekledim, "Bu gece evde olduğunu bilmiyordum, Dorian. Bilseydim buraya gelmezdim."

"Sadece film izleyecektik," dedi kadın. Ayağa kalktım.

"Yolunuzdan çekileyim."

"Hayır." Dorian avucunu uzattı. "Sen önce buradaydın."

"İkiniz de bana katılabilirsiniz," dedim ve tekrar oturdum. "Ne izlemek istiyordunuz?"

Kadın kirpiklerini kırttı. "Romantik bir şey izlemek istiyordum."

İçimden öğürdüm. "Bunda... romantizm var." Omuz silktim. "Eğer yorumlamaya açıksan."

Dorian kaşlarını kaldırdı. "Vincent, Mia'nın kalbine iğne batırdığında mı?"

Sadece duraklatılmış görüntüden ne izlediğimi bildiği için etkilenererek başımı eğdim. "En sevdiğim kısımlardan biri." Gülümsedim.

Kadın dehşet dolu bir ifadeyle ikimizi sırayla baktı. "Kulağa korkunç geliyor."

Dorian ona döndü. "Hiç Tarantino filmi izledin mi?" "Kim?"

Gözlerini kısarak baktı.

Dorian güldü. "Tamam, o zaman."

Popcorn kasesini sıkıca tutup tekrar ayağa kalktım. "Cidden. Siz *Titanic* falan izleyebilmeniz için ben gidiyorum."

"Hayır." Başını salladı. "Filmi başka zaman izleriz. İyi eğlenceler."

Dorian, itiraz etmeden önce kız arkadaşını kapıdan dışarı çıkardı. Birkaç saniye sessizce oturdum, sonra oynat düğmesine bastım. Bu konuda ne kadar saygılı davrandığına şaşırmıştım. Burası onun eviydi ve isterse beni kovup misafirini ağırlamaya hakkı vardı.

Sonunda Dorian'ı aklımdan çıkarmayı başardım ve tek başıma film geceme devam ettim. *Pulp Fiction* neredeyse bitmek üzereyken sinema salonu kapısı tekrar açıldı.

Döndüğümde Dorian'ın tek başına içeri girdiğini gördüm. "Bitti mi?" diye sordu.

Filmi duraklatırken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Yaklaşık on dakika kaldı."

Başka bir şey söylemeden yanımdaki koltuğa oturdu, koltuğa gömüldü ve uzun bacaklarını uzattı. Gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi. Lezzetli kolonyasının kokusu bana doğru geldi ve istemediğim bir heyecan dalgası içimi kapladı. Bu aşırı farkındalık halinden çıkmak umuduyla filmi oynatmaya bastım.

Film bittiğinde hala ortaya çıkmamış olan kız arkadaşına "Nerede?" diye sordum.

"Gitti."

"O senin... kız arkadaşın mı yoksa...?"

"Kesinlikle değil," dedi, ekrana bakarak. "Birlikte olduğun biri mi?" diye sordum.

Bana döndü. "Her zaman bu kadar meraklı mısın?"

"Eh, biz üvey kuzeniz," diye alay ettim. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Eski dostuz, değil mi? O kadar ki, buraya geldiğimde seni neredeyse kovuyordum."

"Detayları..." Omuz silktim.

O güldü. "O, yıllar önce burada yaşarken birlikte olduğum biri. Onunla yeniden bağlantı kurmanın ilginç olabileceğini düşündüm, ama büyük bir hata yaptım."

"Neden? Onun nesi vardı?"

"Onun bir sorunu yoktu. Ben sadece çok sıkılmıştım. Muhtemelen en çok değişen *benim*. Evden ayrıldığında böyle olur sanırım." Popcorn'a uzandı. "Her neyse... *Pulp Fiction*'ı izlemek, onunla anlamsız sohbet etmekten daha çok canım çekiyordu."

onunla anlamsız bir sohbet yapmaktansa *Pulp Fiction* izleme havasında olduğumu fark ettim."

"İstersen baştan izlemek için yeniden başlatabilirim."

"Hayır." Başını salladı. "Ama sen istersen başka bir film izleyebiliriz."

Tamam.

Tereddütlü bir heyecan beni sardı. Son zamanlarda oldukça yalnızdım, yoksa biriyle film izleme fikri beni bu kadar heyecanlandırmazdı. Ama aynı zamanda, bu Dorian Vanderbilt'ti, henüz rahatlayabileceğim biri değildi. Ama kesinlikle hayır demeyecektim.

Sonunda başımı salladım. "Bu harika olur." "Sen seç."

"Şey..." Bir an düşünmek için zaman ayırdım. "*Pulp Fiction* izlemek istersen, belki başka bir Tarantino filmi?"

Çenesini kaşdı. "Aslında, *Snatch*'i izledin mi hiç?"

"Guy Ritchie, değil mi?" Başımı salladım. "Adını duydum ama hiç izlemedim." "Onun tarzı bana Tarantino'yu hatırlatıyor. Beğeneceğini düşünüyorum. İzlemek ister misin?"

İzlemek ister misin?"

"Evet." Onun benim seveceğim bir film bulmak için gösterdiği çabadan etkilenerek başımı salladım.

Dorian dizüstü bilgisayara gidip filmi açtı, sonra yanımdaki koltuğa geri döndü. Ben uzaktan kumandayla oynat düğmesine basarken o koltuğunu geriye yatırdı. Uzun bacaklarını bir kez daha uzattı.

Sonraki birkaç saat boyunca, film bitene kadar ikimiz de tek kelime etmeden filmi dikkatle izledik. Tam da istediğim gibiydi. Ama bazı sahnelerde benim tepkimi görmek için bana baktı, bu *da* hoşuma gitti. Film ilerledikçe tüm gerginliğim dağıldı. Ve onun yanında oturmaktan kesinlikle şikayet edemezdim, çünkü harika kokuyordu. Sanki yıllardır karşı cinsten biriyle çıkmamıştım. Bu kadar çekici bir erkeğin yanında oturmak, şu anda yanımda oturan adam benim ligimin dışında olsa da, flört etmeyi özlememi sağladı.

Jenerik ekrana geldiğinde, uzaktan kumandayı alıp sesi kısıdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Harikaydı. Ne olacağını bilemediğin ve güç dengesi bir anda değişebilen filmleri seviyorum."

"Ah... benim o köpekleri kontrol edebildiğini keşfettiğimde aniden gücü ele geçirdiğin gibi mi?"

"Belki, evet." Ağzım bir gülümsemeye dönüştü.

"Artık beni seviyorlar. Ama Savannah'ı sevmiyorlardı."

"Savannah bu akşamki randevun muydu?"

O başını salladı. "Evet. Aslında Tess beni kurtardı. Randevunun geri kalanından kurtulmama yardım etti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gecenin erken bitmesini istiyordum ve bir bahane düşünüyordum. Sonra Tess, biz fuayede dururken kışını Savannah'ın ayakkabısına sürttü. O anda gecenin bitmesine karar verdi."

Gülmekten kırıldım. "Göt deliği tarafından kurtarıldın." "Aynen öyle. Mükemmeldi."

"Onu eve sen mi götürdün?" "Ona bir araba çağırdım."

"Akşamınızı mahvettiysen tekrar özür dilerim."

"İnan bana, seninle filmi izlemek, onun seçtiği duygusal filmi izlemekten çok daha eğlenceliydi." O iç geçirdi. "Ve... sana kaba davrandıysa özür dilerim. Muhtemelen sadece çekindiği içindir."

"Korkmuş mu? Neden?"

Bana sert bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bana söylememi mi istiyorsun?" "Tabii." Sırıttım.

"Çünkü çekicisin..." Gözleri karın kaslarıma kaydı. "Ve crop top dışında başka giysin yok gibi görünüyor."

Dorian'ın beni çekici bulduğunu bilerek bir an oturdum. Tek düşünebildiğim onun ne kadar yakışıklı olduğu olsa da, bu iltifata karşılık vermeye niyetim yoktu. Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğu. Kol dayanağını saran ellerinin ne kadar seksi olduğu. Karanlık ve gizemli bir havası vardı, tam da benim tarzımdı.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Çıplak birini çizmem gerekiyor," diye patladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi..." "Evet."

Önümüzdeki hafta falan."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Aslında bilmiyorum. Sürpriz olacak."

"Hangisini çizmeyi tercih edersin?"

"Kadın vücudunda çok güzel bir şey var, ama erkek çizmek daha zor olabilir çünkü beni daha rahatsız edebilir."

"Yani, düşük sarkan testisler mi umuyoruz?"

Kıkırdadım. "Zorlukları reddeden biri olmadım hiç, hayır." "Yani testisler konusunda evet mi?"

"Bu konuda evrenin bana bahsettiği her şeyi kabul ederim."

"Eğer o maymunları sıfırdan yaratabildiysen, bunu da halledebileceğinden hiç şüphem yok."

"Güvenin için teşekkürler."

Bana birkaç saniye baktı. "Kesinlikle ilginç birisin, Primrose. Bunu kabul ediyorum."

"Sen de benim için hala biraz gizemlisin, Dorian."

"Nasıl yani?"

"İlk gece, senin kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra yumuşadın. Ve şimdi, kusursuz bir film zevkin olduğunu öğrendim. Yani tamamen kötü olamazsın."

"Artık beni pislik olarak görmediğine sevindim. Gerçekten değilim. Bazen pislik gibi davranırım ama genel olarak iyi bir insan olduğumu düşünmek isterim."

"Yine de seninle ilgili çözülmesi gereken çok şey var."

"Ne gibi?" Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

Devam edip etmeme konusunda tereddüt ettim. "Birincisi, babanı hiç ziyarete gelmedin. Her zaman fısıltıyla konuşuluyordun. Seni nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Hiç evde olmadığın için seni tanıma fırsatım da pek olmadı. Bu gece buraya gelmemiş olsaydın, hâlâ burada yaşayıp yaşamadığını bile bilemezdim."

O başını salladı. "Babamın geride bıraktığı karmaşayı çözmek için çok zaman harcadım. Bunu onun ofisinde yapmak daha kolay. Ama bu evin beni tedirgin ettiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum. Burada çok fazla anı var." Dorian bana döndü. "Bu konağın dışında meşgul olmaya çalışıyorum, böylece hiç farkına varmıyorum. Babamın ölümü henüz beni gerçekten etkilemiş mi, emin değilim. İnkâr içinde yaşamak ve kendimi işe atmak, durumla başa çıkma yöntemim."

Gömme aydınlatmaya baktı. "Babamla aramızda sorunlar vardı. Ama ondan öğrenmem gereken çok şey vardı, söylemek istediğim ama asla söyleme fırsatı bulamayacağım şeyler. Çoğu şey çözülmeden kaldı. Hâlâ şokta olduğumu hissediyorum." İçini çekti. "Farklılıklarımız olmasına rağmen, o benim her şeyimdi."

Oda o kadar sessizdi ki, iğne düşse duyulurdu. Onun sözlerini dinlerken göğsüm duyularla doldu. "O duyguyu anlayabiliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Başparmağıyla koltuğun kadife kol dayanağını okşadı. "Teyzen mi demek istiyorsun?"

Kafamı salladım. "Hayır. Annem. Onu birkaç yıl önce kaybettim. O benim her şeyimdi. Babam ise hiç hayatımda olmadı. Bu yüzden Christina ve babanın yanına taşındım. Christina annemin tek kardeşi idi."

"Yani Christina, sana kalan en yakın akrabası mıydı?"

Başımı salladım. "Büyürken Christina ile pek yakın değildik. O hep seyahat ediyordu. Annemin daha genç, daha çılgın kız kardeşi, hayalperestti. Onu daha iyi tanımak istedim. Ama o hiç bir yerde kalmazdı. Annem öldüğünde Christina ilk kez hayatımın bir parçası olmak için çaba gösterdi. Ve ben bunu takdir ettim."

Kaşlarını çattı. "Üzgünüm. İlk tanıştığımızda onu küçümsediğimi biliyorum. Onun bir servet avcısı olup olmadığını bilmiyorum. Onu tanımaya hiç çalışmadım. Babamın annem olmayan biriyle gerçek, sevgi dolu bir ilişkisi olduğunu düşünmektense, onun kullanıldığını düşünmek daha kolaydı."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ve bak..." Kıkırdadım. "Belki de para peşinde biriydi. Ben de bilmiyorum. Senin gibi, ben de en kolay sindirilebilecek şeye inanıyorum."

Gözlerini kaçırdı. "Artık asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Yeni bir konuya geçmemiz gerektiğini düşündüm. "Babanın şirketi ne iş yapıyor? Sormaya çekiniyordum çünkü bilmem gerektiğini hissediyordum."

"Sorun değil." Dorian gülümsedi. "Babam fizikçi olarak başladı. Yıllar boyunca birçok ürün geliştirdi. Fikri mülkiyet hakları nedeniyle şu anda geliştirilmekte olan ürünler hakkında konuşamam. Ama geçmişte, güneş enerjisiyle çalışan yörünge cihazları ve beyin dalgalarına tepki veren sinaps camı geliştirdi. Yıllar boyunca icatlarını büyük şirketlere sattı. Ve hala satış aşamasında olan birçok icadı var."

"Vay canına." Başımı salladım. "Okulda ne okudun?"

"Aslında pek seçim şansım olmadı. Babam, onun izinden gitmezsem mirasını alamayacağımı söyledi. Lisans eğitimimde fizik okumamı ve yüksek lisansımı işletme alanında yapmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Plan her zaman benim onun yerini almamdı."

"Senin istediğin bu değildi, değil mi?"

"Kendi isteğim olsaydı, muhtemelen müzik okurdum, yani hayır."

"Gerçekten mi..."

"Evet. Gençken bir müzik grubunda çalışıyordum, babamın büyük üzüntüsüne."

"Ne çalışıyordun?"

"Bas gitar."

"Hâlâ çalışıyor musun?"

"Yalnızken ara sıra çalışıyorum. Ama düzenli olarak değil." Ellerine baktı. "Sevdiğin şeyi yapabildiğin için seni kıskanıyorum."

"Ama gerçekçi olalım," diye itiraf ettim. "Sanat okumak en akıllıca kariyer seçimi değil."

"Bunu bilmek seni durdurmadı ama. Bu senin hakkında çok şey söylüyor. Sevdiğin bir şeyi yapma şansı için risk almaya hazırsın." Gözlerine baktı. "Bence bir şekilde, gerçek yeteneklerin olduğunu biliyorsun, bu da riski almayı kolaylaştırıyor. Gerçekten yetenekli olduğunu fark etmelisin."

Yüzüm kızardı. "Maymunlarımın saçma olduğunu düşündüğünü sanmıştım."

"Görünüşte öyle. Ama son derece gerçekçi. Ve özgün. Düşündükçe daha da etkileniyorum." Omuz silkti. "Ve sevdiğin bir şeyi yaptığın için kıskanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, gururla dolarak. "Müzik kariyerin olmasa bile, hobi olarak geri dönemez misin?"

"Şu anda hobiler için biraz fazla meşgulüm. Otuz yıl sonra tekrar konuşalım." "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi sekiz." Kaşlarını kaldırdı. "Sen kaç yaşındasın?"

"Sence kaç yaşındayım?"

"Üniversitede okuyorsun, o yüzden... on dokuz mu?" Ağzım açık kaldı. "On dokuz gibi mi görünüyorum?"

"Evet." Sırıttı.

Ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Aslında yirmi üç yaşındayım. Üniversiteye biraz geç başladım."

"Aslen nerelisin?" "Cincinnati."

Başını salladı. "Aç mısın?" diye sordu bir süre sonra. "Ben bir şeyler yiyebilirim."

"Gece yarısı atıştırmalığına ne dersin?" "Her zaman."

Gülümsedim.

Dorian ayağa kalktı, ben de popcorn kasesini alıp onu sinemadan dışarıya kadar takip ettim. Merdivenleri çıkarken, koyu renkli kot pantolonunun kışına ne kadar güzel oturduğunu fark edemedim. Her açıdan çekiciydi, görünüşe göre.

Yukarı çıktığımızda Dorian, tamamen beyaz olan geniş mutfığa bakındı. "Buraya taşındığımdan beri burada yemek yemedim. Ne var ne yok, neyin nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Alışverişe çıkmam gerekiyor," dedim. "Bu yüzden, kişisel stokumdan size Diet Coke dışında sunabileceğim pek bir şey yok."

Aynı üründen birkaç kutu bulunan kilerde aradık.

Bir tanesini aldım ve güldüm. "Havyar yeter mi?"

"Babamın en sevdiği. Hazar Denizi'nden gelen mersin balığından yapılmış ithal ürün. Her zaman en iyisi olduğunu söyledim."

"Hiç havyar yemedim," dedim, burnumu kıvrarak. "Beğeneceğimden emin değilim"

"

"Peki, bunu başka kimse yemeyecektir." Kutuyu benden aldı. "denemek ister misin?"

"Nasıl yenir?"

"Genelde krakerle, ama burada kraker yok gibi görünüyor." Köşede duran bir torbayı aldı. "Acılı Cheetos mu?"

"Acılı Cheetos ve havyar mı?" Omuz silktim. "Neden olmasın?"

"Bunlar da babamındı eminim. Acı şeyleri severdi." Torbaya bakarken yüzünde hüznü bir ifade belirdi.

Onun dalgınlığını bozdu. "Gerçeklik dalgalar halinde geliyor, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve zorla gülümsedi. "Bunları masaya götürelim."

Dorian ve ben, mutfığın köşesindeki, okyanusa bakan penceresi olan kahvaltı köşesine oturduk. Dışarısı karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorduk. Ancak camdan dalgaların çarptığını duyabiliyorduk.

Bir kutu havyar ve bir paket Cheetos açtı. Peynirli puflardan birini havyara batırdıktan sonra, masanın üzerinden bana uzattı.

Bir ısırık aldım ve bir süre çiğnedim. "Tuzlu. Ama iğrenç bir şekilde." Dudaklarımı yalayıp ekledim, "Bu iki yiyecek bizi oldukça iyi temsil ediyor gibi geliyor. Bu arada, sen havyarsın. Ben de Cheetos."

O da bir ısırık aldı. "Ben... abartılmış, iğrenç ve tuzlu muyum?"

"Temelde öyle." Gülümsedim.

"Sen de çok peynir gibisin." Göz kırptı. "Bana *seksi* olduğumu söylemen gerekiyordu."

Gözleri benimkilere dikildi. "Bunu sana söylememe gerek yok." Yüzüm artık lanet Cheetos'tan daha sıcak hissediyordu.

"Tamam, seksi olmak bariz bir şey." Bir Cheeto kaldırdı. "Ama gözlemlerime göre, bu Cheeto'ya benzemek için daha iyi nedenler var."

"Anlat bakalım." Ağzımın köşesini sildim.

"Cesursun. Hayallerinin peşinden gitmek için ülkenin diğer ucuna taşındın ve şimdi belirsiz bir gelecekle karşı karşıyasın, ama yine de çoğu zaman yüzünde bir gülümseme var. Bu çok cesurca bir şey. Belirsizlik ve trajedi karşısında gülümsemek, muhtemelen bir insanın sahip olabileceği en büyük becerilerden biridir." Bir süre durdu. "Ayrıca iz bırakıyorsun. Tıpkı bunların yaptığı gibi."

"Mide ekşimesi mi?"

Kafasını salladı ve güldü. "Hayır."

"Peki, teşekkürler. Karşılık vermem gerektiğini hissediyorum, ama sana balık gibi diyemem." Göz kırptım.

Yemeğe devam edip rahatça sohbet ederken, bunun Dorian'la geçirdiğim son gece atıştırmalığı olmayacağını umuyordum. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Parmaklarımdaki baharatlı sosu yalarken, gözlerinin dilimin hareketini takip ederek dudaklarıma kaydığını fark ettim.

Ve birdenbire dilim yanmakla kalmadı.

BÖLÜM 5

Birkaç gün sonra, yatağıma girmişken arkadaşım Janelle beni FaceTime'dan aradı. Janelle ve ben aynı okula gidiyorduk, ancak ders programlarımız nedeniyle son zamanlarda pek görüşememiştik. Ona Dorian ile geç saatlerde yaşadığım karşılaşmayı anlatmıştım.

"Onunla randevuya çıktın," dedi.

"Randevu değildi. Tesadüfi bir... anlık bir şeydi."

"Seninle film izlemek için potansiyel flörtünü ekti." "Onu ekmedi.

Tess'in pisliği onu iğrendirdi." "Ne?"

"Boş ver. Ama Dorian benimle takılmak istememişti. Tesadüfen oldu."

"Ama seni özellikle bodrumda tekrar buldu, değil mi?" "Evet, öyle."

"Sonra, onun önerisiyle birlikte gece yarısı atıştırma yediniz, değil mi?"

"Evet."

"Bana tam bir randevu gibi geliyor."

Beni bu konuda heyecanlandırmasından nefret ediyordum. İhtiyacım olan son şey, o adama olan gizli aşkımın bir yere varabileceği gibi bir yanılgıya kapılmaktı. O da benden hoşlansa bile, bu yaşam durumunu karmaşıktırmamalıydım, yoksa kendimi sokakta bulabilirdim.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Janelle. Bana

güven." "Onu Google'da aradım," dedi.

"Neden yaptın bunu?"

"Nasıl birine benzediğini görmek istedim. Çok yakışıklı."

Yüzümün kızardığını hissettim, şimdi tek görebildiğim onun muhteşem yüzünün görüntüsüydü. "Karanlık ve gizemli," diye devam etti. "Onun havasını seviyorum."

Ben de tam olarak öyle düşünüyordum. Dorian tam bir karizmaydı. Onu tanımlayacak bir kelime varsa, o da *"tehlikeli"* olmalıydı. Onun gibi bir adama aşık olmak, ateşle oynamak ve kendimi hayal kırıklığına hazırlamak gibi olurdu.

"Konuyu değiştirelim," diye ısrar ettim.

"Tamam o zaman. izmek zorunda olduğun çıplak model nasıldı?"

"Berbat. Bir erkek vardı. İstedięim řeyin bu olduęunu dűřünműřtűm, ama sonra sűrekli dikkatim daęıldı, onun penisine çok uzun sűre bakmamaya çalıřıyordum."

O gűldű. "Ama iři bitirmek için bakman gerekmez mi?"

"Evet. Sorun da bu. Bu durumda doęru gelmedi. Bu yűzden çizim olabildięince iyi çıkmadı."

"Bunu dűzeltmek için bařka firsatın olacak mı?"

"Benim için çok űzűcű ama birkaç kez daha gelecek. Model kullanmadan, hafızamdan çizim yapmayı daha rahat buluyorum."

"Peki, bitmiř halini gűrmek için sabırsızlanıyorum."

"Gűrűlecek pek bir řey yok." Esnedim. "Neyse, artık uyusam iyi olacak. Geç oldu."

"Tatlı Dorian rűyaları..." diye alay etti.

Gűzlerimi devirdim ve ona bir daha onun hakkında konuřmayacaęıma yemin ettim. Yaklařık on beř dakika sonra, okyanusun sesleriyle uykuya daldım.

Ama gece yarısı, başka bir sesle uyanarak sıçradım, bu ses hiç de huzur verici değildi: yangın alarmı. Adrenalin dalgası içimi kapladı. Buraya taşındığımdan beri alarm ilk kez çalıyordu. Ne yazık ki, bu senaryo benim en bűyűk korkumdu.

Yataktan atlayıp panik içinde odadan çıkarken, koridorun ortasında Dorian'ın gűmleksiz vűcuduna çarptım.

"űzgűnűm." Beni dengelemek için kollarımı elleriyle sardı. "İyi misin?"

"Evet. Hadi buradan gidelim," dedim, kolunu tutup onu daha hızlı hareket ettirmeye çalışarak.

"Duman kokusu almıyorum," dedi beni takip ederken. "Muhtemelen yanlış alarmdır."

"Risk alamayız," dedim, sesim panikten titriyordu. Dıřarı çıktıęımızda yűzűme serin hava çarptı.

"Burada kal," dedi Dorian ve geri dűnmek için yűneldi. Onun peřinden kořtum. "Ne, deli misin? Geri gel!"

"Hemen dűnerim," dedi ve içeri kořtu. O yokken kalbim her saniye hızla atıyordu.

Yeniden ortaya çıktığında, oturma odasından tanıdığım bir battaniyeyi elinde tutarken, rahat bir nefes aldım.

Battaniyeyi omuzlarıma sardı. "Al."

Benjamin misafir evinden çıktı. "İtfaiye yolda." Dorian'a ve bana baktı. "İyi misiniz?"

Dışlerim takırdadı. "Sanırım."

"Alarm sistemimiz otomatik olarak onları çağırıyor," diye açıkladı Dorian. Benjamin'e döndü. "Sanırım yanlış alarm. Duman kokusu almıyorum."

Battaniyeyi vücuduma daha sıkı sardım. "Tedbirli olmakta fayda var."

Bir dakika sonra, uzaktan siren sesleri duyulmaya başladı ve bir süre sonra iki itfaiye aracı ve bir ambulans mülke geldi.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Dorian, Benjamin ve ben dışarıda beklerken onlar evi inceledi.

İtfaiyecilerden biri bize yaklaşıp kadar tam yarım saat geçti. "Görünüşe göre bir tür elektrik dalgalanması olmuş ve bu da sistemin sıfırlanıp kapanmasına neden olmuş. Muhtemelen yanlış alarmın sebebi budur."

"Yarın bunu tamir ettirmek için birini arayacağım," dedi Benjamin. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Dorian itfaiyeciye.

"Tabii ki. Bu benim işim. Artık eve girebilirsiniz." Bir kez başını salladı. "Hepinize iyi geceler."

"Teşekkürler, efendim," dedim.

Benjamin, itfaiyeciyle biraz daha konuştu ve sonra kamyonu doğru yürüdüler. Diğer itfaiyeci de evden çıkıp kamyonu bindi.

Dorian ve ben yalnız kaldık. Okyanustan esen rüzgar saçlarımızı dalgalandırıyordu.

"Hadi." Elini nazikçe sırtıma koydu. "İçeri gidelim." Hala şokun etkisiyle biraz donmuş haldeydim, kıpırdamadım.

"Her şey yolunda, Primrose." Tekrar etti, "İçeri gidelim, orası sıcak."

Başımı salladım ve bir adım attım.

İçeri girdikten sonra, girişte karşı karşıya geldik. Oturma odasına gidip battaniyeyi kanepeye geri koydum.

Gözleri kısıldı. "Ne oluyor? Hiçbir şey olmadığı halde bir şeyden çok sarsılmış görünüyorsun."

O korkunç anıyı hatırlamak istemiyordum, ama Dorian'a davranışımın nedenini açıklamak zorundaydım. "Ben küçükken, yanımızdaki ev

"O zamanlar en yakın arkadaşım olan kız da dahil olmak üzere ailenin üç üyesi hayatını kaybetti. Yangın alarmı çaldığında, sanırım çok sarsılıyorum."

Bir anlığına gözlerini kapattı. "Çok üzüldüm. Hiç bilmiyordum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Adı neydi?"

"Lily. Hayatımın ilk büyük trajedisi."

"Maalesef sonuncusu değil, değil mi?" Diye içini çekti. "Hayır."

"Eh, bu senin tepkini açıklıyor."

"Paniklediğim için özür dilerim. Panikleyecek bir şey olmadığını anladım."

"Özür dilemene gerek yok."

"Bana battaniye getirmek için hayatını tehlikeye attığın için teşekkür ederim." Gülümsedim.

"Görüyorum ki, kısa bluzlarla bile *uyuyorsun*." Dorian beni baştan aşağı süzdü ve sırtımdan bir ürperti geçti.

"Başka ne var ki?" Sırıttım.

Gözlerimiz uzun bir süre birbirine kilitlendi, sonra mutfığa doğru yürüdüm. "Yatağa dönmeyecek misin?" diye arkamdan seslendi.

Döndüm ve geriye doğru yürüdüm. "Şu anda çok heyecanlıyım.

Uyuyamayacağım. Biraz çay yapacağım." Durup başımı eğdim. "Bana katılır mısın?"

Bir an için alt dudağını ısırdı. "Biraz uyumaya çalışmalıyım. Sabah erken çıkmam gerek."

Hayal kırıklığına uğrayarak, tekrar ondan uzaklaştım. "Tamam o zaman. İyi geceler." "İyi geceler."

Çay yaparken hala gergindim, su ısıtıcısından buhar yükselmeye başladığını izledim, düdüğü çalınmadan önce onu yakalamaya çalıştım. Ocağın üstünden indirdim ve sıcak suyu bir bardağa döktüm.

Kahvaltı köşesine geçtikten sonra, karanlık okyanusa bakarak çayımı yudumladım. Böyle bir yangın alarmından korkmayalı yıllar olmuştu. Bunun üstesinden geldiğimi sanıyordum, ama travma çok zordu. Dorian, içeri girip bana o battaniyeyi getirmekle çok tatlı davranmıştı. Sinirli olmama rağmen, battaniyeyi üzerime sardığımda sıcak bir kucaklama gibi hissettim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, ayak sesleri duydum ve Dorian ortaya çıktı, şimdi gri eşofmanının üzerine siyah bir tişört giymişti. Onu görünce kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Saçları dağınıktı, sesi uykulu çıkıyordu.

"Selam." "Uyumaya çalışacağımı sanmıştım."

"Ben de oldukça gerginim. Sanırım bu bulaşıcı bir şey." "Çay ister misin? Suyu ısıtabilirim."

"Tabii."

Dorian kahvaltı köşesine oturdu, ben de ocağa doğru yürüdüm.

Çay kutusunu aldım ve ona döndüm. "Darjeeling mi, Earl Grey mi?"

"Aslında, viski var mı? Öyle bir hafta geçirdim." Ciddi olup olmadığını anlayamadım. "Üzgünüm, yok." "O

zaman İngiliz kahvaltısı?"

"O da yok." "Earl Grey

alayım." "Hemen

geliyor."

Onun çayı ve kendim için bir tane daha hazırlarken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Özellikle bu geceki korkudan sonra, geceleri evde artık yalnız olmadığımı bilmek beni rahatlatıyordu. Benjamin her zaman hemen yan dairedeydi, ama o ve Patsy gün boyu dışarıda olduktan sonra, evde sadece ben kalıyordum.

Dorian'a masanın üzerinden bir fincan uzattım. "Sabahın dördünde viski içmen için ne oldu? Tabii ki yangın alarmı yüzünden benim paniğim dışında."

O içini çekti. "Sanırım olan şey... bu kalışımın geçici olmadığı gerçeğinin farkına varmam. Boston'daki hayatıma asla geri dönemeyebileceğim gerçeğinin. Ve ayaklarımın babamın ayakkabılarını dolduracak kadar büyük olmayabileceği gerçeğinin."

"Belki de onların yerini doldurmana gerek yoktur. Kimsenin başka birinin hayatına girip o hayatta mükemmel olması beklenmemelidir. Yapabileceğin tek şey elinden gelenin en iyisini yapmaktır. Kendi yolunu bul. Ve bu yeterli değilse, o zaman herkesi siktir et."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ne?" diye sordum.

"Annem de öyle derdi. Tabii, 'herkesi siktir et'ten biraz daha kibar bir şekilde. *'Elinden gelenin en iyisini yap. Ve elinden gelenin en iyisini yaptıysan, sonuç ne olursa olsun mutlu olmalısın'* derdi." Gülümsedi. "Ama ben 'herkesi siktir et'i daha çok seviyorum."

"Annen bilge bir kadındı."

"Bu noktada oturmak bana onu hatırlatıyor. Bu yüzden, bunun üzerine böyle bir şey söylemen garip. Sanki o buraya gelmiş gibi."

"Belki de öyledir, kim bilir."

Başını eğip çayını yudumlarken, “Uyuyamadığım gecelerde, gece yarısı uyanır ve onu mutfakta tek başına otururken bulurdum. Bana yatmaya gitmemi söylemek yerine, bana süt doldurur ve konuşurduk — tam da şu anda seninle oturduğumuz yerde. Bu beni sakinleştirir ve sonra kolayca uykuya daldardım.”

Gözlerim yaşarırken içimi sıcak bir duygu kapladı. "Anneler en iyisidir."

Başparmağını bardağın kenarında gezdirdi. "Annenize ne oldu?" "Kanser."

Kısa bir süre hastalandı."

Başını salladı. "Benim annem de öyle."

"Evet. Benjamin bundan bahsetmişti."

"O bir süre mücadele etti. Yani kısa sürmedi. Ama kanserdi."

"Bu hem senin hem de baban için çok zor olmuş olmalı."

Dorian başka yere baktı. "Onu seviyordu, ama sadık olmayı bilmiyordu. Bu, ona asla affedemediğim bir şey."

Midem düğümlendi. Remington'ın aldatan biri olduğunu ilk kez duyuyordum. Christina'nın onun ilk karısını aldattığını biliyor muydun acaba? Teyzeme sadık mıydı? Bir yudum aldım. "Erkekler neden aldatır?"

"Yıllardır kendime bu soruyu soruyorum. Ama bence nihayetinde bunun sebebi ego, yani başkalarına zarar verse bile bir şekilde belirli bir tatmin hakkına sahip olduğunu hissetmek."

Tereddüt ettim. "Hiç kimseyi aldattın mı?"

Kafasını salladı. "Bir ilişkin yoksa aldatamazsın." "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"Liseden beri yok. O zamanlar da hile yapmazdım, hayır. O zamanlar bir inektim. Kız arkadaşım olduğu için şanslıydım, başka kızlarla flört etmek bir yana. Nasıl bir çapkın olunacağını bilmezdim."

"Seni inek olarak hayal edemiyorum."

"Ergenliğin sonlarına kadar kendimi bulamadım."

"Peki ya şimdi? Çapkın mısın?"

"Eğer sorduğun buysa, tek eşlilikle ilgilenmiyorum."

Bu hayal kırıklığı yaratmıştı; ama belki de onunla aramızda bir şey olabileceğine dair kalan tüm hayallerimi yok etmek için ihtiyacım olan gerçeklik kontrolüydü.

"Aslında ben tam tersiyim," dedim. "Seri tek eşliyorum. Biriyle sadece öylesine çıkmayı bilmiyorum. Birinden hoşlanırsam, ona bağlanırım ve onu isterim."

onu kendime saklarım. Ama onun istediğinin bu olmadığını hissedersen, incinmekten korktuğum için kendimi ondan uzaklaştırırım."

Dorian dirseklerini masaya dayadı. "Bunu kaç kez yapmak zorunda kaldın?"

"Neredeyse her erkek arkadaşımdan, bana yanlış yapma şansı bulamadan ayrıldım. Aynı zamanda, sadece öylesine çıkmayı da sevmiyorum. İşte böyle. Sürekli bekârim."

"Onlardan ne zaman ayrılacağını nasıl anlıyorsun?"

"Kafamın üstüne geldiğini hissediyorum. Kendimi korumam gerektiğini hissediyorum."

"Zaten bağlanmak için çok gençsin. Önce hayatının tadını biraz çıkarmalısın."

"Bence bu yaşla ilgili değil," dedim. "Doğru kişiyi bulursan, doğru kişiyi bulursun, ister yirmi ister altmış yaşında ol. Ama biraz daha rahatlayabileceğimi kabul ediyorum. Çoğu gece evde kalmak için kesinlikle çok gencim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç dışarı çıkmaz mısın?"

"Haftada birkaç gece garsonluk yapıyorum ve işte birçok erkekle tanışıyorum. Ama sinyalleri anlamakta pek iyi olmadığımı fark ettim. Biri 'Seninle flört ediyorum' dese çok daha kolay olurdu."

"Herkes net sinyaller verse hayat daha kolay olmaz mıydı? Sana yalan söylüyorum. Seni aldatıyorum. Seni kullanıyorum. Bunun yerine, içgüdülerimize dayanarak insanları körü körüne yargılamamız bekleniyor, ki bu içgüdülerimiz görmek istediklerimizden etkilenebilir de, etkilenmeyebilir de."

Başımı salladım. "Haklısın. Çoğu zaman insanlarda iyi yanları görmek istiyorum, ama sürekli hayal kırıklığına uğruyorum."

"O yüzden etrafını maymunlarla çeviriyorsun." Gülümsedi.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Göz kırptım. "Kafamdaki maymunlar insanlardan çok daha üstün, evet. Ama bu hafta bir insan üzerinde çalışmak zorunda kaldım."

"Doğru!" Beni işaret etti. "Çıplak portre." "Evet." İç geçirdim.

"İyi gitmedi mi?"

"Gitmedi."

"Taşaklar yeterince aşağıda değildi mi?"

Gülerek, "Testisler iyiydi. Ama görünüşe göre, bana penis gösterdiğinde donup kalıyorum." dedim.

Gölmekten başını geriye eğdi. "Bu zorluğa hazır olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, şey, sanırım yüzüne tokat yediğinde durum farklı oluyor."

"Bu konuya girmeyeceğim."

"Tabii ki mecazi anlamda." Çayımı yudumladım.

"En azından... donanımlı mıydı?"

"Sertleşmemiştii. O yüzden potansiyelinin ne olabileceğini bilmiyorum."

"Potansiyel. Bu pek de iltifat gibi gelmiyor."

"Nasıl istersen öyle anla."

Dorian güldü ve o çayını bitirdikten sonra da uzun süre konuşmaya devam ettik. Sonunda fincanını lavaboya götürdü ve "Yakında gitmem gerek. İnsanlarla uğraşmadan önce biraz iş yapabilmek için saat altıya kadar ofise varmaya çalışıyorum." dedi.

"Gece yarısı benimle yeterince insanla uğraştın." Gülümsedi.

"Benim için sorun değildi."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Çay için teşekkürler," dedi. "Ve sohbet için."

Kupamı kaldırdım. "Yangın alarmlarına."

Dorian bana selam verdi. "Gecenin bir sonraki garip karşılaşmasına kadar, Primrose."

Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim.

BÖLÜM 6

Haftada birkaç gece, sahil restoranı The Blue Wave'de garson olarak çalışıyordum. Okyanusun hemen kıyısında olduğu için, çalışmak için daha kötü yerler de vardı elbette. Ama o gece, restoran o kadar yoğundu ki nefes alacak zamanım bile yoktu.

Üç numaralı masaya gidip içki siparişlerini almaya hazırlandım. "Bekletmek için özür dilerim," dedim ve tabletimi çıkardım. "Ne alırsınız..."

Karşısında oturan yakışıklı adama bakınca bir an durdum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Primrose..." Yutkundum.

"Dorian."

Neredeyse bir hafta önce yangın alarmı olayından beri karşılaşmamıştık. Onu iş yerimde görmek beni çok şaşırttı. Yüzündeki ifade, burada çalıştığını bilmediğini gösteriyordu.

Karşısında oturan sarışın kadın ikimizi birbirine baktı. "Siz ikiniz... tanıyor musunuz?"

"Öyle denebilir." Dorian menüsünü kapattı. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"İşimi hiç konuşmadık. Haftada birkaç gece burada garsonluk yapıyorum." Omuz silktim. "Belli ki..."

O, randevusuna döndü. "Primrose, rahmetli babamın eşinin yeğenidir."

"Anlıyorum." Diye iç geçirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Saçımı elime aldım.

"Aslında o malikanede kalıyor," diye ekledi Dorian.

Kadın aniden ona dönerek gözlerini kırptı. "Seninle mi?" "Evet."

"Ama birbirimizi pek görmüyoruz," diye ekledim.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Yangın alarmı çalmadıkça."

Saçımı kulağımın arkasına attım. "Doğru."

"Peki *neden* seninle yaşıyor?" diye sordu randevusu.

Dorian bir şey söylemeden önce ben cevap verdim.

"Dorian'ın babası ve teyzem vefat etmeden önce orada teyzemle birlikte yaşıyordum. Dorian, okulu bitirene kadar orada kalmama izin verecek kadar nazikti."

"Hepimiz, geçimimizi sağlayacak zengin akrabalarımız olduğu için şanslı olmamız gerekmez mi?" diye azarladı.

Ne cesaret ama. Vay canına. "Akraba değiliz," diye açıklığa kavuşturdum.

"Elbette," diye onayladı Dorian. "Çünkü benim sanatla alakam yok. Primrose çok yetenekli."

Yanaklarımın kızardığını hissederek tabletimi tekrar kaldırdım. "Neyse... Siparişinizi alayım. Ne içmek istersiniz?"

"En iyi Chardonnay'inizden bir kadeh alayım," dedi.

Başımı salladım ve *akrabama* döndüm. "Peki ya siz?"

Dorian yaramaz bir bakış attı. "Beni şaşırtın."

Ne içeceğine karar vermek bir yana, düzgün düşünemiyordum bile. "Tamam. Hemen dönerim." Aklım karışık bir şekilde aceleyle uzaklaştım.

Bara varmadan, bu gece benimle birlikte çalışan kıza rastladım. "Hey, Maddie, masaları değiştirebilir miyiz, sen üç numarayı devralır mısın?"

Kafasını salladı. "Üzgünüm. Aslında az önce bakıcımın gelemeyeceğini söyleyen bir telefon aldım, bu yüzden kızıma bakan annemin yerini almam gerekiyor. Beş dakika içinde buradan ayrılmam lazım."

Harika. Yani bütün gece Dorian ve sevgilisini servis etmekle kalmayacak, bir de personel sıkıntısı çekecektik.

"Sorun değil. Bakıcın için üzüldüm," diye mırıldandım ve bara doğru yöneldim.

Kendimi toparlayıp içki siparişlerini verdim, Dorian'ın sürpriz yapma isteğiyle biraz eğlendim. Beni bu garip duruma soktuğu için hak ettiğini buldu.

Barmen içeceklerini bana uzattı ve ben de Dorian'ın masasına geri döndüm. Tabii ki, her şeyin üstüne, bu gece keten düğmeli gömleği ve hafifçe yana yatırılmış saçlarıyla her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Daha da bronzlaşmış gibiydi ve acaba bir gün izin alıp onunla plajda mı vakit geçirmişti diye merak ettim.

Onun randevusunun şarabını önüne koydum ve barmene Dorian için hazırlattığım karışık içkiyi masaya koydum.

Dorian bardağı kaldırıp içindekileri inceledi. "Bu ne?" "Alaska Ördeği Osuruğu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlamadım?"

"Beni şaşırtmamı istemiştin. Bu sorumluluğu çok ciddiye alıyorum."

İsteksizce bir yudum aldı. "İçinde ne var?"

"Kahve likörü, İrlanda kreması ve viski. Bir keresinde çay yerine bunu istediğin için sevdiğini biliyorum. Bu içki güçlüdür ama kolayca içilir."

Alt dudağını diliyle yaladı. "Aslında tadı oldukça iyi.

Bu malzemelerin birbirine bu kadar yakışacağını hiç tahmin edemezdim."

"Bir dahaki sefere daha net ol, yoksa başka bir sürpriz hazır ol."

Dışlerimi gösterdim.

Gözleri deliciydi. "Kesinlikle onlardan bolca var, Primrose."

Karşısında oturan ve neredeyse unutmuş olduğum kadın boğazını temizledi. "Sipariş verebilir miyiz?"

"Evet." Ona doğru eliyle işaret etti. "Sen sipariş ver."

Kadın menüyü kapattı. "Bahçe salatası alacağım."

Çok tahmin edilebilir. Ne kadar yazık. "Buradaki yemekler gerçekten çok lezzetli. Emin misin?"

"Ne istediğimi biliyorum. Teşekkürler." Menüü kenara itti.

Ne cadaloz.

Dorian kaşlarını çattı.

Yutkundum. "Ya sen?"

"Önerdiğin bir şey var mı?"

"Havyar ve Hot Cheetos yok, o yüzden hayır."

Gülümsedi. "Yazık."

"Ama filet mignon ve kuşkonmaz çok severim," diye ekledim.

"Kulağa lezzetli geliyor. Onu deneyeceğim. Teşekkürler."

Dorian ile aramızdaki açıklanamayan kimyadan keyif almama rağmen, siparişlerini verdikten sonra, biraz nefes almayı tercih ettim. Yemekleri hazır olana kadar diğer masalara servis yaparak kendimi meşgul ettim.

Yemeklerle geri döndüğümde, salatayı onun randevusunun önüne koydum ve o hemen bana saldırdı.

"Ben bunu istememiştim."

"Öyle mi?" Açıkça salata olduğu belli olan yemeğe baktım.

"Hayır." Kafasını salladı. "Bahçe salatası istemiştin. Bunun üzerinde peynir var. Ben vejeteryanım. Ve glütensiz besleniyorum."

"Bahçe salatası rendelenmiş parmesan peyniri ile servis edilir. Yemek kısıtlamalarından hiç bahsetmemiştin."

"Menüde peynirle ilgili bir şey yazmıyordu, o yüzden gerek olmadığını düşündüm. Hemen geri götürmen gerekiyor."

Dorian kaşlarını çatı. "Neden sadece peyniri çıkarmıyorsun?"

"Bence bana yeni bir tabak getirmeli. Çapraz bulaşma istemiyorum."

Gülümsemeyi taklit ettim. "Bunu memnuniyetle yaparım."

Dişlerimi sıkarak mutfığa geri döndüm, eski salatasını çöpe attım ve yenisini istedim. Ama salatayla masaya döndüğümde, hala biri Cheerios'una işlemiş gibi görünüyordu.

Kafasını salladı. "Bunda hala kruton var. Glutensiz beslendiğimi söylemiştim."

"Sadece peynirden bahsetmiştin."

"Glutensiz beslendiğimi söyledim. Krutonların ekmek olduğunu ve ekmeğin gluten içerdiğini bilmelisiniz. Bunu açıkça söylememe gerek yoktu."

"Neden geçen sefer krutonlardan bahsetmedin, anlamıyorum. Şefe eklememesini söyledim."

"Tekrar söylüyorum, sorun peynir ve krutonların menüde özellikle belirtilmemiş olması. Menüdeki ürünler konusunda daha fazla şeffaflık sağlanması için biriyle konuşmalısın."

Dorian kaşlarını çatı.

"Hemen hallederim," dedim, ancak bu kadını memnun etmek için özel bir çaba sarf etme niyetim yoktu.

"Bunu tekrar geri göndermek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Hayır, üzülmiyorsun," diye araya girdi Dorian, yüzü

kızardı. Omuzlarını geriye çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda çok huysuz davranıyorsun. Hiç pişman değilsin," diye öfkeyle söyledi. "*Bana* huysuz mu diyorsun?"

"Evet. O bir garson olduğu için kendinden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Karşılaştığın herkese böyle mi davranıyorsun?"

"Buraya geldiğimiz andan beri senden faydalanmaya çalışan bu sürtükle flört ediyorsun. Ben cadalozsam, sen de pisliksin."

Bana döndü. "Seninle flört ediyor muyum, Primrose?"

"Eğer *bu* flört *etmekse*, oyununu gerçekten geliştirmelisin, Vanderbilt. Yani, bana o içkiyle seni şaşırtmamı istediğin an. Tanrım, külotumu değiştirmek zorunda kalacağımı sandım."

Kız arkadaşı dişlerini sıktı. "Tamam. Biliyor musun?" Kalkarken sandalyesi yere sürtündü. "Yeter artık. Hayatınız güzel olsun... ikinizin de."

Gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra Dorian'a döndüm. "Kusura bakma."

"Neden özür diliyorsun? Onunla geçireceğim gecenin geri kalanından kurtardığın için *sana* teşekkür etmeliyim."

"Ama kız güzeldi. En azından seks yapabilirdin."

"İçinde çok çirkin biri var. Ve bu günlerde ilgimi çekmek için güzel bir yüzden çok daha fazlası gerekiyor. O lanet olası flört uygulamasına bir "orospu uyarısı" eklenmeli."

Uzaklardan biri adımı seslendi.

"İşe dönmem lazım," dedim ona. "Sen kalacak mısın?"

Tabağını işaret etti. "Bu lezzetli bifteği yemem lazım." "Ve glütenli krutonlarla dolu bir salata."

"Daha da iyi." Göz kırptı.

Boş bardağını işaret ettim. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

"Evet. Ama ördek osuruğu içkisi dışında bir şey olsun, tadı güzeldi ama. İki tane içince midem bulanabilir."

Ben gülümsedim. "Bir kadeh kırmızı şarap nasıl olur? Biftekle çok iyi gider." "Harika olur."

"Hemen geliyorum."

Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce flört etmeme konusunda şaka yapmıştık, öyleyse neden onunla geçirdiğim her anın bir alt metni varmış gibi *hissediyordum*? Ve onun masasında az önce yaşanan felaketten sonra nasıl bu kadar heyecanlı olabilirdim? Evet, randevusu gitmiş olduğu için mutluydum. Ama bunun bana verdiği yanlış umudun büyük bir hayal kırıklığına yol açacağından korkuyordum. Dorian bu gece benimle kendi isteğiyle takılmıyordu. Bir dizi tuhaf olayın ardından, başka seçenek kalmadığı için benimle takılıyordu. Birkaç kez kaynaştıktan sonra bana çıkma teklif etmek için birden fazla fırsatı olmuştu. Ama bunu yapmamayı tercih etmişti. Anladığım kadarıyla, beni arkadaş olarak görmeye karar vermişti, bu yüzden bu geceki davranışlarından bir sonuç çıkarmaya dikkat etmem gerekiyordu.

Barmen Dorian'ın şarabını doldurmasını beklerken, ona olan aptalca aşkımın ne kadar saçma olduğunu düşündüm. Neden benim tam tersim olan kadınları tercih ettiği belli olan bir adam hakkında böyle düşünüyordum? Son iki randevusu sadece uzun boylu sarışınlar olmakla kalmamış, ikisi de

kendini beğenmiş tiplerdendi. Ben ise minyon, esmer bir kadındım ve kendimi beğenmiş bir tarafım yoktu. Açıkçası, Dorian benim gibi kadınlarla ilgilenmiyordu.

Şarabı Dorian'a götürdüm ve dikkatlice önüne koydum. "Buyurun."

"Teşekkürler."

"Randevun gittiğinde seni terk ettiğim için kendimi kötü hissediyorum, ama işe dönmem gerekiyor."

"Senin sayende artık yalnız *yaşamıyorum*, değil mi? Restoranda yarım saat kalabilirim herhalde."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

"Çağırırım."

Ama o hiçbir zaman daha fazlasını istemedi. Dikkatim zaman zaman ona yöneliyordu ve bir keresinde onun beni izlediğini fark ettim, ama kendime bunun bir önemi olmadığını söylemeye çalıştım.

İşini bitirmiş gibi görüldüğünde, Dorian'ın masasına geri döndüm. "Tatlı ister misin?"

"Vardiyan bittikten sonra evde birlikte tatlı yemeye ne dersin?"

Heyecan dalgası omurgamdan aşağı indi. "Tamam." Ama yine kendime hiçbir şey anlamamaya çalışmam gerektiğini söyledim.

"Film izlemeye ne dersin?" diye sordu.

"Evet, harika olur," diye cevapladım.

En azından onunla takılmak için bu kadar hevesli görünmemeye çalışabilirdin.

"Ne zaman işten çıkıyorsun?"

İşten çıkmak mı dedin? "On

buçuk." "Eve bırakmamı ister

misin?" "Hayır. Arabam var."

"Garaj yolunda duran o küçük gök mavisi Beetle senin, değil mi?" "Evet.

İşimi görüyor."

"Beetle süren birine benziyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." "Öyle yapmalısın." Güldü.

"Eve giderken tatlı alayım mı?" diye sordum. "Ben hallederim.

Yiyemeyeceğin bir şey var mı?"

"Veganım, glütensiz besleniyorum ve havaya

alerjim var." "Yalancı. Cheetos yedin."

"İyi yakaladın." Kıkırdadım. "Yiyecek kısıtlamam yok."

"Tamam. Akşam görüşürüz."

"Evet." Nefes verdim. "Görüşürüz."

Neredeyse "Bu bir randevu" diyecektim. Ama bu aptalca bir varsayım olurdu. Dorian benim ev arkadaşımdı. Onun çok hafif bir flörtten başka bir şeye ilgi duyduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu. Sakinleşmem gerekiyordu.

O gittikten sonra faturayı kontrol ettim ve bana büyük bir bahşış ve bir not bıraktığını fark ettim:

Ne mavi, ne yeşil. Akuamarin.

Birkaç saniye boyunca ona baktım.

Hmm...

BÖLÜM 7

O gece, eve girdiğimde muhteşem bir koku ile karşılaştım. Elma ve tarçın mıydı acaba? Ne oluyordu böyle?

Doğruca mutfağa gittim ve Dorian'ı fırının yanında dururken buldum.

Varlığını duyurmak için boğazımı temizledim. O dönüp gülümsedi. "Oh, merhaba."

"The Billionaire Bakeoff'a mı girdim?" "Öyle görünüyor, değil mi?"

Havayı kokladım. "Elmalı turta mı?" "Elmalı kurabiyesi."

Ağzım açık kaldı. "Dorian Vanderbilt'ın elmalı turta pişirmesi bu hafta bingo kartımda kesinlikle yoktu."

"Fazla heyecanlanma. Bu, yapmayı bildiğim tek şey. Annemin tarifi. Ben küçükken, elma topladıktan sonra bana yardım ettirirdi. Adımları hiç unutmadım."

"Eğer tek bir şey yapmayı bileceksen, elmalı turta oldukça iyi bir seçim."

"Buna katılıyorum," dedi çekmeceleri karıştırırken. "Tatlı dediğinde, belki Krispy Kreme donutları alırsın diye düşünmüştüm."

Krispy Kreme donutları alacağını düşünmüştüm. Zaman ayırıp bir şeyler hazırlamış olmana hayran kaldım."

"Bunu, seni benim berbat randevumun öfkesine maruz bıraktığım için resmi özürüm olarak kabul et."

"Adı neydi? Bana hiç tanıtmadın," diye alay ettim. "Ne kadar kaba."

"Çünkü onu gördüğüm anda, onu bir daha görmeyeceğimi anladım. ama adı Eve'di."

"Elmalı turta pişirmek onun için bir özür olduğunu söylemiştin. Ama, bana bıraktığın o kocaman bahşiş yetmez miydi?"

"Hayır, yeterli değildi." Dorian bir eldiven alıp fırını açarak pişirme kabını çıkardı. Kabarcıklı turta, kokusu kadar muhteşem görünüyordu.

"Biraz soğuması gerekecek. Belki bir film seçip geri gelebiliriz."

"Aslında, yukarı çıkıp hızlıca üstümü değiştirmek istiyorum. Ben bunu yaparken sen filmi seçsen nasıl olur? Benim zevkimi biliyor gibisin."

Fırın eldivenini çıkardı. "Tamam."

Yukarı çıkarken, karnımda kelebekler uçuşuyordu. Bunun iki ev arkadaşının birlikte vakit geçirmesinden daha fazlası olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu, ama hissettiklerimi engelleyemiyordum. Arada güçlü bir kimya hissettiğim çekici bir adam benim için yemek pişirmişti ve birlikte film izlemeye hazırlanıyorduk. En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlayamıyordum. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi "randevular"ın Dorian Vanderbilt ile anlık karşılaşmalar olması oldukça acınası bir durumdu.

İş kıyafetlerimi çıkardıktan sonra, bütün gece Dorian'ın önünde giymek için can attığım kısa bir üst ve bir çift rahat pantolon giydim. Normalde duş alırdım, ama geri döndüğümde tatlıların soğumasını istemedim. Aynada uzun kahverengi saçlarımı kabarttım. Karamel rengi saçlarım giderek sarımsına dönüşüyordu, ama bu kontrastı seviyordum, kuaföre gitme vaktimin geldiği anlamına gelse de.

Aşağı indiğimde Dorian mutfğa dönmüştü.

"Sinemayı hazırladım. Burası da yeterince serin görünüyor." İki tabağa bol miktarda elmalı turta koydu ve birini çatalıyla bana uzattı.

Kokladım. "Görünüşü ve kokusu harika."

"Tatmadan yargılama."

"Asla yargılamam." Bunun nasıl bir anlam ifade ettiğini fark edince yanaklarım kızardı.

"Tamam o zaman." Gözleri karnıma düştü. "İlginç bir crop top seçimi. Bu bir tesadüf olamaz."

Tiştörtümde şöyle yazıyordu: *Aptallara alerjim var.*

"Sinir bozucu randevun şerefine. Eve gidip giymek için sabırsızlanıyordum."

"Harika ve zamanlaması da çok iyi."

Elma dilimlerini tabağımızda tiyatroya götürdük ve yerlerimize oturduk.

"Hangi filmi seçtin?"

"Henüz seçmedim. Karar veremedim. Bunu konuşmamız lazım."

Tatlıyı yemeye başladım. Elma ve tarçının tatlı kombinasyonu, hafif tuzlu tereyağı ile tamamlanarak dilimde karıncalanma hissi yarattı. "Bu

çok lezzetli."

"Beğendiğine sevindim."

"En son ne zaman biri benim için pasta pişirdi hatırlamıyorum," dedim ağzım doluyken. "Bu zinciri kıran kişinin sen olacağını kesinlikle hayal edemezdin."

"Seninle tanıştığın geceki halim yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Senin, Betty Crocker değil, ulaşılmaz bir milyarder olman gerekiyordu."

Ağzını kapatarak güldü. "Senin de biraz tuhaf, kısa bluz giyen bir maymun sanatçısı olman gerekiyordu." Bir süre durdu. "Aslında, sen tüm bunları yapıyorsun, ama iyi anlamda. Ayrıca, birlikte vakit geçirmekten çok hoşlandığımı birisin."

Dudaklarımdan yapışkan elmayı yalarken yüzümün ısındığını hissettim. "Ben de seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum Dorian, bu ilginç çünkü uzun zamandır senden korkuyordum."

"Artık benden korkmaman hoşuma gitti."

"Bana korkmam için bir neden vermedin... henüz. Köpekler de senden korkmuyor gibi görünüyor. Son zamanlarda havladıklarını duymadım."

"Yattığın birinden korkmak zor." Çiğnemeyi bıraktım. "Yatmak mı?"

Dorian omuz silkti. "Bir gece eve geldiğimde onları yatağında buldum. Saat geç olmuştu ve onları kovacak kadar yorgundum. Bu yüzden yorganın altına girdim ve onların orada olduğunu kabul ettim. Şimdi beni rahat bırakmıyorlar."

Gülerek çatalımı ona doğrulttum. "Bu, kadınlara verdiğin karışık mesajlara dikkat etmen için bir ders olsun."

Ağzının köşesini yaladı. "Garip olan şeyi bilmek ister misin?" "Ne?"

"Aslında uyumak için onların horlamasına güvenmeye başladım."

"Baban seninle gurur duyardı."

"Muhtemelen gurur duyacağı tek şey bu olurdu."

"Bundan çok şüpheliyim. Onu gururlandırmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun gibi görünüyor."

Kafasını salladı. "Beni eleştirmek için her zaman bir neden bulurdu. Babamla ilişkimiz çok zordu. Kardeşlerim olsaydı işler daha kolay olabilirdi. En azından ilgisinin bir kısmı aramızda dağılırdı. Onun varisi olmak benim istediğim bir sorumluluk değildi."

Onun kurduğu imparatorluk için minnettar olmam gerektiğini düşünen birçok insan var. Ama bu, birçok baş ağrısı da beraberinde getiriyor."

"İşini satıp kendi hayatını yaşamayı seçme şansın yok mu?"

Uzun bir nefes aldı. "Söylemesi kolay, yapması zor. Onu memnun etme ihtiyacı, fiziksel olarak artık burada olmadığı için ortadan kalkmıyor. Onun kurduğu her şeyi bir kenara atarsam çok suçluluk duyarım. Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Beni öldürse bile, işi devam ettirirken kendi damgamı vurmanın bir yolunu bulmaya çalışsam daha iyi olur."

"Umarım bu seni öldürmez." Kaşlarını çatıttım. "Stres şaka değil." "Biliyorum," dedi iç çekerek.

"Uzaklaşabilirdin ama bunu üstlendiğin için cesursun."

"Mükemmel olmayan bir hayat, hiç hayat olmamaktan iyidir. Onlar öldükten sonra hayatta olduğum için minnettar olmaya çalıştım. Durup küçük şeylerin değerini anlamaya çalıştım."

"Gece geç saatlerde tiyatrodaki yediğin elmalı turta gibi."

Gülümsedi. "Gizemli bir sanatçıyla beklenmedik bir bağ kurmak gibi."

Bu beni ürpertti. "Beni gizemli mi buluyorsun?"

"Evet. Kendin hakkında çok fazla şey paylaşmadın. Kaygısız, yaratıcı ve şefkatli bir insan gibi görünüyorsun. İlk bakışta açık bir kitap gibi görünsen de, buraya gelmeden önceki hayatın hakkında bana çok fazla şey anlatmadın."

İç geçirdim. "Gerçek, önceden oluşturduğun fikirlerle uyuşmayabilir."

"Sorun değil." Tabağını yanındaki sandalyeye koydu. "Yine de bilmek istiyorum." Boş tabağını aldı ve kendi tabağının üzerine koydu. Gözlerime bakarak konuşmamı bekledi.

"Orion Coast'a taşınmadan önce çok üzgün ve depresif bir insandım," itiraf ettim. "Annemin vefat ettiğini biliyorsun. Onsuz Ohio'ya dönmek benim için zordu. Ailemden kimse kalmamış olması tuhaf bir duygu. Seni gerçekten seven tek insanların ailen olduğuna hep inanmıştım. Evde birkaç arkadaşım vardı, ama hepsi erkek arkadaşları veya işleriyle meşguldü. Hayatımda ilk kez, kendimi tamamen yalnız hissettim, yetişkin bir yetim gibi. Yarın ölecek olsan, kimsenin özellikle üzülmeyeceği hissi garip bir duygu."

"Ben de öyle hissediyorum Primrose." Elini koluma koydu. "Gerçekten öyle."

Bu temas beni titretti. "Ohio'daki evi satıp buraya taşınma kararı, hayatımda verdiğim en kolay karardı."

“Burada kendini daha az yalnız hissettin mi?”

"Biraz. Christina ile annem gibi yakın değildik. Ama o annemin kız kardeşi olduğu için anneme daha yakın hissediyordum." Derin bir nefes aldım. "Okyanus da bana huzur verdi. Her şey evimden çok farklıydı ve o zamanlar ihtiyacım olan da buydu."

Çenesini avucuna dayadı. "Bir süre iyi gitti, ama sonra gitmedi, değil mi?" Başımı salladım. "Onlar öldükten sonra, yine yeni bir gerçekliğe uyum sağlamak zorunda kaldım." "Nasıl gittiğini sorardım, ama anlıyorum, çünkü ben de aynı şeyi yaşıyorum."

"Kendimi sanatıma adadım. Bu şekilde başa çıkmaya çalışıyorum. Ve dikkatimi dağıtacak bir okulum olduğu için minnettarım. Burada yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim, çünkü bir daire kiralamak zorunda kalsaydım okulu bırakmak zorunda kalabilirdim." Bir süre durdum. "Her neyse, Ohio'da bir süre sanatımı icra etmeyi bırakmıştım, ama sanat okuluna kaydolmak, buna devam etmemi sağlıyor."

"Uzun vadede neyi başarmak istiyorsun?"

"Mucizeler beklemiyorum. Bir gün sanatım büyük bir galeride sergilenirse, buna kızmam." Gülümsedim. "Ama dürüst olmak gerekirse, sanat öğretmeni olarak da aynı derecede mutlu olurum. *Kendim için* çizim ve resim yapabildiğim sürece mutlu olurum."

Bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Filmi başlatalım mı?"

Ekrana baktı. "Film izleyeceğimizi neredeyse unutuyordum."

"Konuşmaya devam etmek istersen, izlemek zorunda değiliz."

"Garip olan da bu, Primrose. Konuşmaya devam etmek istiyorum, ama normalde konuşmaktan nefret ederim. Ama bu sıradan bir sohbet değil. Daha anlamlı. Seninle bütün gece konuşabilirim."

Dorian koltuğuna yerleşip bana doğru döndü. Kolum onun koluna biraz yaslandı ve vücudunun ısınısını hissedebiliyordum. Bu, cinsel anlamda olmasa da, samimi bir his uyandırmaya başlamıştı.

Bana çocukluğunu, malikanede büyümesini anlattı. Annesi öldükten sonra, babası çok çalıştığı için Benjamin'in ona ikinci bir baba gibi davrandığını söyledi. Annesinin arka bahçede güzel bir gül bahçesi olduğunu, ama annesi öldükten sonra kimsenin onu bakımını yapmadığını anlattı. Annesinin anısına bahçeyi korumak için daha fazla çaba sarf etmediği için üzgündü.

Ben de çocukluğumdan bahsettim ve onun pek de iyi geçmediğini itiraf ettim. Annemin birçok erkek arkadaşı vardı, ama hiçbirini

Onun için bir tane. Aşk hayatındaki kötü şansını izlemek, genel olarak erkeklere güvenmek konusunda beni temkinli hale getirmişti.

Dorian ve ben gece yarısına kadar sinemada kalıp sohbet ettik.

Ve film hiç izlenmedi.

BÖLÜM 8

Ertesi sabah, Patsy ocakta duran elmalı turta parçasına baktı.

"Bu tatlı da ne?"

Kahretsin. Ne Dorian ne de ben dün gece mutfağa dönüp onu kaldırmamıştık. Onun Betty Crocker sırlarını ifşa etmemi isteyeceğinden emin değildim. Ama berbat bir yalancı olduğumu ve Patsy'nin bana bakıp durduğunu düşününce, gerçeği söylemeye karar verdim.

"Dorian yaptı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dorian mı?" "Evet."

"İlginç. Onu bir fırıncı olarak düşünmezdim."

"Dorian annesinin elmalı turtasını mı yaptı?" Benjamin arkamdan girerken sordu.

"O tarifi biliyor muydun?" Gülümsedim.

"Tabii." Benjamin tepsiye göz attı. "Fena değil." O mutfaktan çıktıktan sonra, Patsy'nin bana tuhaf bir şekilde baktığını fark ettim. "Hmm..." dedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Patsy, ne var?"

"Sen ve Bay Vanderbilt arasında bir şey mi var?" diye sordu sonunda.

Bu komik komik duymak duymak Dorian şaşırmak olarak olarak
Bay Remington benim için her zaman tek Bay Vanderbilt olacaktı.

Remington benim için her zaman tek Bay Vanderbilt olacaktı.

"Dorian ve ben mi?" Rahatsız bir şekilde burnumu çektim.

"Hayır."

"Ama bunu ikiniz için yaptı, değil mi?"

Bunu kimin için yaptığını hiç söylememiştim, ama belki de yüzümdeki suçlu ifade beni ele vermişti. "Evet, ama bu sadece dostça bir jestti."

Patsy etrafına bakındı ve fısıldadı, "Dikkatli olmalısın." Midem düğümlendi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece... eğer babasına benziyorsa, ona çok yaklaşmamaya dikkat etmelisin."

Göğsüm sıkıştı. "Babası *hakkında* ne var, tam olarak?"

Patsy'nin gözleri yaşarmaya başladı.

Ne oluyor lan? "Ne oluyor?" diye sordum, omzumun üzerinden bakarak hala yalnız olduğumuzdan emin oldum. "Neden üzüldün?" Açıklama yapmayınca, kolumu nazikçe omzuna doladım. "Gidip oturalım."

Kahvaltı köşesine gittik.

Patsy pencereden okyanusa bakıyordu. "Remington teyzenle evlenmeden önce, o ve ben... yakınlaşmıştık."

Yakınlaştı

k. Oh.

Tamam, nedense, bu benim düşündüğüm gibi bir durum *değildi*, gözyaşları bana ipucu vermesi gerekse bile.

"Onunla bir ilişkin mi vardı?"

O başını salladı. "Eğer öyle adlandırmak istersen." *Vay canına. Patsy ve Remington*

Vanderbilt... Hay sıçayım.

Bunu hiç beklemiyordum.

Bunun bu kadar şaşırtıcı gelmesi benim saflığım mıydı? Onu sadece hizmetçi üniformasıyla görmüş olmama rağmen, Patsy'nin çekici bir kadın olduğunu biliyordum. Teyzemden daha yaşlıydı, ama Remington'ın neden ondan hoşlanabileceğini kesinlikle anlayabiliyordum.

"Nasıl oldu?"

"Bir gece, geç saatlere kadar çalışıyordum. Bana kalıp konuşmak istediğini söyledi. Ona hep gizli bir aşk beslemiştim. Yani, kim beslemezdi ki? Dorian gibi yakışıklı biriydi. Ama onun da beni aynı şekilde gördüğünü hiç düşünmemiştim."

"Neden görmesin ki? Sen çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." O, okyanusa doğru bakarak iç geçirdi. "Her neyse, o gece geç saatlere kadar kaldığım birçok gecenin ilkiydi. Başlangıçta cinsel bir şey yoktu. Bana ilk karısı, Dorian'ın annesi ve ona karşı duyduğu pişmanlıklar hakkında çok şey anlattı. İşine nasıl başladığını anlattı. Benim yanımda çok rahat görünüyordu ve sanırım bana güveniyordu." Bir süre durdu.

Midem sıkıştı. Bu, Dorian'la yaşadıklarımla çok benzerdi.

"Sonunda, bir şey diğetine yol açtı. Ve işler birkaç ay boyunca böyle devam etti."

"Yani aslında çıkıyordunuz ya da..."

"Eğer öyle demek istersen. Beni hiçbir yere götürmedi. Bu ilk uyarı işareti olmalıydı. Ve hiçbir şeyi tanımlamamaya dikkat ediyordu. Ama ben ona ayak uydurmaya çok hevesliydim çünkü onunla olmak başıma gelen en heyecan verici şeydi. Keşke daha iyisini talep edecek özgüvenim olsaydı, ama o zamanlar yoktu."

"Aylarca böyle devam etti, sonra ne oldu?"

"Sonra bir gün, saat gibi, vardiyam bittikten sonra kalmamı istemeyi bıraktı. Ofiste daha geç saatlere kadar çalışmaya başladı ve evde benden kaçınmaya başladı. Onunla bu konuyu konuştuğumda, üzgün olduğunu ama benimle başladığı şeyi devam ettiremeyeceğini itiraf etti. Hiçbir şekilde bir ilişkiye hazır olmadığını açıkladı. Sadece birlikte vakit geçirmekten keyif aldığımızı düşündüğünü, ama benim ona bağlandığımı hissettiğini, bu yüzden benim incinmeden önce bunu başından kesmesi gerektiğini söyledi. Aramızdaki durum hakkında bana yanlış mesajlar göndermeye devam etmek istemediğini söyledi."

Onun için çok üzüldüm. "Çok zor olmuş olmalı."

"Bana işimden ayrılmamamı umduğunu söyledi. Ben de kalmak için zor bir karar verdim. Her şeyin üstüne bir de işimi kaybetmek istemedim." Bir an gözlerini kapattı. "Birkaç hafta sonra, teyzeni ilk kez eve getirdi."

"Hayır..." Şoktan ağzım açık kaldı. "Seni onun için mi terk etti?"

"O benimle hiç *birlikte* olmadı. Şimdi anlıyorum ki, onun gözünde daha iyi birini bulana kadar zaman geçirmek için beni kullanıyordu. Kendisine layık gördüğü birini." Başını salladı. "Gerçek şu ki, Vanderbiltler gibi erkekler senin ve benim gibi iyi kadınlarla birlikte kalmazlar. Sonunda kendi türleriyle birlikte olurlar: zengin, ayrıcalıklı, aynı soydan gelen insanlarla. Onların bir tipi vardır. Bilseler de bilmeseler de, bu onların içine işlemiştir."

Bu iddia beni biraz şaşırttı. "Ama teyzem zengin bir aileden gelmiyordu..."

"Hayır. Ama o, onunla tanıştığında başarılıydı ve kendini dünyevi biri olarak tanıttı. O, çekiciydi ve onun hayatına çok iyi uyum sağladı. Ayrıca kalın deriliydi ve onun çevresindeki insanlarla iyi geçiniyordu. O, onun dış dünyaya yansıtmak istediği imaja uygun bir güzelliğe sahipti." Patsy gülümsedi. "Beni yanlış anlama. Sen de teyzen kadar güzelsin. Ama Christina sert bir kadındı. Bana

Eğer aralarında işler yolunda gitmezse, başka birine geçeceği izlenimini verdi. Sen bana daha çok benziyorsun: hassas ve asla tek bir kadınla birlikte olamayacak bir adama aşık olmanın getirdiği acıya karşı savunmasız.

Ah.

Bu sözleri kabullenmek zordu. Çoğunlukla haklı olabileceği için. Patsy şu anda kesinlikle beni kızdırıyordu, Dorian'a karşı gelişen hislerim hakkındaki tüm güvensizliklerimi su yüzüne çıkarıyordu. Bu, umutlarımın aptalca olduğunu hissettirdi. Belki de Dorian'la herhangi bir gelecek, boş bir hayalden ibaretti.

"Dorian'la benim aramda hiçbir şey yok," dedim sonunda.

"Sen öyle diyorsan. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Onu ne tür biri olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyorum. Ama seni koruyorum."

Dorian'a güvenmemek için gerçek bir nedeni olmadığını bilmek beni biraz rahatlattı. Ama onun babasıyla olan deneyimlerine bakılırsa bu mantıklıydı.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Patsy. Açıkçası hala şok durumdayım. Başka bilen var mı?"

"Bir süre önce Benjamin'e her şeyi itiraf ettim. Her şey kötüye gittikten sonra benim değiştiğimi fark etti. Birine anlatmam gerekiyordu."

"O da benim kadar şaşırdı mı?"

"Benjamin benden çok daha uzun süredir burada ve görünüşe göre pek çok şey görmüş. Remington söz konusu olduğunda *hiçbir şeyin* onu şaşırtmadığını söyledi."

İlginç. "Özellikle o teyzeme evlendikten sonra, nasıl burada çalışmaya devam edebildiğini anlamıyorum. Ben olsam bunu yapamazdım."

"Birkaç nedeni var," diye açıkladı. "Birincisi, bu işe gerçekten ihtiyacım vardı. Ödemem gereken bir ipotek var. İkincisi, onun kazanmasına izin vermek istemedim, çünkü korkup kaçarsam kazanacaktı. Ama itiraf etmekten utanıyorum, Christina ile evlendikten sonra hiçbir yere varamayacak olsa da, içimde hala ona karşı hislerim vardı. Onu unutmaya hazır değildim."

Midemde bir korku hissettim. "Christina ile evlendikten sonra aranızda hiçbir şey olmadı mı?"

Elini masanın üzerinden uzattı. "Bunu yapmazdım, Primrose. Umarım bunu biliyordur."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. "Peki, hiçbir şey denemediğini bilmek beni rahatlattı."

"Bana hiçbir şey yapmadı. Ama sadık değildi."

Mide bulantısı hızla geri döndü, midem rollercoaster gibi sallanıyordu. "Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Benjamin biliyordu." Kaşlarını çatı. "Christina ile evlenmek onu değiştirmede."

"Vay canına. Tamam. Dorian'ın Remington'ın annesiyle evli olduğu zamanlar hakkında anlattıklarından sonra, belki de teyzemi aldattığını düşünmüştüm. Ama bu, bunu doğruluyor."

Patsy iç geçirdi. "Her kadın, bir erkeği değiştirebilecek olanın kendisi olduğunu düşünür. Ama birinin kim olduğunu değiştiremezsin. Ya aldatırsın ya da aldatmazsın." Başını salladı. "Dorian'ın babası yüzünden otomatik olarak aldatıcı olduğunu ima etmek istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum. Hepsi bu."

Duygularım ve ulaşılabilir bir adama ne kadar çabuk aşık olduğum konusunda dürüst olsaydım, ben de kendim için endişelenirdim.

BÖLÜM 9

Dorian'la tekrar karşılaşmam birkaç gün sürdü. Cumartesi öğleden sonra onu evde görmek, üstelik bir misafirle birlikte, özellikle alışılmadık bir durumdu.

Mutfağa girdiğimde, onu başka bir adamla birlikte dururken görünce donakaldım.

"Merhaba." El salladım.

"Merhaba." Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Primrose, bu benim arkadaşım Chandler." Dorian ona baktı. "Birlikte büyüdük."

"Vay canına. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve sırtıttı. "O zevk bana ait."

Elimi saçlarımın üzerinden geçirip Dorian'a döndüm. "Ne yapıyorsunuz?"

"Havuz başında takılacaktık," diye cevapladı Chandler.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dorian havuz başında takılmak için izin mi aldı?" "Biliyorum, değil mi?" Chandler güldü. "Sadece her gün onu arayıp onu her gün arayıp, sonunda pes edene kadar bir araya gelmek için ona işkence ettim. Bu adamın bir gün işten izin almasını sağlamak kolay değil."

"Peki, birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarın. Ben bir içki alıp odama çıkacağım."

"Saçma," dedi Chandler. "Sen de bizimle takılmalısın."

Dorian beni davet etmedikçe onlara katılmamın imkanı yoktu. Kafamı salladım. "Sizin gününüzü bozmak istemem."

"Aslında bu erkeklerin günü değil. Karım Candace yakında burada olacak," diye açıkladı Chandler. "Randevusundan direkt buraya gelecek, bu yüzden ayrı arabalarla geldik. Sanırım kadınların eşlik etmesinden memnun olacaktır."

"Anlıyorum."

Dorian'ın evli arkadaşları olduğunu öğrenince şaşırdım. O tam bir bekar gibi görünüyordu. Arkadaşlarının çoğunun da aynı olduğunu düşünmüştüm.

"Bize katılmalısın," dedi Dorian sonunda.

Öyleyse, tabii. "Tamam." Başımı salladım. "Gidip üstümü değiştireyim."

Bugün yapmam gereken işler vardı, ama Dorian'ın arkadaşlarıyla tanışma fırsatını kaçıramazdım, sadece merakımı gidermek için bile olsa.

Yukarı çıkarken midem biraz rahatsızdı ve bunun çeşitli olası nedenleri olduğunu biliyordum. Dorian'ın önünde mayo giymek listenin en başında geliyordu. Arkadaşının karısıyla tanışmak da cabası. İyi anlaşabilecek miydik? Dorian'ın bana tanıttığı diğer tüm kadınların felaketle sonuçlandığını Tanrı biliyor. Ya o da yargılayıcı biriye? Patsy ile yaptığım konuşmayı düşündüm, Dorian gibi erkeklerin belirli bir tip kadını tercih ettiğinden ne kadar emin olduğunu, benim gibi olmayan bir tip. Chandler yeterince iyi görünüyordu, ama aynı zevke sahip olabilirdi.

Yukarı çıktığımda, basit bir siyah bikini giydim ve üzerine hafif, plajlık bir elbise giydim. Onların yanında tamamen rahat hissetmedikçe bunu çıkarmayacaktım. Her şeyi duruma göre hareket ederek halletmem gerekecekti. Siyah parmak arası terliklerimi bulduktan sonra aşağı indim.

Dışarıda, havuz başında Chandler'ın karısının çoktan gelmiş olduğunu görünce şaşırdım. Başına bir eşarp takmıştı. Kendini tanıtmak için yanıma gelene kadar bunun bir stil tercihi olduğunu düşündüm.

"Sen Primrose olmalısın." Gülümsedi.

"Benim. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Candace, değil mi?" Elimi uzattım.

"Evet." Elimi sıktı. "Kanserim. Bu yüzden başımı sarmış durumdayım. Merak etmen ya da bana sormaman için bunu bilmeni istedim."

Onun samimiyetine hayran kalmamak elde değildi. Başımı salladım. "Bunu insanlara kaç kez açıklamak zorunda kaldın?"

"Her tanışmada en başta söylüyorum. Bunu halledince kendimi daha iyi hissediyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum."

"Normalde peruk takarım, ama bugün hava çok sıcak ve bu pamuklu kumaş oldukça serin, aynı zamanda başımı güneşten koruyor."

"Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederim. Yabancılarla durumu açıklamak zorunda kalmak çok yorucu olmalı."

"Kanser olduğumu söylediğimde 'üzgünüm' demediğiniz için *teşekkür ederim*."

"Mutluysan ve şimdiki anda yaşıyorsan üzülecek bir şey yok." Gülümsedim. "Ve her şeye rağmen iyi gidiyorsun gibi görünüyor?"

"Evet. Zihnimin karanlık yerlere gitmemesi için elimden geleni yapıyorum. Hayatımı bir hasta olarak değil, Candace olarak elimden geldiğince yaşıyorum. Meşgul

ve dikkatimi başka yere yöneltmek önemli. Ama en önemlisi, kendimi pozitif insanlarla çevrelemem gerekiyor."

Başımı salladım. "Annem kanser olduğunda, moralimizi bozan bazı arkadaşlarımızı hayatımızdan çıkarmak zorunda kaldık."

"Evet... her zaman uzak akrabalarının seninle aynı hastalıktan öldüğünü söyleme ihtiyacı duyanlar."

"En kötüsü de bu." Gözlerimi devirdim. "Annen... iyi mi?"

Midem düğümlendi. "Birkaç yıl önce vefat etti." Bunu itiraf etmek beni çok üzdü.

Yüzü düştü. "Üzgünüm."

"Önemli değil."

Chandler yanıma gelerek konuşmamızı böldü. "Güzel karımın seni etkilemesi uzun sürmedi, değil mi Primrose?"

"Belki otuz saniye kadar sürdü."

Dorian arkasında sırttı.

Candace ve ben şezlonglara otururken, Dorian ve Chandler barbekü ızgarasını açtılar. Candace, Chandler ve kendisinin Dorian ile birlikte büyüdüklarini söyledi. Hepsi okulda arkadaştı. Chandler ve Candace'in de zengin ailelerden geldiği izlenimini edindim, özellikle de aynı özel okula gittikleri için.

Sanatçı olduğumu söylediğimde gözleri parladı ve telefonumda bazı resimlerin fotoğraflarını gösterdiğimde heyecanı daha da arttı. Onunla konuşmak çok kolaydı ve bu öğleden sonrayı rol yapmadan geçirebileceğimi fark etmek büyük bir rahatlama oldu. Her şeyi rol yaparak geçirmeyi planlıyordum ama o beni çok rahat hissettirdi.

Bir ara tuvalete gitmek için içeri girdiğimde, Dorian'ı mutfakta tek başına buzdolabını karıştırırken buldum.

Arkasına gizlice yaklaştım. "Ne arıyorsun?"

"Chandler ızgara yapmak için bir sürü et getirdi, ama baharatımız yok. Bu benim hatamdı. Markete gideceğim." Buzdolabını kapattı. "Benimle gelmek ister misin?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Tabii."

Arkadaşlarına birazdan döneceğimizi söyledi ve ikimiz Porsche'sine bindik.

O garajdan çıkarken ona döndüm. "Onlar gerçekten harika. Çok iyi arkadaşların var."

Bana doğru baktı. "Arkadaşlarım olmasına şaşırdın, değil mi?"

"Ben öyle demedim. Sen dedin." Ben güldüm. "Ama evet. Eskiden birlikte olduğun o kadın dışında kimseyi buraya getirmedin, bu yüzden buradaki arkadaşlarının çoğuyla iletişimi kaybettiğini düşündüm."

"Candace ve Chandler'dan daha iyisi yok. Gerçek şu ki, yıllar içinde birçok insanla bağlantımı kaybettim. Ama bu ikisi? Onlar seni bırakmazlar. Denesem bile onları kaybedemem. Ve bu yüzden şanslı bir adamım."

"Onlar en iyi türden arkadaşlardır," dedim. Memleketimdeki arkadaşlarımın çoğu yolun kenarına atılmıştı.

"Aslında, buraya geri döndüğümde onlarla hemen iletişime geçmediğim için biraz utanıyorum."

"Bunun için kızgın görünmüyorlar..."

Aniden bir kahve dükkanının drive-thru'suna girdi. "Kahve mi alacaksın?" diye sordum.

"Bu sabah yeterince içemedim ve başım ağrıyor. Sen ne istersin?"

"Ben buzlu vanilyalı latte alayım. Teşekkürler."

Drive-thru'dan geçtikten sonra park etti.

"Arkadaşlarına geri dönebilmek için süpermarkete gitmemiz gerekmez mi?"

"Evet. Sadece biraz huzur içinde bunun tadını çıkarmak ve önce seninle konuşmak istedim."

Ah. Belki de bu yolculuğun başka bir amacı vardı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Aslında Candace

hakkında." "Oh. Tamam..."

Başını koltuğun arkasına yasladı. "Kendimi berbat

hissediyorum." İçeceğimi karıştırmayı bıraktım. "Neden?"

"Sanırım bilinçaltımda onları görmekten kaçınıyordum çünkü ona farklı davranacağımdan ve onun bunu anlayacağından korkuyordum. Onu asla rahatsız etmek istemem. Bu, teşhis konulduğundan beri onu ilk kez görüyorum."

"Neden böyle davranacağını düşündün?"

"Annem yüzünden kanser olan insanların yanında tedirgin oluyorum. Bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama iyi bir oyuncu değilim. Onları görmemek istememin bir nedeni de buydu. Ama şimdi geldiklerine göre, daha fazla ertelediğim için mutluyum." Kahvesinin kapağını açtı. "Nedenini bilmiyorum ama

bunu sana açıklamak istedim. Belki sen beni kontrol altında tutmama yardımcı olabilirsin. Herhangi bir anda tuhaf davranıyorsam bana haber ver."

"Aslında, seni tanıdığım andan itibaren tuhaf olduğunu düşünüyordum." Göz kırptım. "Şaka yapıyorum, ama baharatlara ihtiyacımız var mıydı, yoksa bu sadece konuşmak için bir bahane miydi?"

"Aslında ihtiyacımız vardı."

"Tamam." İç geçirdim. "Candace, insanların ona normal davranmasını ve teşhisini abartmamasını takdir ettiğini söyledi. Hayatının hastalığı etrafında dönmesini istemiyor. Ona ne tür bir kanseri olduğunu sormadım. Sen biliyor musun?"

"Yumurtalık kanseri." Ön camdan dışarı baktı. "Anneminki gibi."

Şimdi tepkisi daha da mantıklı geliyordu.

"Oh." Başımı salladım. "Prognozundan bahsettiler mi?"

Dorian başını salladı. "O ve Chandler detayları konuşmaktan hoşlanmıyorlar. Onları suçlamıyorum."

"Bence yapabileceğin en iyi şey onlardan kaçınmayı bırakmak. Nasıl görüldüğün konusunda çok endişelenme. Sadece orada ol ve mükemmel olmaya çalışmadan arkadaşlarının tadını çıkar."

"Haklısın." İçkisini kaldırarak selam verdi. "Ve bugün evde olduğun için çok mutluyum, böylece bize katılabildin."

"Ben de."

Karnımda kelebekler uçuşuyormuş gibi hissettiğim şeyi görmezden gelmeye çalışarak arabada kaldım ve Dorian gerekli malzemeleri almak için yanındaki süpermarkete koşarken kahvemi yudumlamaya devam ettim.

Eve döndüğümüzde, Chandler hiç vakit kaybetmeden Dorian'ın canını sıkmaya başladı.

"Barbekü sosunu nereden buldun, Timbaktu?"

Candace havuzun kenarında oturup ayaklarını suda sallarken güldü.

O, etkileyici vücudunu ortaya çıkarmak için üstünü çıkardığı için, ben de elbiseyi çıkarıp ona katılmanın güvenli olacağına karar verdim. Candace'in yanına oturduğumda Dorian'ın gözlerinin bana doğru kaydığını fark edemedim.

"Ee..." dedi, ayak parmaklarıyla su sıçratarak. "Sen ve Dorian?"

Onun teorisini hemen çürütmek için başımı salladım. "Hayır, hayır. Biz sadece arkadaşız. Sanırım? Oda arkadaşınız..."

"Bundan pek emin değilsin gibi," dedi. "Başka bir şey olmuyor mu?"

"Hiçbir şey." Gülümsedim. "Daha fazlası olduğunu düşünmenin bir nedeni var mı?"

"Sadece düşündüm de... iki çekici insan birlikte yaşıyor. Belki işler... ilginç bir hal almış olabilir diye düşündüm." Omuz silkti. "Chandler'a sordum, ama emin olmadığını söyledi. Dorian inkar etti, ama Chandler yine de bir şeyler hissetti."

Dorian inkar etti.

Boğazımı temizledim. "Chandler neden bir şeylerden şüpheleniyor?"

"Kocam ona sorduğunda Dorian biraz utangaç görünüyordu." "Şu anda arkadaşlıktan öte bir şey yok," diye tekrarladım.

"Şu *anda*." Alaycı bir gülümsemeyle, "Tamam. O zaman bir ay sonra tekrar kontrol ederim," dedi. Yanaklarımın yandığını hissettim. Neden öyle bir ifade kullandım ki?

Candace kıkırdadı. "Aman Tanrım. Seni çok utandırıyorum."

"Uh-oh. Neden? Yüzüm kızardı mı?"

"Evet." Güldü. "Üzgünüm. Sadece meraklı davranıyordum."

Doğal olarak, Candace'in Chandler'ın Dorian'dan aldığı *izlenim* hakkındaki sözleri bütün öğleden sonra aklımdan çıkmadı.

Dördümüz sonunda birlikte havuza girdiğimizde, Dorian'ın göğüslerime baktığını fark ettim. Ve ıslak mayosunun vücuduna ne kadar iyi yapıştığını da fark etmiş olabilirim. Yine de, kendime fazla umutlanmamam gerektiğini söyledim. Bana, bir arkadaştan daha fazlası olarak ilgilendiğine dair doğrudan bir ipucu vermemiştii.

Yüzmeden sonra, Candace'in hazırladığı lezzetli patates salatası eşliğinde, biftek, tavuk ve karideslerden oluşan etkileyici bir barbekü keyfi yaptık.

Uzun zamandır geçirdiğim en eğlenceli öğleden sonralarından biriydi. Remington ve Christina öldükten sonra ilk kez bu malikaneye hayat geri dönmüş gibi hissettim.

Güneş battığında, akşam yemeğinden sonra şezlonglara geri döndük. Candace basit bir cümle kurduğunda, akşamın havası hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde değişti:

"Hadi bir oyun oynayalım."

BÖLÜM 10

Havuz evinde bir sürü oyun olduğunu kim bilebilirdi? Eski masa oyunlarından çeşitli kart destelerine kadar her şey vardı. Candace, aramızdan seçim yapmamız için bir yığın oyun çıkardı.

Dördümüz, oldukça masum bir oyun olan Pictionary oynamaya karar verdik. Ancak, o yığın içinde masumdan *başka* her şey *gibi* görünen başka bir oyun daha vardı. Hepimiz bu oyuna gülüp eğlendik, ama o oyundan uzak durduk.

Candace ve Chandler gittikten sonra Dorian ve ben havuz başında kaldık. Artık hava kararmıştı, ay terasın üzerine ışığını döküyordu. Geceleri havuzu aydınlatan gökkuşağı ışıkları seksi bir atmosfer yaratıyordu.

"Sence seks kart oyunundan kim sorumlu?" diye sordum, masadaki kutuyu işaret ederek.

Oyun, Toe the Line adında, cinsel açıdan kışkırtıcı soruların olduğu, doğruluk mu cesaret mi benzeri bir oyundu. Daha önce kime ait olabileceği konusunda şakalaşıştık, ama kimse bilmiyor gibiydi.

Dorian şezlongda bacaklarını uzattı. "Sen ne dersin?" "Christina'nın olmalı."

"Olabilir. Ama babamın o oyunu oynadığını hayal edemiyorum."

"Ama birlikte oynamış olmalılar. Başka kimin olabilir ki?" "Belki Benjamin'indir," dedi Dorian.

İkimiz de, tutucu Benjamin'in bu oyunu sakladığı fikrine gülmekten kırıldık.

Kuralları okumuştum. Rakibine seksle ilgili bir soru sormalıydın ve eğer cevap vermek istemezse, bir cesaret görevi yapması gerekiyordu, ki bunun da cinsel nitelikte olduğunu varsayıyorum.

Elimi uzattım ve kutuyu açtım. "Biraz fazla içmiş olmalıyım çünkü şu anda bu oyunu kesinlikle oynardım."

Dorian koltuğunda kıpırdadı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum." "*Korkunç* bir fikir olur," diye onayladım.

Karanlık gökyüzüne baktı. "Sence sorular ne kadar kötü?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kartları çıkardım. İlk kartı çevirip sessizce okudum. "Bu o kadar da kötü değil," dedim. "Aslında aptalca."

"Ne yazıyor?"

Kartı okudum. "En sevdiğin seks pozisyonu nedir ve neden?" Havuzun dışına doğru baktı. "Bu tahmin edilebilir ve sıkıcı."

"Değil mi?"

Nefesimi bıraktım ve ona bakarak bekledim.

Bana döndü. "Bana cevap vermemi mi istiyorsun?"

"Sadece oynamak istiyorsan."

"Cesaret seçeneği nedir?"

Okurken biraz güldüm. "Sadece bakarak birini tahrik etmeye çalış."

"Yani... Zoolander gibi sana bakıp senin tahrik olmanı ve rahatsız olmanı mı bekleyeyim?"

"Temelde öyle."

"Soruyu cevaplayacağım." "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Çenesini kaşıdı. "En sevdiğim seks pozisyonu, kadını bacaklarını bana dolayarak tutmak, bir elimle kalçasını kavramak, diğer elimle saçını çekmek ve onu becermek."

Vay canına.

Onun ağzından çıkan bu sözleri duymak, özellikle de "*onunla sevişmek*" kısmı, bacaklarımdaki kasları gerdi. Daha önce ateşli ve tahrik olmuş hissediyorsam, şimdi tamamen mahvolmuştum.

Yutkundum. "Bu... güzel."

"Peki ya sen?" diye sordu.

En sevdiğin pozisyon bana oldukça iyi geliyor. "Oyun böyle işlemiyor," diye cevap verdim. "Sen soruyu cevaplarsın ve bir puan alırsın. Ben aynı soruyu cevaplamam. Şimdi benim cevaplamam için farklı bir kart seç."

"Tamam o zaman." Oturup bir kart uzandı. "Bu daha da berbat."

Ben de oturdum. "Oh, iyi. Sıkıcı olmasını umuyorum."

"Bundan daha berbatı olamaz," dedi kartı okumadan önce. "Seksle ilgisi olmayan, seni tahrik eden üç şey söyle."

Nasıl bu kadar şanslı oldum? Kıkırdadım. "Cesaret görevini bilmeme gerek yok. Bu çok kolay."

"Dinliyorum." Kartı bir kenara attı.

"Birincisi... okuyan erkekler," dedim.

Bana inanamayan bir bakış attı ve kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi..."

"Aman Tanrım, evet. Bunda çok seksi bir şey var. Bununla ilgili olarak, gözlüklü erkekler." Titredim. "Bu ikinci. Üçüncüsü ise... kütüphaneler."

"Burada bir tema seziyorum. Ama kütüphane? Bana pek *seksi* bana pek seksi gelmiyor."

Derin bir nefes aldım. "Kütüphanelerde bir şey var. Yankı. Pencereler. Kitapların kokusu. Seksle hiçbir ilgisi olmasa da bana seksi hatırlatıyor. Boş bir kütüphanede kitap raflarını gezerken arkamdan bir adam yaklaşıyor, saçımı çekiyor ve beni öpüyor. Sonra biz... bilirsin... kitap raflarına yaslanıyoruz."

"Çok ilginç."

"Bunu garip bulmuyor musun?"

"Hayır. Kimseyi neyden hoşlandıkları için yargılamam. Hoşlandığımız şeyleri engelleyemeyiz. Bu doğanın kanunu."

"Oynamaya devam etmek ister misin?"

"Oynamak istediğimi hiç söylemedim ki."

"Tamam, sert adam. Oyunu kaldırayım." Kartları istifleyip kutuya geri koydum.

"Ama aslında, ben eğleniyorum. O yüzden devam edelim," dedi.

"Tamam." Kartlardan birini alırken tüylerim diken diken oldu. *Oh tanrım.* Cümleyi yüksek sesle okurken yüzümün kızardığını hissettim. "En son masturbasyon yaptığında ne düşündün?"

Kaşlarının arasını ovuşturdu. Cevabı düşündüğünü sandım.

Ama bunun yerine, "Cesaret görevi ne?" diye sordu.

Nabzımın hızlandığını hissederek, cesaret bölümüne bakarken yutkundum.

Aman Tanrım. "Rakibinin vücudundan bir shot iç."

"Anlıyorum." Çenesi gerildi.

Başka bir şey söylemedi. Her saniye geçtikçe adrenalin damarlarımdan akıyordu.

Boğazımı temizledim. "Ee?"

"Vücudundan içki içmek benim kararım değil. Senin de onaylayan gerekiyor. Eğer senin için sorun yoksa, cesaret görevini yerine getirmek isterim."

Vücudumdaki tüm kan vajinama hücum etti. "Evet, umurumda değil," dedim kayıtsızca, Dorian'ın ağzının bana yaklaşması, hatta üzerime *gelmesi* ihtimaline karşı sakın kalmaya çalışarak.

"Umarım bir shot içmek için bana katılırsın. Tekila mı, votka mı?" "Tekila. Her zaman."

Şezlongundan kalkıp havuz alanının köşesindeki küçük bara gitti. Beklerken hafif bir akşam esintisi saçlarımı okşadı, vücudum heyecanla doluydu.

Dorian birkaç şey alarak geri döndü. Bana tekila blanco ile dolu bir shot bardağı uzattı. İçkiyi bir dikişte içip bardağı geri verdim. O da bardağı tekrar doldurdu.

"Uzan," diye emretti.

"Ellerini kullanma. Kural bu," diye alay ettim. "Nasıl yapılacağını biliyorum," diye beni ikna etti.

Onun dediğini yapıp şezlonga uzandığımda vücudum tüylerim diken diken oldu. Dorian ağzıma bir limon dilimi koydu, ben de onu dişlerimin arasında tuttum. Ne olacağını beklerken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Sonra boynuma tuz serpti. Gıdıklanıyordu. *Gerçekten beni yalayacak mıydı?*

Dorian sonra göbek deliğime yavaşça bir shot tekila döktü. Alkol cildimi yakıyordu. Ama bu his, onun ne yapabileceği düşüncesiyle içimde yükselen tahrikle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Şezlongumun yanına diz çöktü. Ağzı boynuma yaklaştıkça bacaklarımın arasında bir arzu birikti. İlk temasla irkildim. Dorian, tuz serptiği ensemeye dilini gezdirdi, nefesinin sıcaklığı beni adeta ateşe verdi. *Aman Tanrım*. Dilinin cildimde yarattığı his tarif edilemezdi. Onun simsiyah saçlarını çekmek için can atarken, gözlerimi kapattım ve bu heyecan verici hissin her saniyesinin tadını çıkardım. Daha önce insanların vücutlarından içki içtiğini izlediğimde, her şey bundan çok daha hızlı ilerliyor gibi görünüyordu. Ama Dorian acele etmiyordu. Ve ben hiç aldırmadım. Gözlerimi açtım ve boynumdan uzaklaşırken dudaklarını yaladığını izledim.

Başka bir şey beklemek işkence gibiydi. Ama henüz hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü bir saniye sonra, ağzını karnıma indirdi. Dilinin göbek deliğimdeki tekilayı yalaması, bir üst seviye tahrik edici bir histi. Her şeyi emmek için cildimi emdi, sonra kalanları

dilimle yaladı. Kıvrandım, görevinin bir parçası olmasa da daha aşağı inmesini diledim.

Nefes alış ı hızlandı, karnımdan uzaklaşıp yüzünü yüzüme yaklaşt ırdı, ağz ını dudaklarıma indirdi ve dişlerini limona nazıkçe bat ırdı. Bir şekilde dudaklarımı bile sıyırmamayı başardı. Bana kasten işkence mi ediyordu? Limonu emişini izlerken belim titredi, vücudum daha fazlasını istiyordu.

Sonra limonu bir kenara att ı ve aniden uzaklaşt ı. Görünüşe göre sona gelmiştik. Ama vücudum bunu anlamamıştı. Göğüs uçları sertleşmiş, uyanık ve daha fazlasını bekliyordu. Bikini alt ım sıırılsıklam olmuştu. Hiç kimseye bu kadar çok oral seks yapmasını istememişt im.

Ama Dorian, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce dünyam ı alt üst etmemiş gibi yerine geri döndü. Sakinliğini geri kazanması için bir ödül hak ediyordu.

Orada yatmaya devam etmek istedim, ama kendimi zorlayarak oturdum. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Oyun bitti mi?"

Dudaklarını yaladı. "Devam edebilirim."

Bu beni öldürebilir. "O zaman soru sorma sırası sende."

Bir kart uzandı. "Hiç uygunsuz bir kişi hakkında fantezi kurdun mu?"

Benim için yine kolay bir soru.

"Lise öğretmenim, Bay Eaton. Onunla ilgili fanteziler kurardım. Süveter yelek ve gözlük takardı." Başımı eğdim. "Peki ya sen?"

"Oyunun bu şekilde işlemediğini unutuyorsun. Buna cevap vermek zorunda değilim." Sırıtt ı. "Şaka yapıyorum. Umurumda değil. Aslında arkadaş ım Evan'ın annesiydi."

"Gerçekten mi? Seksi miydi?"

"Çok. Gençken onu çok hayal ederdim."

Kıskançlıktan yanaklar ım yandı. Onun *beni* istemesi istiyordum, "Evan'ın annesini" değil, ve şu anda her zamankinden daha fazla kafam karış ıkt ı. Beni çekici bulduğunu biliyordum, ama bu adam istediğ i her kad ını elde edebilirdi ve bu oyunun dışında bir şey deneyeceğine inanmam için bana hiçbir neden vermemişti. O vücut çekimi ne kadar erotik olsa da, benden kolayca yararlanabileceğ i halde kurallara sadık kalmıştı. Tanrı biliyor, ben de öyle olmasını ummuşt um.

"Bu arada, kaç ırđ ım meydan okuma neydi?" diye sordum.

"Odadaki birine müstehcen bir mesaj göndermeliydin.
Burada sadece ben olduğum için, sanırım kaçırdım." Göz kırptı.

Bunu nasıl hallederdim acaba? Ona bir kez olsun onu ne kadar istediğimi söyler miydim ve ben şaka yapmıyorken o şaka yapıyormuş gibi davranmasını izler miydim?

Soru sorma sırası bendeydi ve bir kart aldım. "Haftada kaç kez kendini tatmin ediyorsun?"

"Haftada kaç kez mi, günde kaç kez mi?" *Tamam o zaman.*

Titrek bir nefes verdim. "Her ikisi de olabilir mi?"

"Cesaret görevi ne?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Odada bulunan birini yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde öp."

Öpücüğü seç.

Öpücüğü seç.

Saniyeler geçti ve bu, hayatımın en uzun sessizliği gibi geldi. Kalbim çarpıyordu, vücudum doğru cevabı istiyordu.

"Günde bir kez yapıyorum diyebilirim," dedi sonunda.

Siktir.

Kendimi bir balon gibi hissettim ve o beni patlatmış, havasız bırakmıştı. Onun cevabı bende karışık duygular uyandırdı. Bir yandan, beni öpmeyi açıkça *reddetmiş olduğu* için yüzüme bir tokat atılmış gibi hissettim. Öte yandan, onun kendini tatmin ettiği görüntüsü beni tekrar tahrik etti ve rahatsız etti.

Boğazımı temizledim. "Yani, haftada yedi kez."

"Aşağı yukarı. Özellikle stresli bir gün geçirdiysem, birden fazla kez yapabilirim."

Bu oyunun bitmesini istiyordum, sadece reddedilmiş hissettiğim için değil, aynı zamanda hemen *rahatlamak* istediğim için de. Beni çok tahrik etmişti. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç bu kadar tahrik olmamıştım, vücudum öpülmek, yalanmak, emilmek için can atıyordu.

Ama o, bunların hiçbirini yapmamaya karar vermişti.

Ben izin isteyemeden Dorian bir duyuru yaptı. "Artık yukarı çıkmalıyız."

Bekle.

Ne?

Bana teklifte mi bulunuyordu, yoksa uyumak istediğini mi açıklıyordu, bilemediğim için sinirlendim.

Ne umduğumu biliyordum, ki bu çılgınca bir şeydi. Tanrı aşkına, o ve ben *birlikte yaşıyorduk*. Arkadaşlık sınırını aşmak korkunç bir fikir olurdu. Belki de *yukarı çıkmamanın* daha derin bir anlamı olabileceği konusunda hayal kuruyordum? Ama onun bunu söyleme şekli...

Oyunu kapattım ve nefes almaya ihtiyacım olduğu için diğerleriyle birlikte havuz evine geri götürdüm.

Sonra birlikte verandadan çıktık ve ben onu yukarı kata kadar takip ettim, her geçen saniye kalbim daha hızlı atıyordu. Ortam hala anlaşılmazdı. Bir şans denemeye karar verdim, hemen odama gitmedim, o odasına girdiğinde ben de onun odasına girdim. Tallulah ve Tess'in görmek, gerginliğime rağmen gülümsememe neden oldu.

"Şaka yapmıyormuşsun. Bak ne kadar rahatlar," dedim kapıdan.

O hiçbir şey söylemedi ve bu beklenti beni neredeyse öldürüyordu. Hala burada neler olduğunu anlamamıştım. Akşamımızı *farklı* bir şekilde mi devam ettirecektik, yoksa bu sadece benim kafamda mı vardı?

Gidersen, asla bilemeyeceksin.

Dorian, karşımda dururken ellerini ceplerine soktu.

Gitmemi mi bekliyor? Yoksa işleri daha ileri götürmenin iyi bir fikir olup olmadığını mı düşünüyor?

Yukarı çıkmamız gerektiğini söylediğini duymuştum, değil mi?

Hayatımda hiç ilk adımı atmamıştım. Ama hayatımda hiç kimseyi şu anda Dorian Vanderbilt'i istediğim kadar istememişim. Bu gece beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, içimdeki bu eşi benzeri görülmemiş açlığı tatmin etmek için aşağılanma riskini göze almaya hazırdım.

Düşünmeden önce sözler ağzımdan çıkıverdi. "Benim odama gelmek ister misin?"

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

Olamaz.

İnsanları okumayı gerçekten öğrenmem gerekiyordu çünkü onun sadece bir oyundan daha fazlasıyla ilgilendiği konusunda tamamen yanılmıştım.

Kahretsin.

"Yapamam, Primrose," dedi.

Geri adım

at.

Geri dön.

"Tabii ki! Bu aptalcaydı." Başımı salladım. "İyi geceler." "Bekle!" diye seslendi arkamdan.

Sözlerimi karıştırarak, aceleyle uzaklaşmaya devam ettim. "Haklısın. Geç oldu. İyi geceler!"

Koridordan odama koştuğundan sonra, kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak, kendimi soktuğum korkunç durumun ardından sakinleşmeye çalıştım.

Sonunda kendimi yatağa girmeye zorladım, başımı yorganın altına soktum ve uykunun bu utanç verici durumu unutturması için dua ettim.

BÖLÜM 11

Bir hafta boyunca, her gün eve girdikten sonra doğrudan odama gitmekten başka bir şey yapmadım. Ayrıca Dorian'ın arabasının garajda olmadığından emin oluyor ve onunla karşılaşmamak için mutfığı tamamen es geçiyordum. Benjamin veya Patsy'ye kısa bir merhaba demek için oraya uğruyordum, ama bu sadece Dorian'ın evde olmadığından kesinlikle emin olduğum zamanlardı. Beklenmedik bir şekilde eve gelme ihtimaline karşı yatak odamın dışında çok uzun süre kalmaktan nefret ediyordum.

Bu kadar içine kapanık davranmak bana hiç yakışmadığı için, personele yeni bir sanat projesi üzerinde çalıştığımı söyledim, ki bu teknik olarak yalan sayılmazdı. Böylece, ertesi sabah dersime gitme vaktine kadar bütün gece odamda kalabiliyordum.

Öğleden sonra arkadaşım Janelle ile kampüste dışarıda öğle yemeği yiyorduk, sonunda ona geçen hafta Dorian ile yaşadığım yanlış anlaşılmayı anlattım.

"Belki de seninle oraya gitmek istememek için iyi bir nedeni vardır," dedi.

"Bu, yaşadığım aşağılanmayı ve her şeyi geri alabilmeyi içtenlikle dilediğimi değiştirmez."

Bir kaşık yoğurt yedi. "Onu nasıl kaçırıyorsun?"

"Zor değil. Neredeyse hiç evde değil. Onunla karşılaşmamın tek şansı tiyatroya ya da mutfığa girmem. Bu yüzden ikisinden de uzak durmaya özen gösteriyorum." Salatamı karıştırdım.

"Peki mutfığı nasıl kaçınıyorsun?"

"Ya dışarıda yiyorum ya da aç kalıyorum. Paket kahve benim dostum. Akşamları çayımı özlüyorum."

"Kahretsin. Sonsuza kadar böyle yaşayamazsın Primrose."

"Beni izle." Nefesimi verdim. "Param olsaydı taşınırdım. Her neyse, benimle konuşmak isteseydi, odamın yerini biliyor. Kapımı çalabilirdi. Ama yapmadı. Onu görmezden geldiğim için pişman olmadığımın bir nedeni daha." Hala

kendime çok kızgındım, başımı salladım. "Tek sefer! Yirmi üç yıllık hayatımda tek sefer şansımı denemeye karar verdim ve bakın beni nereye getirdi."

Omuz silktili. "Yine de şansını denediğin için seninle gurur duyuyorum. Yaptığın şey cesaret ister. Neden kadınlar her zaman kenarda durup erkeklerin ilk adımı atmasını beklesin ki?"

"Çünkü reddedilebilirler ve sonra dünyadan saklanmak zorunda kalabilirler."

"Ama vücuda atışı yapan oydu, değil mi? Ondan sonra daha fazlasını isteyeceğine kesinlikle bahse girerdim."

"Belli ki değildi. Sadece oyun oynuyordu."

"En azından şimdi durumun ne olduğunu biliyorsun, haftalarca ona özlem duyup bir şeyler olacağını düşünerek zaman kaybetmektense."

Patsy'nin itirafını ve tavsiyesini düşündüm. Haklıydı. *Dorian ve babası gibi erkekler sıradan kadınları tercih etmezler.* Beni reddetmesinin başka ne nedeni olabilir ki? Beni çekici bulduğunu söylemişti, ama fırsat verildiğinde hiçbir şey yapmadı.

Gözlerimi kaçırarak, utanç verici reddedilmeden önceki daha iyi zamanları düşündüm. "Beklemek biraz eğlenceliydi. Onunla karşılaşp karşılaşmayacağımızı merak etmenin heyecanını özlüyorum. Ama haklısın. Daha fazla zaman geçseydi hayal kırıklığı daha da büyük olurdu. Görünüşe göre, hayal dünyasında yaşıyormuşum."

O neşelendi. "Bu cuma dışarı çıkalım mı? O milyarderin adını unutmana yardım edeyim mi?"

"Bilmiyorum." Somurtarak cevap verdim.

"Evden çıkmak için iyi bir bahane," dedi, yoğurdunun son kaşığını kaşıyarak. "Onunla karşılaşma ihtimalin daha da azalır."

"Şimdi öyle deyince, evet. Tabii, neden olmasın?"

O akşam, evde kendimi üretken hale getirmeye karar verdim.

Birkaç hafta önce Dorian'la havyar ve Hot Cheetos yerken konuştuğumuz konulardan biri, teyzemin kıyafetleri, çantaları ve ayakkabılarıyla ne yapacağımızdı.

Bana her şeyi gözden geçirip, hangilerini saklamak istediğimi ve hangilerini bağışlamak istediğimi belirlememi isteyip istemediğimi sormuştu. Seve seve yapacağımı söylemiştim, ama henüz yapmamıştım.

Garaj kapısının açıldığını duymadığım için, Dorian işten eve gelmemiştir. Bu fırsatı değerlendirerek odamdan çıkıp koridordan onun eski yatak odasına gittim.

Remington ve Christina devasa bir giyinme odasını paylaşıyorlardı. Onun kıyafetleri bir tarafta, Remington'ınki diğer tarafta duruyordu. Giyinme odası olması gerekse de, bu oda neredeyse bir oda büyüklüğündeydi — en azından benim yatak odam kadar, hatta biraz daha büyüktü.

Christina'nın kıyafetlerini elime aldığımda içimi bir ürperti kapladı. Bazı eşyalar hala onun parfümünün kokusunu taşıyordu. Her şey kategoriye göre düzenlenmişti. Bir düzine elbise vardı, çoğu payetli, hepsi sıra halinde dizilmişti. Blazer ceketleri ve ipek eşarpları çok severdi. Peki ya ayakkabı koleksiyonu? Hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Çoğu tasarımcı topuklu ayakkabılardı ve her bir çiftin kendine ait bir rafı ve gömme aydınlatması vardı.

Dolap ne kadar güzel olsa da, bu deneyim hiç de mutlu edici değildi. Onun kişisel eşyalarını incelemek ne kadar duygusal bir deneyim olacağına kendimi yeterince hazırlamamıştım. Bazen olanları unutmak mümkün oluyordu, ama burada olmak, onun eşyalarına dalmak, onun artık bunları keyifle kullanamayacağını acı bir şekilde hatırlatıyordu. Hayat adaletsizdi.

Her şey bir anda sona erebiliyorsa, servet sahibi olmanın ne anlamı vardı? Hiçbirini yanınızda götüremezsiniz. Ve sanırım hayatta mutlu değilsen bunların hiçbirisi önemli değil. Christina son günlerinde mutlu olabilir ya da olmayabilir. O ve ben bu kadar derinlere inecek kadar yakın değildik. Patsy'nin söylediği doğruysa, yani Remington teyzeme sadık değildiyse, Christina bir acıyı saklıyor olabilirdi. Ya da ona yalan söyleniyordu. Asla bilemeyecektim.

Onun kıyafetlerini ne kadar çokelediğimde, haklı olarak bana ait olmayan hiçbir şeyi saklamanın yanlış olduğunu o kadar çok hissettim. Sırf teyzem öldü diye ondan bir şeyler miras almak istemiyordum. En iyisi, bazı eşyaları seçmek yerine tüm giysileri ve ayakkabıları hayır kurumlarına bağışlamak olacaktı. İkincisi, açgözlü bir hak gibi geliyordu. Ayrıca, her bir eşyayı ve asla yaşanmayacak anıları düşünmek zorunda kalmadan hepsini bağışlamak daha kolay geliyordu.

Ayak seslerini duyunca donakaldım.

Sonra arkamdan onun sesi geldi. "Bu gece seni bulabileceğim tüm yerleri düşündüm, ama burası listemde yoktu."

Kahretsin. Yavaşça döndüm. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Yatak odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. Biraz garip geldi. Bir bakayım dedim."

"Bu saatte evde olmaman gerekiyordu."

"Beni özellikle görmemek için uğraşan biri gibi konuşuyorsun."

"Bunu inkar etmeyeceğim."

"İnkar etmemelisin. Son zamanlarda bu konuda ustasın." "Görünüşe göre artık değilim."

"Aslında, seni yakalamak umuduyla erken eve geldim. Beni beklemeyeceğini biliyordum ve gardının düşeceğini düşündüm."

"Beni neden görmek istedin?"

"Nedenini biliyorsun bence."

"Bunu konuşmaya gerek yok."

"Bence gerekli. Sana *neden* hayır dediğimi açıklamama fırsat vermeden kaçtın."

Hemen sadede gel, olur mu? Utanarak yere oturdum ve bacaklarımı çaprazladım. "O geceyi hatırlatmana gerek yok. Ama sen, daha önce hiç ilk adımı atmamış olmamın çok iyi bir nedeni olduğunu hatırlattın."

"İlk adımı senin atmış olmanı *sevdim*."

"Anladım," dedim alaycı bir şekilde.

O da benim yanıma oturdu ve babasının kıyafetlerinin bulunduğu dolabın yanına yerleşti. Muhteşem kokusu burnuma geldi ve vücudumun titrediğini hissettim. *Kahretsin*.

"Teknik olarak, ilk hamle o değildi," dedi. "O, senin vücudundaki o içkiyi yaladığımda tamamen benim hamlemdi."

Meme uçlarım sertleşti.

"O oyunla biraz fazla eğleniyordum," diye ekledi. "Ve yapmak istediğim son şey, durumdan yararlanmaya devam etmektir. O gece ikimiz de içmiştik."

"İyi deneme. Ama sarhoş değildik. Sadece biraz çakırkeyif. Ne yaptığımı biliyordum."

"Ben de. Ama ne kadar alkol alırsan al, engellemelerin bozulur."

Haklıydı, ama ne yazık ki, aşağılanmamı unutacak kadar sarhoş değildim.

"Teklifini kabul etmememin çok daha fazla nedeni var, Primrose." Diye içini çekti. "Kaliforniya'ya geri dönmenin benim için ne kadar zor olduğunu doğru bir şekilde ifade edebildim mi bilmiyorum."

Kaliforniya'ya geri dönmenin benim için ne kadar zor olduğunu doğru bir şekilde ifade edebildim mi bilmiyorum. Boston'dan ayrılıp her şeyle yüzleşmem bir ayımı aldı. Bu boş yere geri dönüp babamın yarım kalan işlerine balıklama atılmanın hayatımın en korkunç deneyimi olacağını düşünmüştüm. Ama sonra sen geldin, bu sefil karanlıkta beklenmedik bir ışık. Sadece birini kaybetmiş olmakla kalmayıp, her fırsatta beni gülümseten biri."

Sessizce dinledim, söyleyecek bir şey bulamadım.

"Kimse beni senin kadar büyülemedi. Seninle her konuştuğumda, o günümün en güzel anı oluyor. Karşılaştığımız anları iple çekiyorum."

Resmi reddi bir an önce bitirmek için sözünü kestim. "Tamam. Demek arkadaş olmak istiyorsun. Benden hoşlanıyorsun, ama fiziksel olarak bana ilgi duymuyorsun. Daha fazla söze gerek yok. Sen söylemeden ben söyledim. Anlıyorum. Gerçekten. Açıklamana gerek yok..."

"Bu gerçeklerden çok uzak. Bence sen muhteşemsin." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama sen de seri monogamist olduğunu söyledin. Ve ben ilişki kurmaya uygun biri değilim, en azından hayatımın bu noktasında. Birlikte yaşadığımızı düşünürsek, arkadaşlıktan öte bir şey olmak hayatımızı çok karmaşık hale getirir. Senin sadece sevişip unutacak türden biri olmadığını biliyorum. Bunu hak etmiyorsun da. Gerçekten istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Ama ben sana bunu verebilecek doğru kişi değilim."

Söyledikleri çok mantıklıydı.

Bir süre sonra başımı salladım. "Beni reddetmek zorunda bıraktığın için özür dilerim."

"Reddetmedim. Kendimi tuttum." Gözlerime baktı. "Vücudunu yalamam neden ilgilenmediğimi düşündürdü? Senin odana gitmek istedim. Uzun zamandır istediğim her şeyden daha çok istedim. Ama hayatımda ilk kez, değer verdiğim bir kadına karşı sorumlu davranmaya çalışıyorum." Bana doğru eğildi. "Yanılma, seni önemsiyorum Primrose, birbirimizi çok uzun süredir tanımıyor olsak da."

İç geçirdim. Belki de tüm bunlar en iyisiydi. Onu kaybetmek de istemiyordum. İkimizin de yaşadığı kaybı anlayan başka kimse yoktu. Bu konuda olgunlaşmam ve ikimizden *birinin* olgun davranmasından mutlu olmam gerekiyordu.

"Bunu anlayabilirim. Ve bunu kişisel algılamamaya çalışacağım."

"Yapabilir misin? Çünkü sürekli evde olup olmadığımı kontrol etmen çok sinir bozucu. Bu gece erken eve gelmeseydim, seni bir hafta daha göremeyebilirdim."

"Eve neredeyse hiç gelmiyorsan, seni kaçındığımı nasıl bu kadar emin olabilirsin?" "Evin her yerinde kameralar var. Kaç kez garajda biri olduğunu bildirdiklerini biliyor musun? Sonra kontrol ettiğimde, park ettiğim yeri gözetlediğini gördüm."

"Kahretsin." Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve kendime gülmek zorunda kaldım. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Biz öyle yapmadıkça böyle olmak zorunda değil."

"Artık senden kaçmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"İyi, çünkü sana rastlamayı özledim."

"Ben de mutfakta içtiğim çayı özlüyorum."

"Ah." O güldü. "Benim yüzümden mutfağı mı kaçınıyordun?"

"Biraz. Zaferle geri dönmek için sabırsızlanıyorum." İç geçirdim. "Bu gece beni burada bulduğuna sevindim. Saklanma artık sona ermeliydi."

"Başka bir saklanma yeri mi arıyordun yoksa teyzenin eşyalarını mı karıştırıyordun?"

"Sonunda eşyalarını karıştırmaya cesaret ettim. Hepsini bağışlamaya karar verdim."

"Saklamak istediğin *hiçbir şey* yok mu?" "Hiçbirine ihtiyacım yok."

"En azından bir şeyi saklamalısın. Saklamazsan pişman olabilirsin."

"Babanın eşyalarından bir şey saklıyor musun?"

"Bana berbat bir şirket bıraktı. Brooks Brothers gömleğine ya da kol düğmelerine ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." Ayağa kalktı ve babasının kıyafetlerini karıştırdı. "Ama onu hatırlatan birkaç şeyi saklayacağım. Buraya gelmeyi de erteliyordum. Odadaki ışığın yandığını ve kapının hafifçe açık olduğunu fark etmeseydim, bu dolaba girmeye cesaretim aylarca sürerdi."

Bir çift deri çizmeye baktım. "Onların eşyaları arasında olmak ürkütücü, değil mi?"

O da başını salladı. "Kesinlikle."

"Sanki geri döneceklermiş gibi hissettiriyor," diye fısıldadım.

Dorian elini babasının gömlekleri üzerinde gezdirdi. "Sanırım senin tavsiyeni dinleyeceğim. Her şeyi tek tek gözden geçirme ıstırabından kendimi kurtaracağım." Bana döndü. "Hepsi bu hafta içinde bağışlamalıyız. Benjamin'e birini tutup her şeyi almasını söyleyeceğim." Bir süre durdu. "Sonra da burayı sanat odası olarak kullanmalısın. Ana yatak odasına taşın. Böylece tüm eşyaların evin tek bir yerinde olur."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?" *Tanrım*. Reddedilmenin teselli ödülü bu muydu?

"Buradaki raflar malzemelerini kolayca barındırabilir ve bu alan daha iyi bir şekilde kullanılabilir."

Şu anda teyzemin büyük ayakkabı koleksiyonunun bulunduğu raflara bakarken, onların yerine boya kutuları ve fırçaların olacağını hayal edemediğim için suçluluk duygusu beni sardı. Ama bu teklifi reddetmek zordu. Buradaki aydınlatma mükemmeldi ve çalışmak için kendi alanıma gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ciddi misin?"

O başını salladı. "Bu evin en iyi yatak odası. Boşa gitmemeli. Tabii onların uyuduğu yerde uyumaktan rahatsız olmazsan. Bunu da anlarım. Benjamin'e sana yeni çarşaf lar sipariş etmesini söyleyeceğim."

"Çok cömertsin, ama gerek yok. Nevresimler çok güzel."

"Sen istemiyorsan bu oda başka bir işe yaramaz."

Fazla düşünmeme gerek yoktu. "Tamam, o zaman teklifini kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Dorian, Remington'ın gömleklerinden birini raftan aldı ve bir anlığına ona baktı.

Duygularım beni ele geçirdi ve "Umarım daha iyi bir yerdedirler" diye patladım.

Bana baktı. "Ben de."

"Sanırım acıyı hissetmek bize kaldı, değil mi?"

"Kendime pek bir şey hissetmeye izin vermedim." Dorian, gömleğe tekrar bakarken hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bunu ona yıllar önce Noel hediyesi olarak vermiştim. Hala saklamış olmasına şaşırdım. Onun zevkine uygun olduğunu bildiğim için bu tişörtü seçtiğim için çok gurur duyduğumu hatırlıyorum. Babam kutuyu açtığında, Noel'de *gerçekten* istediği şeyin benim dört puan alması olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Dorian başını salladı.

"Ben üç puan almıştım."

"Gerçekten mükemmeliyetçi biriydi, değil mi?"

"Kendisi ve kendisi için önemli olan her şey konusunda mükemmeliyetçi ve zeki bir adamdı, evet." Başını salladı. "Sanki bana bakıp kendi kusurlarının hepsini benden gördüğünü hissediyormuş gibi."

"Bence 3,9 oldukça iyi bir not."

"Ben de öyle düşünüyordum, ta ki o benim keyfimi kaçırana kadar. Ama sonraki dönem 4.0 aldım. Onu memnun etmek her zaman benim en büyük motivasyonumdu. Belki de onu etkilemek çok zor olduğu içindi. Onun onayını almak her zaman büyük bir zafer gibi gelirdi."

Gömleği askıya geri astı ve benimle birlikte yere oturdu. Vücudunun yakınlığı, bir anda tek düşünebildiğim şey oldu. Artık ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bir yandan, aramızda bir şey olmasının önünü kesmişti. Öte yandan, benimle yatmak istediğini itiraf etmişti. O umut ışığından gerçekten uzaklaşmam gerekiyordu.

"Şey, baban şu anda nerede olursa olsun, mükemmellik ihtiyacının sadece egonun bir oyunu olduğunu anladığından eminim."

"Sence şimdi farklı bir tavırla aşağıya bakıyor mu?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama bu dünyada olan hiçbir şeyin, varoluşun bir sonraki aşamasına geçtiğinde bir önemi olacağını düşünemiyorum — kesinlikle mükemmel notlar ya da para değil. Yüzeysel şeyler, sadece ayartılmayı yenip, önemli olan tek şeyin sevdiğimiz insanlar olduğunu fark edip edemeyeceğimizi görmek için birer oyun gibi geliyor bana."

"Keşke buna inanabilsem. Hâlâ onun benimle mutlu olmasını sağlamak zorunda olduğum için kendimi tutsak gibi hissediyorum. Sanki öbür dünyada beni yargılamaktan başka yapacak işi yokmuş gibi."

Başımı salladım. "Kökleşmiş inançlar yaygındır. Babanı memnun etmek istemek bir şeydir. Ama bu süreçte kendini hasta etmek ya da en iyini yapmanın bile yeterli olmadığını hissetmek, kaybetmek demektir."

Dorian başını salladı. "Yirmi üç yaşında nasıl bu kadar bilge olabiliyorsun?" Omuz silktim. "Annem öldüğünde çabuk büyümek zorunda kaldım. Yalnız kaldığında, içinden güç bulmaktan başka seçeneğin yok. Kendi en büyük destekçin olmak zorundasın, kendinle çok konuşmayı öğrenmek zorundasın. Beni engelleyen yanlış inançları bırakmak zorundaydım çünkü artık onlara

."

"Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Gülümsedim, bakışlarım parlak, zümrüt yeşili bir elbiseye kaydı. Işık, payetleri parıltıyordu. Ayağa kalktım ve elbisenin yanına gittim. "Çok güzel, değil mi?"

"Denemelisin."

Ona baktım. "Bu tuhaf olmaz mı?"

"Hiç de değil. Birisi onu giyecek. Neden sen olmasın?" Ayağa kalktı ve sırtını bana döndü. "Denemeyi ve ne zaman giyeceğini söyle."

Dolaylı olarak beni soyunmaya teşvik etmesi vücudumu canlandırdı. *Aptalca.*

Yine de onu dinledim, sadece sesinden bile meme uçlarım sertleşmişti, dilinin tenimde bıraktığı izler hala çok tazeydi. Krop topumu başımdan çıkardıktan sonra pantolonumu tekmeledim. İpek astarlı, boncuklu elbiseyi giymek gerçeküstü bir his verdi. Göründüğünden daha ağırdı, neredeyse beni yere yapıştırıyordu. Arkadaki fermuarı çekmeye başladım ama sonuna kadar çekemedim.

"Sorun yok," dedim.

Dorian arkasını döndü ve gülümsedi. "O elbiseyle muhteşem görünüyorsun, Primrose."

Fermuarı tamamen çekmeme *gerek* yoktu, ama ben cezalandırılmayı seven bir insandım ve onun ellerini üzerimde hissetmek istiyordum, bir anlık olsa bile, bu işkence olsa bile.

Başımı eğdim. "Fermuarımı kapatmama yardım eder misin?"

Adem elması sallandı. "Tabii ki."

Dorian bana doğru birkaç adım attı ve ben de arkayı dönerek sırtımı ona gösterdim. Vücudunun ısısı cildimi karıncalandırdı. Eli fermuarı kapatmak için omurgamdan yukarı kayarken, gözlerimi kapattım ve başka nedenlerle bana dokunduğunu hayal ettim, dilinin yine vücudumda olduğunu, bu sefer sırtımda bir çizgi çizdiğini hayal ettim.

"Saçını çektiysem özür dilerim," dedi fermuar bir anlığına en üstte takıldığında.

"Saçımın çekilmesi umurumda değil," diye patladım, anında bu kadar müstehcen bir şey demek istediğimden emin olamadım.

Dorian fermuarımı kapatırken boğazını temizledi.

Ona döndüm, gözlerinin vücudumun her yerini taraması beni çok memnun etmişti. Artık bana dokunmuyordu, ama gözleri beni yiyip bitiriyordu. Gözlerinden anladığım kadarıyla, beni reddetme kararını yeniden gözden geçiriyordu.

Yere kadar uzanan aynada kendime bakmak için yanına gittim. "Ondan biraz daha kıvrımlıyım. Boyum da daha kısa."

Dorian arkamda durdu. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Doğru sütyen ve iyi bir etek ucu ile düzeltilemeyecek bir şey yok, sanırım." Cesurca göğüslerimi birbirine yaklaştırdım ve onun adem elmasının tekrar sallanmasından keyif aldım.

Boğazını temizledi. "Bence bu elbiseyi saklamalısın."

Bir an sonra başımı salladım. "Onu giymek, gelecekte dört gözle bekleyeceğim bir şey olabilir."

"Neden gelecekte?"

"Şu anda bunu giyecek bir yerim yok." Ona döndüm. "Ama belki bir gün sanatım çok satarsa ve şık bir galaya davet edilirim, onu giyebilirim."

"Eserlerin çok satarsa. *Eğer* değil."

"Acıdığın için eserlerimi satın almayı aklından bile geçirme,

Vanderbilt." Güldü. "Neden böyle düşündüğümü sandın?"

"Bilmiyorum. Belki de okul masraflarımı ödemeyi teklif ettiğin

içindir." Başını salladı. "Sanatını satın alabileceğimi

düşünmüyordum."

"Oh..." Şimdi kendimi aptal hissettim.

"Muhtemelen sana kendi galerini satın alabileceğimi düşünüyordum."

Ağzım açık kaldı. "Lütfen bunu yapma. Ve sanat eserlerimi de asla satın alma. Tanıdığım biri satın alırsa, eserlerimin iyi olup olmadığını asla bilemem."

"Güven bana. Sen iyisin. Anlıyorum. Seni üzecekse almayacağım."

Risk almaya karar verdim. "Peki, artık sanat eserlerimi almayacağına söz verdiğine göre, seni Enstitü'nün sanat sergisine davet edebilirim. Kendini mecbur hissetme. Ama burada ailem ya da davet edebileceğim başka kimse olmadığı için bunu söyleyeyim dedim." Alt dudağımı ısırdım.

"Ne zaman?"

"Perşembe

akşamı."

Telefonundaki takvimi açtı. "Orada olacağım. Bana söylediğin için teşekkürler."

"Ama acımadan gitmeni istemiyorum. Sadece istersen git." Gözlerimin

içine baktı. "Söz veriyorum. Gitmek istiyorum."

"Tamam."

"Ne sergileyeceksin?" diye sordu.

"Maymunlar. Ve ayrıca daha önce görmediğin bir çiçek

serisi." Gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

BÖLÜM 12

Sanat sergisinin sergi salonu boşalmaya başlamıştı. Geriye kalanların çoğu ya personel ya da öğrencilerdi. Peki ya ben? Ben yıkılmışım.

"Neden kapıya bakıp duruyorsun?" diye sordu Janelle.

Gözlerimin dolmasını engellemeye çalışarak, aptal rolü yaptım. "Öyle mi?" "Evet."

"Farkında değildim."

Serginin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve Dorian gelmemişti. O gelmeye kadar onun burada olmasının ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Buradaki hemen hemen herkesin onları desteklemeye gelen birileri vardı, ama benim yoktu. Bu, gömmeye çalıştığım bir şeyi ortaya çıkardı: Bu dünyada aslında yalnız olduğum acı gerçeği. Onun gelip gelmemesinin önemi yokmuş gibi davranmışım, ama yine de hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım. Kafamda Dorian benim için önemli biriydi, aramızda romantik bir ilişki olmasa da güvenebileceğim biriydi. Ama bu da başka bir yanılsamaydı.

"Selam, Primrose."

Döndüğümde Brandon Wright'ın yanımda durduğunu gördüm. Brandon, birkaç yıl önce Enstitü'den mezun olmuş bir sanatçı arkadaşım. Şimdi öğrenci danışmanı ve mentoru olarak çalışıyordu. Bu sektörde çok başarılı olduğunu, bazıları ünlü müşterilere olmak üzere birçok tablo sattığını biliyordum.

"Merhaba." Gülümsemeye çalıştım.

"Az önce seni rahatsız etmek istemedim. Ne zaman baksam, biri seninle konuşuyordu. Ama sergin için seni tebrik etmeden gitmek istemedim. Eserlerin muhteşem."

"Teşekkür ederim," dedim, kendimi neşelendirmek için zorlayarak. "Senden gelen bu sözler benim için çok anlamlı."

"Bu akşam olduğundan daha mutlu görünmelisin," dedi bana.

"Oh..." Başımı salladım, bunu inkar etmeye hazırdım.

"Bu iş maraton gibidir, sprint değil, biliyor musun? Bazı günler, yarattığın tek kişinin kendin olduğunu hissettiğinde

kendin için yaratıyormuş gibi görüldüğü günlerde yolunda devam etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Çoğu insan için ödül çok azdır, ama yetenekli olanların başarıya ulaşacağına inanıyorum. Bu yüzden, bu akşam resimlerin satılmamış olsa bile, yolunda devam ettikçe işlerin daha iyiye gideceğini bil."

"Senin gibi..." Başımı salladım. "Şu anda çok başarılısın."

Omuz silkti. "Henüz başarılı sayılmam, ama o yolda ilerliyorum."

Brandon'ın omuzlarını geçen uzun kahverengi saçları ve sakalı vardı. Yakışıklıydı ve Johnny Depp'in *Karayip Korsanları* filmindeki karakterine benziyordu.

"Los Angeles şehir merkezindeki galeride evsizlerin yüzlerini konu alan serginizi gördüm," dedim ona. "Yarattığınız insanlar çok gerçekçi görünüyor. Ve mesajı da açıkça çok derin."

"Ne zaman gittin?"

"Sergi açıldığında. Sanırım ikinci gün."

"Bana haber vermeliydin. Orada buluşabilirdik." Bir süre durdu. "Aslında... yarın akşam meşgul müsün? Eğer müsait olursan, birlikte vakit geçirip daha fazla konuşmak isterim."

Hazırlıksız yakalandığım için, bana çıkma teklifinde mi bulunuyor emin olamadığımdan cevap vermeden önce bekledim. Ama her halükarda onunla bağlantı kurma fırsatını kaçırmamalıydım.

"Bir arkadaşımın Juno Bar'a gitmeyi planlıyordum," diye cevap verdim sonunda. "*Erkek* arkadaşın mı yoksa...?"

Demek bana çıkma teklif *ediyordu*.

"Bir kız arkadaşım. Onu tanıyorsun. Janelle Ainsley." Etrafıma baktım. "Hâlâ buralarda bir yerde."

"Ah." Başını salladı. "O zaman sana eşlik etmemi ister misin?"

Bir an tereddüt ettim çünkü Brandon'la *oraya gitmek* istediğimden yüzde yüz emin değildim. Ama sonuçta hayır demek için bir nedenim yoktu.

"Harika olur, evet," dedim.

"Mükemmel." Gülümsedi. "Seni daha iyi tanımak isterim."

"Bu çok hoş olur."

Ellerini ovuşturdu. "Harika."

"Saat sekizde orada buluşacağız."

"Sekiz harika. Yarın her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sana mesaj atarım."

Numaralarımızı değiştirdikten sonra, "Bu gece geldiğin için gerçekten minnettarım, Brandon" dedim.

"Bunu kaçırmazdım."

Sonra profesörlerimden biri selam vermeye geldi.

Brandon, "Yarın akşam görüşürüz" diye fısıldadı ve izin isteyerek ayrıldı.

O gittikten sonra, Dorian'ın yokluğu tekrar aklımın ön saflarına geldi. Öğretmenimle konuşmam bittiğinde, daha sonra evde Dorian'la karşılaşsam ona hiçbir şey söylemeyeceğime karar verdim. Unuttuğunu kendisinin anlamasına izin verecektim. Ya da belki de unutmamıştı. Belki de gelmemeye karar vermişti. Muhtemelen beni daha fazla umutlandırmak istememişti. Her halükarda, önemli değilmiş gibi davranmalıydım. Bunun beni incittiğini bilmesinin zevkini ona yaşatmayacaktım.

Evden ne kadar uzun süre uzak kalabilirsem o kadar iyi olurdu, bu yüzden Janelle'e etkinlikten sonra bir bara uğramak isteyip istemediğini sordum. Kabul etti ve ben de o akşam Dorian'ın yokluğunu sessizce düşünerek zamanımın çoğunu geçirdim.

Sonunda eve vardığımda saat geç olmuştu ve Dorian'ın oturma odasında oturuyor olduğunu görünce şok oldum. Ben içeri girer girmez ayağa kalktı, sanki benim dönmemi bekliyormuş gibi.

"Merhaba..." dedim, doğal davranmaya çalışarak. Ondan duygularımı saklayabileceğimi düşünmüş olmam komikti. Duygularım kafamdan dışarı fırlamak üzereydi, bu yüzden yüzümde her şeyin yazdığından emindim.

"Asla eve dönmeyeceğini sandım."

"Dışarı çıktım," dedim.

"Sanat sergisinde gördüğüm, İsa'ya benzeyen adamla mı çıktın?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Bu gece için çok üzgünüm, Primrose." Başını salladı. "Numaran olsaydı arardım. Neden senin telefon numaran yok ki?"

"Bekle." Gözlerimi kırptım. "Sanat sergisine mi geldin?"

Elini yüzüne sürdü. "Bütün gün Los Angeles'ta toplantılarım vardı. Şehirden Orion Coast'a dönüş trafiği tam bir cehennemdi. Erken çıktım ama üç tane kaza olmuş olmalı. Etkinliğin tam bittiği sırada oraya vardım. İçeri girdiğimde,

özellikle de etkinlik sona ererken. Zaten kaçırmıştım. Bu yüzden, konuşmanızı bölmek yerine, ayrılmayı ve durumu sana daha sonra açıklamayı tercih ettim. Ama *daha sonra*, düşündüğümünden çok daha sonra oldu.

Nefesimi verdim. "Bu gece eve, senin orada olmamanın beni ne kadar üzdüğünü sana belli etmemeye kararlı olarak geldim. Sana bundan hiç bahsetmeyecektim. Gelmeyecek kadar umursamadığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum." İç geçirdim. "Ama kesinlikle konuşmamı kesmeliydin."

"Nedense doğru gelmedi. Ama geriye dönüp bakınca, sana hak veriyorum. Orada olduğumu sana söylemeliydim. Bütün gece, unuttuğumu ya da gelmemeyi seçtiğimi düşündüğün için endişelendim." Tereddüt etti. "Ama seninle o adam arasında bir şeyler olabileceğini hissettim. Ona beni açıklamak zorunda kalmanı ya da onun varsayımlarda bulunmasını istemedim." Durakladı. "O kim?"

"Brandon Wright. O yerel bir sanatçı." "Bir şeyi bölmüş olur muydum?" "Yarın akşam dışarı çıkmak istediğini söyledi." Dorian zorlukla yutkundu. "O zaman haklıymışım." "Yine de bölmüş olabilirdin."

Yüzü kızardı. Ya da belki de benim hayal gücümdü. Belki de Dorian'ın kıskandığını, beni reddettikten sonra hak ettiğini bulduğunu *inanmak* istedim. Bu da benim kafamda uydurduğum bir şey olabilirdi. Her halükarda, onun ne düşündüğünü bu kadar önemsemem talihsiz bir durumdu.

Bunu önemsiz göstermeye çalıştım. "Aslında bir randevu değil. Zaten Janelle ile Juno Bar'a gitmeyi planlamıştım. Bana takılmak isteyip istemediğimi sorduğunda, uğramak isterse orada olacağımı söyledim."

"Bana randevu gibi geldi," dedi Dorian, anlaşılmaz bir ifadeyle ısrar etti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Senden hoşlanıyorum. Omuz silktim. "Onun yetenekli bir sanatçı olduğu dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"O zaman sana çok yakışır, değil mi?"

"İlle de öyle değil. Hiç başka bir sanatçıyla çıkmadım. Genelde huysuz ve öngörülemez olurlar."

Gözleri bir an benimkilerde kaldı. "Neyse... Bu gece büyük bir ders aldım. Telefon numaranı almalıydım. Sana ulaşamadığımda fark ettim ki almamışım."

Telefonumu ona uzattım. "Numaranı gir. Sana bir mesaj göndereceğim, böylece beni rehberine kaydedebilirsin."

Telefonu alırken, elinin dokunuşu içimde bir arzu dalgası yarattı. Bilgilerini girmesini izledim. Telefonu bana geri verdiğinde, ona orta parmağımı gösteren bir mesaj attım.

Telefonuna baktı. "Harika. Teşekkürler. Hâlâ beni ektiğini mi düşünüyorsun?"

"Aptalca davrandığın ve beni biriyle konuşurken gördüğün için selam vermeye gelmediğin için." Orada durmalıydım, ama bunun yerine ekledim, "Aptalca bir teklifte bulunmam yüzünden sana takıntılı olduğumu mu düşünüyorsun? Brandon'ın önünde beni utandırmak için orada olduğunu mu düşündün?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Endişelenmene gerek yok." Başımı eğip mırıldandım, "Bunu aştım."

Dorian akıllıysa, beni anlayacaktır. Bütün bunların onun yararına olduğunu anlayacaktır, çünkü ben hala ona takıntılıydım ve onun beni reddetmesi, o an olduğu kadar hala canımı yakıyordu. Ve bu çok kötüydü. Daha fazla incinmemek için kendimi korumam gerekiyordu. Aklıma bir fikir geldi.

"Aslında..." diye devam ettim. "Bence bu açık yaşam durumuna ne kadar çabuk alışsak, o kadar iyi olur. Saklayacak bir şey yok. Yarın akşam Juno Bar'da bizimle buluşmalısın. Birini de getir."

Dorian gözlerini kısarak şaşkın göründü. "Bilmiyorum." "Cuma gecesi randevun olmadığını söyleme sakın."

Kısa bir duraklamadan sonra, haklı olduğumu kanıtladı. "Biriyle akşam yemeği için buluşacaktım."

Tabii ki öylesin. Kıskançlık duygusu içimi kapladı. *Neden böyle davranıyorum?*

"Onu Juno Bar'a getir. Saat sekiz civarında orada olacağız." "Hayır dersem gücenir misin?"

"Evet." Sırıttım. "Ayrıca, senin hatan olmasa da, bu gece beni ektiğin için bana borçlusun."

"Sanırım haklısın. Seni iki kez hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Harika, o zaman. Yarın akşam görüşürüz. Bir şey olursa, artık numaram sende var."

"Var."

"İyi." Parmağımı göğsüne doğrulttum. "Kullan."

"Kullanacağım."

Tanrım, kendime işkence etmeyi iyi biliyordum. Şimdi de bu adamla sahte flört mü yapıyordum? Merdivenlere doğru yürüdüm.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Dönüp esniyormuş gibi yaptım. "Biraz yorgunum, o yüzden..." "Tamam." Başını salladı. "Önce sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Tabii."

Birlikte merdivenlerden yukarı çıktık ve beni ana yatak odasının dolabına götürdü. Her şeyin... yok olduğunu görünce şok oldum.

Nefesim kesildi. "Vay canına."

"Benjamin bugün tüm eşyalarını bağış merkezine götürdü. Sana yeşil elbiseyi bıraktı. Dolayısıyla, dolap ve yatak odası istediğin zaman kullanabilirsin."

Etrafa bakarken ağzım açık kaldı. "Çok boş görünüyor."

"Çünkü öyle."

"Hafta sonu eşyalarımı taşıyacağım. Bana bu alanı verdiğin için çok teşekkür ederim."

"Aksi takdirde boşa giderdi. Ama tekrar söylüyorum, sadece istersen kullan. Zorunda olduğunu düşünme."

"Gerçekten kullanmak istiyorum. Tekrar teşekkür ederim." "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Belki bir daha sözlü olarak teşekkür etmeyeceğim. Ama minnettarlığımın bir göstergesi olarak bu alanda senin için bir şeyler yaratmam gerekecek."

"Kabul ederim."

Etrafa bakmaya devam ettim. Sonra ona döndüm. "Bugün Los Angeles'a gittiğini söyledin."

Orada normalde çok toplantının olur mu?"

"Hayır. Genelde her şeyi Orion Coast ofisinden uzaktan halledabiliyorum. Ama şehirde Çin'den potansiyel bir yatırımcı vardı. Geri dönmeden önce benimle şahsen görüşmek istedi."

"İşler kolaylaşıyor mu?"

"Bazı açılardan evet. Bazı açılardan hayır."

"Neden?"

"İşe ve babam için çalışan bazı insanlarla çalışmaya giderek daha fazla alışıyorum. Ama bazı sürprizler de oldu —

onun iş uygulamalarında pek de onaylamadığım şeyler.” Diye iç geçirdi. “Ne yaparsın, olan oldu.”

Gözleri göğsüme indi ve vücudumun her yerini süzdü. "Bu gece çok güzelsin, Primrose."

Kendime baktım. Üst kısmı şeffaf dantelli siyah bir elbise giyiyordum. "Bunu sadece kısa bluz giymediğim için mi söylüyorsun?"

"Sadece o yüzden değil. Az önce konuşurken seni gördüğümde ılık saçıyordun, açıkça kendi ortamındaydın."

"Tanrım. Ne kadar zamandır beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyordun?" "O kadar uzun değil."

"Gelmediğin için üzüldüğümü hiç anlamadın, ha? Sanırım iyi bir oyuncuyum."

"O kadar üzülmüş müydün?" O da utandı. "Yine, orada olduğumu sana söylemeyerek hata yaptım."

"Şimdi ne olduğunu anladığım için, bu büyük bir sorun değil. Neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyorum. Sanırım bu evin dışındaki hayatımı biraz görmeni istedim. Seni etkilemek istedim."

"Sen beni zaten etkiledin. Her gün."

Utangaçlık hissederek bir anlığına başka yere baktım. "Neden hep bu dolapta konuşuyoruz?"

"Çünkü sen bunu kolaylaştırıyorsun." Gülümsedi. "Aslında eskiden burada saklanırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçükken. Yalnız kalmak istediğimde, annemin dolabına giderdim. Kimse beni burada aramayı akıl etmezdi. Onun ceplerinde nefes ferahlatıcı şekerler arardım."

"Bulabildin mi?"

"Bazen. Bazen de, bulmamam gereken şeyler bulurdum." "Ne gibi?"

"Özel dedektifin kartviziti ve babamın başka bir kadını öperken çekilmiş fotoğrafları gibi." Yüzünü buruşturdu.

Midem düğümlendi. "Bu çok zor olmuş olmalı. Anlayacak kadar büyük müydün?"

O başını salladı. "Sanırım on yaşındaydım. Ve evet, ne yazık ki anlıyordum. Sahip olduğumu sandığım hayatın yasını tuttuğumu, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladığımı hatırlıyorum. Ayrıca annemin bildiği bu gerçeği

. Bunu yapmayı hayal bile edemezdim. Babamın onu kandırmasına izin vermediği için annemle gurur duyuyordum."

"Ona bir şey söyledin mi?"

"Hayır. Ama gizlice ona aynı şekilde karşılık vermesini dilediğimi hatırlıyorum. Annen için böyle bir şey dilemek biraz garip, sanırım."

"Sence bunu yaptı mı?"

"Bilmiyorum. Sadece birkaç yıl sonra hastalandı. Ve ondan birkaç yıl sonra da vefat etti." Uzun bir nefes verdi. "Sık sık, annemin hastalığının babamın ilişkilerinin yarattığı stres yüzünden olup olmadığını merak ediyorum. Stres vücuda çok zarar verebilir." Dorian tavana bakarak, "Onun yaptığından daha cesur bir şey olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum — onu mahvedebilecekken onunla evli kalmak. Evlilik öncesi anlaşmaları bile yoktu."

"Sence onu seviyor muydu, yoksa senin için mi onunla evli kaldı?"

Bir an düşündü. "Sanırım ikincisiydi. Ve bundan pişmanım. Keşke onu daha çok saygı duyan biriyle birlikte olsaydı."

"Onu sevdiği için onunla kaldığı da mümkün değil mi?"

Her ikisi de doğru olabilir, değil mi?"

"Bilmiyorum. Sana böyle davranan birini nasıl sevebilirsin, anlamıyorum."

"Ama ilk tanıştığımızda, babanın sadece anneni sevdiğine inandığını söylemiştin. Bu yüzden Christina'yı sevmiş olamazdı..."

O bunu eliyle savuşturdu. "Tanıştığımız gece saçma sapan konuşuyordum. Babamın annemi gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum. Ve asla bilemeyeceğim. Annem öldükten sonra oldukça üzülüğünü biliyorum. Bunun suçluluk duygusundan mı yoksa kalbi kırıldığından mı olduğunu hiç bilemedim. Ama gerçekten sevdiğin birine onun yaptığı gibi bir şey yapabileceğini anlamıyorum." Gözlerindeki üzüntü hissedilebilirdi.

"Sence para, iyi insanları kötü yapar mı?"

"Kesinlikle yardımcı olmuyor." Bir süre durdu. "Çocukken normal bir ailem olmasını çok istediğimi hatırlıyorum, biliyor musun? Babamın aldatıcı olmadığı bir aile. O kadar çok para olmayan, birinin seni kullanıp kullanmadığını asla bilemeyeceğin bir aile." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ama annem öldükten sonra, onunla yaşadığım hayattan başka bir şey dilediğim için pişman oldum. O gerçekten harika bir anne idi. Daha neye ihtiyacım olabilirdi ki?"

Anlarsın ya?" Şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, nasıl oldu da yine bu lanet dolapta kendimi bu kadar savunmasız bir durumda buldum?"

"Bazen bu tür şeyler içinden atılmak gerekir bence."

"Sana bu kadar kolay açılabilmem beni korkutuyor,
Primrose."

"Burada olduğum için mutluyum, böylece bu deneyimi tek başına yaşamak zorunda kalmıyorsun. Seni dinlemekten her zaman mutluluk duyarım."

"Öyle diyorsun ama ben sana ayrıcalıklı bir çocukluk geçirdiğimden şikayet ettim. Bu ne kadar duyarsızca bir davranış?"

"Hala duygularını ifade etme hakkın var. Zengin olman, babanın davranışlarından incindiğin, daha fazlasını beklediğin ve bazen paranın bir lanet olabileceği gerçeğini ortadan kaldırmaz."

Gözlerimin içine baktı. "Büyürken babanın yanında olmadığını söyledin, ama onu tanıyor muydun?"

Başımı salladım. "Annem ona benden hamile olduğunu söylediğinde, o gitti ve babam olduğuna inanmayı reddetti. Bununla uğraşmak istemedi. Rick, annemin birlikte olduğu tek kişi olmasına rağmen, benim onun çocuğu olduğumu inkar etmeye devam etti."

"Onunla hiç tanıştın mı?"

Beni yoğun bir hüznün dalgası sardı. Sesim titriyordu. "Bir kez görüştüm."

"Ayrıntılara girmen gerekmez," dedi Dorian.

"Onu görmeye gittiğimi kimseye, anneme bile söylemedim. O bunu bilmeden öldü."

"Bana anlatır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Nefes verdim. "Annem babamın kim olduğu konusunda bana her zaman açık davrandı. Çok küçük yaşlardan beri adını biliyordum, ama interneti öğrenene kadar onun hakkında bilgi edinemedim — nerede çalıştığı gibi şeyler." Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Ne düşünüyordum bilmiyorum... belki yüzümü görürse, benzerliği fark ederse, sonunda beni kabul eder diye düşündüm." Zorlukla yutkundum.

"Ne oldu?"

"Yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bir müteahhit için inşaatta çalıştığımı öğrendim. Anneme, arkadaşım Brittany ve ailesiyle göl kenarına gideceğimi söyledim. Bunun yerine, Brittany ağabeyinden bizi inşaat alanına götürmesini istedi." Gözlerimi kapattım. "En güzel elbisemi giyip kendimi süsleyip püsleyip gidersem, belki beni görünce mutlu olur diye düşündüm." Kafamı salladım. "Bu bir hayaldi."

"Belki de annenin düşündüğü gibi biri olmadığını düşündün..."

Başımı sallayarak, gözyaşlarımın akmaya başladığını hissedince gözlerimi kapattım. "Hikayeyi bitirmene gerek yok."

Elini kolumda hissettim.

Gözlerimi açtım. "Oraya geri dönmek benim için çok zor. Varlığından sorumlu olan kişiden gelen reddedilme kadar kötü bir şey yoktur. Aynada kendime baktığımda, onu görüyorum — gözlerime bakıp bana yalancı dediği ve gitmemi söylediği adamın yüzünü. Aynada gördüğün tek şey seni nefret eden biri olduğunda, kendini nasıl sevebilirsin? İnsanlar bana güzel olduğumu söylediklerinde, yalan söylüyorlarmış gibi hissediyorum."

"Bu çok berbat," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm."

"Kendi ebeveynin tarafından reddedilmenin verdiği acı, asla iyileşebilecek bir şey değildir."

Bana uzun uzun baktı. "Daha önce, erkekleri önceden alt etmek, seni incitme fırsatı bulamadan onlardan ayrılmak için uğraştığını söylemiştin. Bunun nedeni, hepsinin onun gibi olduğunu düşünmen mi?"

Başımı salladım. "Eminim bunun da etkisi vardır."

"Baban berbat bir insan. Ve aynaya baktığında onu görmeyi istemiyorum. Tabii ki onun neye benzediğini bilmiyorum, ama sana baktığımda, en nazik gözleri ve en güzel yüzü görüyorum. Bu *senin* yüzün, başkasının değil. Birine genlerini aktarabilirsin, ama bu hiçbir şey ifade etmez. Ruhun onun ruhuna hiç benzemiyor."

Onun sözleri sıcak bir battaniye gibi hissettirdi.

"Teşekkürler," dedim. "Yine de o toplantıdan iyi bir şey çıktı..."

"Ne?"

"O gece eve gidip ilk kez resim yaptım. Bu deneyimin acısına rağmen, duygularımı ifade etmenin yeni bir yolunun başlangıcı oldu. Artık bunu sanat dışında başka bir yolla nadiren yapıyorum."

"Benim gibi biri seni bu konuda konuşmaya zorlamadıkça." Üzgün bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Bunu yaptığın için mutluyum, çünkü her yaptığımda, bunun hakkında konuşmanın beni yıkmayacağını hatırlıyorum. Bunun hakkında konuşabilir ve hayatıma devam edebilirim. İçimi dökmek önemli." Gözlerimi sildim. "Her neyse, dolap sohbeti için teşekkürler."

"Önce benim paylaşmama izin verdiğin için ben sana teşekkür etmeliyim. Göze göz." Kıkırdadı. "Ya da kulağa kulak."

Duygularım beni boğmak üzereydi, bu yüzden yatak odasına çıktım. "Yarın akşam görüşürüz, değil mi?"

"Evet." Tereddüt etti. "O zaman görüşürüz." Ama gerçekten görüşecek miyim diye merak ettim.

Yatak odama geri döndüğümde, yarın ne giyeceğimi düşündüm. Dolabı karıştırırken, endişemin Brandon'ı etkilemekle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen Dorian'ın dikkatini çekmekle ilgili olduğunu anladım. Bu, görünüşe göre oynamaya devam etmekten çekinmediğim bir oyundu. Umarım sonunda yanmamla bitmez.

BÖLÜM 13

"Çok güzel görünüyorsun Primrose," dedi Brandon ve yanağıma öpücük kondurmak için yaklaştı.

Janelle ve ben Juno Bar'a biraz erken gelmiştik ve Brandon gelene kadar içeceklerimizi sipariş etmiştik.

Bu gece siyah bir kısa üst ve siyah deri pantolon giymiştim. Üstümdeki parlak kumaşlı bluz, yarım bluz koleksiyonumdaki en şık parçaydı. Saçlarıma ekstra zaman ayırmış ve malikaneden çıkmadan önce taze bir parfüm sıkıyım. Ve zorlansam, bunların hepsinin oda arkadaşım için olduğunu, başka kimse için olmadığını itiraf etmek zorunda kalırdım.

Ama bu, Dorian gelirse *geçerliydi*. Yine gelmezse hiç şaşırmazdım. Aslında, neredeyse bunu bekliyordum. Ya da en azından duygularımı korumak için bunu beklemek zorundaydım. Keşke bu kadar önemli olmasaydı.

Bir dakika sohbet ettikten sonra Brandon, "Hanımlar, bir içki daha ister misiniz?" diye sordu.

Bardağımyı kaldırdım. "Sadece bunu içeceğim."

"Aslında, bir cosmo daha alayım." Janelle gülümsedi.

"Hemen geliyor." Barın yanına doğru yürüdü.

Janelle dirseğiyle bana vurdu. "Dışarı çıktığımızda erkekleri daha sık getirmelisin. İçkilerimin ödenmesini umursamadığımı söyleyemem."

"Onu bu yüzden davet etmedim tabii ki, ama not aldım," dedim, kapıya bakarak.

"Neden oraya bakıp duruyorsun?"

Bu, sanat etkinliğindeki déjà vu gibiydi. O akşam boyunca kapıyı kontrol etmişim ve Janelle o zaman da bana bunu söylemişti.

"Dorian'ı bizimle buluşmaya davet ettim," diye itiraf ettim. "Gelip gelmeyeceğini görmek için."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Neden böyle bir şey yaptın? Üçlü falan mı yapacaksınız?"

"Hiç de değil. Dediğim gibi, o bana o şekilde ilgi duymuyor. Ona birini getirmesini söyledim. Ve senin tepkin, sana bunu mümkün olduğunca

"

"Neden hoşlandığın adamı, sana açıkça ilgi duyan bir adamla randevudayken birini getirmeye davet edersin ki? Çok karmaşık görünüyor."

"Öncelikle, bunun Brandon ile bir randevu *olduğundan* bile emin değilim. Sadece sıradan bir buluşma. İkincisi, Dorian ve ben ilişkimizin gerçekliğini ne kadar çabuk kabullenirsek o kadar iyi. O benim ev arkadaşım. Ayrıca benim için bir arkadaş olarak çok önemli hale geldi. O birini getirirse garip hissetmek istemiyorum. Ben de aynısını yaparsam o da garip hissetmemeli. Hayatıma devam etmeliyim."

"Bu çok güzel, ama onu hala sevdiğin gerçeği dışında. Kendini kandırıyor musun?"

"Hala hissettiğim duygular, tam da bunu yapmam gereken *neden*."

"Tamam." Diye iç geçirdi. "Her neyse."

Brandon bir bira ve Janelle'in cosmo kokteyliyle geri döndü. Kokteyli ona verdi ve omzunun üzerinden baktı. "Şurada boşalan bir masa var. O masayı kapalım mı?"

"Tabii ki." Bu gece giydiğim stiletto botlar ayaklarımın canını yakıyordu, bu yüzden oturma fırsatı için minnettar olarak yeniden başladım.

Masaya oturduğumuzda, Brandon bir yudum bira içti. "Mesajında, oda arkadaşının bizimle buluşabileceğini söylemiştin?"

"Bir arkadaş." Başımı salladım. "Gelip gelmeyeceğinden emin değilim." Janelle sırttı. Ona sert bir bakış attım.

Hazırlıklarını tamamlayan canlı müzik grubu odanın köşesinde çalmaya başladı. Saat dokuz olmuştu, Dorian'a geleceğimizi söylediğim saatten bir saat geçmişti ama ondan hala haber yoktu. Görünüşe göre sanat sergisi tekrarlanacaktı.

Dorian gelirse diye ikinci içkimi saklıyordum, ama sonunda pes edip Brandon'dan barda bir beyaz şarap daha getirmesini istedim. Sırada bekleyen Brandon'a bakarken bir ses beni irkitti.

"Bu masada iki kişiye daha yer var mı?"

Dorian ve muhteşem bir esmeri gördüğümde adrenalin patlaması yaşadım. Boğazımdaki yumruyu yuttum, zorla gülümsedim ve onları gördüğüme çok sevindiğimi göstermeye çalıştım. "Merhaba!"

Dorian, eşine işaret etti. "Bu Meena." Dönerek, "Meena, bu benim oda arkadaşım Primrose." dedi.

Janelle boğazını temizledi ve bana onun da burada olduğunu hatırlattı. Kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu. "Özür dilerim." Arkadaşımı işaret ettim. "Dorian ve Meena, bu Janelle. Kaliforniya'daki en yakın arkadaşım."

Dorian başını salladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Janelle." Janelle gülümsedi.

Tabii ki Dorian muhteşem görünüyor ve kokuyordu. Her zamankinden daha rahat giyinmişti, koyu renk kot pantolon ve kaslarına tam oturan zeytin yeşili bir Henley tişört giymişti. Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki?

Meena, Janelle'in yanına, karşımda oturdu.

"Randevun geldi mi?" diye sordu Dorian.

"Evet. Barda."

"O zaman bir sandalyeye daha ihtiyacımız var. Bir tane bulmaya çalışayım."

Bir dakika sonra Dorian bir sandalyeyle geri döndü ve onu masamızın ucuna yerleştirdi.

Brandon kısa bir süre sonra geri döndü, şarabımı önüme koydu ve Dorian'a elini uzattı. "Brandon Wright. Sen Primrose'un oda arkadaşı olmalısın?"

El sıkıştılar.

"Dorian Vanderbilt." Arkadaşına döndü. "Bu da Meena."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Meena." Brandon gülümsedi.

Meena gülümsedi ve elini sıkıttı.

Dorian ayağa kalktı. "Şarap içtiğini biliyorum Primrose. Başka isteyen var mı?"

Janelle, bedava içki içme fırsatını kaçırmadı. "Sakıncası yoksa ben bir cosmopolitan alayım."

Son içkisini bile bitirmemişti. Dorian başını salladı. "Tabii ki."

Sanırım eve arabayla gideceğim.

Meena, Dorian masadan kalkmadan önce limonlu votka seltzer istedi.

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra, parmaklarımı oynatarak Meena'ya döndüm. "Peki... Dorian'la nasıl tanıştın?"

"Bir uygulamada tanıştık. Bu bizim ilk randevumuz." "Anlıyorum."

Meena başını eğdi. "Senin bir sanatçı olduğunu mu söyledi?" "Evet." Başımı salladım ve şarabımdan uzun bir yudum aldım.

"Bu çok havalı," diye cevapladı.

Heyecan verici sohbetimiz bu kadarla sınırlı kaldı.

Janelle, arkasındaki adamla koltuklarını değiştirmiş ve şimdi onunla sohbet ediyordu. Adam, diğer iki çiftin beşinci tekerleği gibi görünüyordu ve Janelle ile bu ortak noktaları hakkında şakalaşıyorlardı.

Dorian sonunda geri döndü. "O kuyruktan hiç çıkamayacağımı sandım. Burası tıklım tıklım dolu." İçecekleri masaya koyduktan sonra Brandon'a döndü. "Siz okulda mı tanıştınız?"

"Evet..." diye cevapladı. "Ama ben öğrenci değilim. Birkaç yıl önce mezun oldum."

"Brandon danışman ve akıl hocasıdır," diye ekledim.

Dorian içkisini karıştırdı. "Tam zamanlı sanatçı mısın?"

"Evet. Komisyonlu işlerde başarılıyım."

"Etkileyici." Dorian bir yudum aldı.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu

Brandon. "Bir teknoloji şirketi yönetiyorum."

"Doğru. Primrose, babanı kaybettiğini ve şirketi devralmak zorunda kaldığını söylemişti. Çok üzuldüm."

"Teşekkür ederim."

Brandon, Dorian'ın randevusuna döndü. "Peki sen ne iş yapıyorsun, Meena?" "Sheldon's için alıcıyım."

"Oh, ne güzel." İlgi gösteriyormuş gibi yaptım. "Onların... kısa üstlerini çok seviyorum."

"Eminim öyledir." Dorian bana yaramazca sırıttı, ben de yanaklarımın kızardığını hissettim.

Belki kendimi kandırıyordum, ama Dorian içeri girdiğinden beri, sanki diğer herkes yokmuş gibi, gözleri çoğunlukla benim üzerimdeydi.

"Çok eğlenceli bir iş olmalı," dedim, boğazımı temizleyerek. "Şimdilik öyle. Ama yakında sıkılacağımı hissediyorum."

Dudaklarımdan şarabı yaladım. "Neden öyle diyorsun?"

"Bir gün çocuklarım olduğunda çalışmak istemiyorum."

Böyle bir seçeneğin olması ne güzel. İçimden gözlerimi devirdim. "Sanırım seni ev hanımı bir anne yetiştirmiş," dedim.

"Doğru."

"Ne güzel. Ama herkes çalışmamayı seçme lüksüne sahip değil. Annem kesinlikle sahip değildi." Dudakımı ısırdım, bunun kaba bir şey olup olmadığından emin değildim. Belki de kaba olmak istemiştım, çünkü

Belki de bu gece Dorian'la yatma ihtimali olduğu içindi? Muhtemelen öyleydi.

"Ne tür sanat eserleri yapıyorsun?" diye sordu Meena bir süre sonra.

"Şey, çoğunlukla vahşi yaşamı, doğa manzaralarını ve bazı insanları çiziyorum. Uzmanlık alanımın belirli bir adı yok. Sanırım doğada bulduğum şeyleri alıp onlara biraz tuhaf bir dokunuş katmayı sevdiğimi söyleyebilirsin."

Dorian gülümsedi. "Sürrealizm olabilir mi?"

"Bu hoşuma gitti." Brandon araya girene kadar gözlerimiz

birbirine kilitlendi. "Sana bir tavsiye verebilir miyim, Prim?"

Prim? Kimsenin adımı bu şekilde kısaltmasından hiç hoşlanmazdım.

"Elbette."

"Tekniğin açıkça mükemmel. Yeteneğine şüphe yok. Ama kendine meydan okumaktan, risk almaktan, fırsatları değerlendirip hikaye anlatmaktan, bir noktaya değinmekten, sanatınla dünyayı değiştirmekten korkma. Hayvanlar sevimli falan ama bence potansiyelini tam olarak kullanamıyorsun."

Göğsüm sıkıştı.

Sevimli mi?

Siktiğimin

sevimli mi?

O maymun portrelerinin her birini mükemmelleştirmek günlerimi almıştı.

Eleştirileri kabul etmekte hiç iyi olmadım. Ama sanatım söz konusu olduğunda, daha da hassas davranıyordum. Sanatın her zaman bir mesaj vermesi gerektiğini kim söylemiş? Neden sadece güzel ya da yoruma açık olamaz?

"Ne demek istediğini tam olarak anlamadım," dedim sonunda, moralim bozulmuş bir şekilde.

"Tamam... mesela maymunlar..." Kıkırdadı. "Tekrar söylüyorum, yeteneğin ortada. Son derece gerçekçiler. Ve açıkça bir tema var ama... çeşitli kostümler giymiş bir grup maymunu resmetmenin anlamını anlamak zor."

Kırgınlıktan ağlamak istemeye geçmiştim. Sanatımın anlamsız olduğunu mu düşünüyordu?

"Kim öldü de seni sanat konusunda otorite yaptı?" Dorian öfkeyle sordu. Aniden başımı kaldırdım.

Brandon başını salladı. "Kimse. Ben sadece... Prim'den biraz daha uzun süredir sanat dünyasının içindeyim. Kariyer açısından, neyin satacağını biliyorum. İnsanlar bir mesaj veren sanat eserleri arıyor."

"Ve sen, yapmacık bir gündemi olan iç karartıcı bir görüntünün insanlara neşe getireceğini mi düşünüyorsun?"

Brandon avuçlarını açtı. "Sakin ol, ona nazik ve yapıcı bir eleştiri yapmaya çalışıyordum."

"Onun çok uğraşarak yaptığı bir şeyi yerden yere vurarak mı? Bu pek nazik bir davranış değil."

Kafam, sanki bir tenis maçı izliyormuşum gibi ikisi arasında gidip geliyordu. Bir şey söyleyebilirdim. Ama bunu çok fazla seviyordum. Gözyaşlarının eşiğinden tamamen başka bir şeye geçmiştim.

"Kesinlikle hiçbir şeyi yerden yere vurmamak istemedim." Brandon bana döndü, biraz paniklemiş görünüyordu. "Ve eğer herhangi bir şekilde bunu ima ettiysem..."

"Tabii," diye Dorian sözünü kesti. "Onun maymun resimlerini ilk gördüğümde, az önce senin yaptığın gibi güldüm. Ve o günden beri her gün pişman oldum. Çünkü yüzeysel olarak komik olsa da, durup birçok olası yorumu düşünürsen, tartışma konuları için bir hazine ortaya çıkıyor. Biz insanlar, üstün tür olduğumuzu düşünüyoruz. Ama nereden geldiğimizi bile tam olarak anlamıyoruz. Primatların yönettiği bir dünya, muhtemelen hayal edebileceğim en büyük varoluşsal fantezilerden biridir. Bu yüzden, belki de burada kısa görüşlü olanın sen olup *olmadığını* kendine sormalısın, çünkü anlamlı sanatın insanlara yüksek sesle bir mesaj vermesi gerektiğini öne sürüyorsun. İncelikli olmanın da bir önemi vardır." Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

Masa sessizleşti.

Masayı aşır Dorian'ı öpmek istedim — bu istediğim şeylerden biriydi. Diğerisi ise Brandon'ın yüzüne bir tokat atmaktı. İyi niyetle, dürüst bir fikir sunduğunu düşünse de, ilk buluşmada sanatımı eleştirmek beni kazanmanın yolu değildi.

Tüm bu deneyim bana bir parça "*siktir et*" duygusu karışık bir özgüven patlaması yaşattı.

"Biliyor musun? Birdenbire yorgun hissettim," dedim ve sandalyem ahşap zeminde kayarken ayağa kalktım. "Eve gideceğim."

Brandon ayağa kalktı. "Prim, seni kırmak istemedim."

Elimi göğsüne koydum. "Kastetmediğini biliyorum. Ama gitmem gerek. Üzgünüm." Gözlerimi kısarak, "Ayrıca, Prim diye çağrılmaktan hoşlanmıyorum," dedim.

Dorian bana gururlu bir gülümseme attı.

Şimdi yan masada oturan Janelle'in yanına gittim. "Gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Aslında, araba kullanmadan önce ayılmam lazım." Kulağıma eğilip fısıldadı. "Ama aynı zamanda Michael'ın arkadaşlığından çok keyif alıyorum ve gitmeye hazır değilim."

"Sorun değil." Onu kucakladım. "Bir araç çağırayım. Sen eğlenmeye devam et. Bunu hak ettin. Ama eve kendin süreceksen başka bir şey içme. Ve lütfen, herhangi bir şüphen varsa bir araç çağır."

Bana göz kırptı. "Belki arabamı burada bırakıp Michael'ın beni eve götürmesine izin veririm."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım.

Hırslı hissederek, yan kapıdan gizlice çıktım. Dorian bana taksi çağırarak zorunda hissederse masaya dönmek istemedim.

Ona veda etmediğim için pişman oldum. Ama daha da önemlisi, onun ve sevgilisinin karşısında bir saniye daha oturmak istemiyordum. Neden neredeyse takıntılı olduğum bir adamla çiftler buluşmasına gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Onlara bakmak zorunda kaldığım her saniye, bir öncekinden daha fazla sinirimi bozuyordu. Belli ki buna hazır değildim.

Çağırdığım araç gelmedi, bu yüzden birkaç blok yürüyerek yakındaki bir eczaneye gidip birkaç şey aldım. Sonra beni malikaneye geri götürmesi için başka bir araç çağırdım.

Sonunda eve vardığımda, anahtarı çevirdim ve giriş kapısında duran Dorian'ı görünce donakaldım.

Ne oluyor?

BÖLÜM 14

"Burada ne yapıyorsun?" Elimi göğsüme koydum.

"Bar'dan ayrıldığını anladığım anda eve geldim. Seni geçebileceğimi düşünmemiştim. Seni eve bırakmama izin vermeliydin."

"Randevunu mu bıraktın?"

"Özür dileyip izin istedim. Aslında onu senin randevunla orada bıraktım."

"Bu çok yanlış." Kıkırdadım.

Omuz silkti. "Onunla yeni tanışmıştım ve pek bir şey hissetmedim. Onun zamanını boşa harcamamalıydım."

"Beni eve kadar takip etmene gerek yoktu."

"Teknik olarak sen beni takip ettin. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"İlk aradığım araba beni görmezden geldi. Sonra mağazada durdum." İç geçirdim. "Her neyse, neden burada olduğunu hala anlamıyorum."

"Senin gitmene neden olan bendim. Art Boy ile tartıştığımızda seni üzdüm."

"Dalga mı geçiyorsun? O gece en güzel kısmı oydu."

"Belki de haddimi aştım ve randevunu mahvettim diye düşündüm." "Ben de geçen sefer seninkini mahvettim, yani ödeştik."

"Teknik olarak, benim *iki* randevumu mahvettin." Kaşlarını oynattı. "Saydığımın değil tabii."

"Sanırım seni insanlardan çalmak konusunda bağımlı oldum," itiraf ettim.

Bana doğru yaklaştı. "Beni çalışıyor musun, yoksa sen etrafta olduğunda başka hiçbir şeyi göremiyor muyum?"

"Sen söyle." Nefesim hızlandı. "Ama buna inanmak zor. O kız şimdiye kadarki en güzel kızdı. Onunla birlikte olmak istememene şaşırdım."

Bana biraz daha yaklaştı. "Eve götürüp sevişmek istediğim tek kadın, birlikte yaşadığım kadın."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. *Vay canına.*

Elinin arkasını yanağıma koydu. "Gözlerinin rengini bile söyleyemem."

Hiç uyarmadan gözlerimi kapattım, ondan uzaklaştım ve nefes nefese, "*Benim* gözlerimin rengi ne?" diye sordum.

Cevap verirken nefesi yanağımda dans etti, "Ne mavi ne de yeşil... akuamarin."

O restoranın faturasına yazdıklarını hatırlayarak gözlerimi açtım. "Aman Tanrım. Not."

"Şimdi anladın." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Gözlerin, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler. Aslında, belirli bir ışıktaki, altın rengi minik benekleri olan akuamarin rengi. En başından beri büyülenmiş durumdayım. Sen farkında olsan da olmasan da, ilk günden beri beni *ele geçirdin*." Dorian başını salladı. "Seninle sınırı aşmamak için çok uğraştım. Ama bu gece başka bir erkeğin sana dokunduğunu görmek beni çılgına çevirdi."

Yutkundum. "Seni başka biriyle görünce ben de aynı şeyi hissettim."

"Sana saygısızlık ettiğin için onun lanet boynunu kırmalıydim." Vücuduma baktı. "Neden bu gece bu kadar seksi görünmek zorundaydın? Bu lanet deri pantolonlar. Bana *gerçekten* tekila içmek istememi sağladın."

Ne demek istediğini anladığımda vücudum titredi. Dilini tekrar üzerimde hissedebiliyordum. "Deriden hoşlandığını bilseydim, bunları çoktan giyerdim."

Bana bakarken sessizlik ortalığı kapladı. Cinsel gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

"Siktir et..." Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı dudaklarıyla kapattı.

Düşük ve derin bir inilti çıkardı, boğazımda titreşti.

Aman Tanrım. Dudakları hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyordu. *Tadı* hayal edebileceğimden daha iyiydi. Bu *gece* hayal edebileceğimden daha iyiydi.

"Uzun zamandır kontrolümü kaybetmemi istiyordun, değil mi?" Elleriyle yüzümü okşarken, hevesli diliyle ağzımı açtı. "İşte, kontrolümü kaybediyorum."

Neredeyse çaresizliğini tadabiliyordum. Her zaman dokunmak istediğim parlak siyah saçlarını parmaklarımla tararken, gözlerimi kapattım ve rüya görüp görmediğimi merak ettim.

Dorian'ın elleri kıcıma indi. Sıkarak dudaklarımın üzerine fısıldadı, "Bu lanet deri pantolonlar. Seni çok sert sıklamak istiyorum."

Ben kasıklarımnda onun sertleşmiş penisinin sıcaklığını hissederken, o dilini benim dilimin etrafında dolaştırdı.

Sonra geri çekildi. Göğsü inip kalkıyordu.

Lütfen durma.

Bana bulanık bir bakışla baktı, elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti. Hiç bu kadar hızlı tırmanmamıştım. Sanki merdivenleri uçarak çıkmıştık. Onu odasına kadar takip ettim ve köpeklerin ortada olmadığını fark ettim.

Kapı arkamızdan kapandığında, Dorian beni kaldırdı ve ben bacaklarımı onun gövdesine doladım. Ağzımız yine birleşti, sanki manyetik bir güçle birbirimize çekiliyormuşuz gibi, ereksiyonu altımda zonkluyordu. Dorian döndü ve bizi yatağa yaklaştırdı. Bir saniye sonra sırtımın yatağa çarptığını hissettim. Sonra Dorian üstüme çıktı ve boynumu öpmeye başladı. Onun ağzının tenimde hissettiği zevki tadarken, anlaşılmaz bir ses çıktı ağzımdan.

Ona yer açmak için bacaklarımı genişçe açtım. Dorian, pantolonumun düğmelerini açmadan önce vücudumun her yerini öptü.

"Bu uygun mu?" diye fısıldadı.

Hevesle başımı salladım ve anlaşılmaz bir ses çıkardım.

Sonraki birkaç saniye bulanık geçti. Giysiler her yere dağıldı, bedenlerimiz çaresizce birbirine sürtündü, ta ki tenimiz tenimize değene kadar. Üzerime çöktüğünde, onun güzel, sert penisini ilk kez gördüm. Kendini aşağı indirdiğinde, penisinin ucu karnıma ön sıvı damladı. Hatırlayabildiğimden daha fazla ıslandım.

Bacaklarımın arasındaki kaslar zonklarken, sırtına tırmandım ve o bacaklarımı ayırdı. Bir an sonra, Dorian bana bakıp yüzümü okşarken hareketsiz kaldı.

"İçine girmemi ister misin, Primrose?"

Bu doğrudan soruya ve gözlerindeki kırılganlığa gülümsemek zorunda kaldım. *Sanki şüphe varmış gibi.* Cevap olarak uzanıp dudaklarını dudaklarıma çektim. Hemen ardından, içime girmesinin yakıcı hissi geldi.

Siktir.

Vücudu titredi. Dorian kalın penisini içime sokup çıkardı. Daha sert ittiğinde, nefesim kesildi, seksin daha önce hiç bu kadar ham ve güçlü hissettirmedini anlayamıyordum. İzin istemek için sorduğu o nazik soru, son nazik kısmıydı. Beni çok heyecanlandıran Dorian, beni acımasızca sikti, düşük inlemeleri, itişlerinin ritmiyle uyumluydu.

Kalçalarımı kaldırdım, onun içime daha derine girmesini istedim. Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi düşünürsek, yeterince derine girmiş diye bir şey yoktu.

Kalçalarını hareket ettirirken elini boynuma doladı, bu hassas sahiplenme tavrını çok sevdim. Dorian beni becerirken yatak sallanıyordu ve beni tamamen doldururken her giriş ve çıkış hareketi sıkı hissettiriyordu.

Bacaklarımın arasındaki kaslar, orgazm olma dürtüsüyle mücadele ederken titriyordu. Onun vücudunun üzerimde titrediğini hissedene kadar kendimi bırakmadım.

Dorian, beni dolduran tatlı sıcaklığını hissederken, vücudumu titreten gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Aramızda ne olursa olsun, bu adamı asla unutamayacaktım.

Sonrasında, ikimiz de orgazmın doruğundan inerken nefes nefese kalmıştık. Muhtemelen günlerce şokta kalacaktım. Dorian beni sadece becermekle kalmamış, hiç kimsenin yapmadığı şekilde becermişti.

Mutlulukla doyurulmuş olarak birbirimize döndük. Elimi çeneme dayadım ve gözlerine baktım. "Eh, ilginç bir eve dönüş oldu."

"*Geri dönüş* kısmına vurgu yap..." Nefes nefeseydi. "Sen çok güzelsin." "Ne değişti?" diye sordum.

"Hislerimde hiçbir değişiklik olmadı. Sana karşı hep bu kadar deliydim. Sadece seni başka bir erkekle gördükten sonra aklımı kaçırdım. Eve sana saldırmak için değil, seninle konuşmak için geldim. Ama seni tekrar gördüğüm anda kontrolümü kaybettim. Gerçek şu ki, bunu uzun zamandır istiyordum. Sadece bardağı taşıran son damla gerekiyordu. Bu gece o damla oldu."

"Ve şimdi buradayız."

"İşte buradayız," diye yumuşak bir sesle tekrarladı. "Sırada ne var?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunların hepsi sağduyuma aykırı. Seninle olan ilişkimizi mahvetmekten çok korkuyorum. Hayatımda sahip olduğum tek iyi şey sensin. Ama bu kadar doğru hissettiren bir şeyin neden yanlış olması gerektiğini düşünerek zaman kaybetmek yerine, yarın akşam sana yemek pişirsem ve oradan devam etsek nasıl olur?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Elmalı turta dışında bir şey yapmadığını sanıyordum."

"Yapmıyorum. Ama bence bu hoş bir jest olur ve bana katlandığın için teşekkür etmenin bir yolu olur."

"Seninle *yatmak mı*, yoksa sana katlanmak mı?" diye alay ettim, parmağımı çenesinin üzerinde gezdirerek.

"İkisi de." Göz kırptı. "Ama lütfen benim için yatmayı bırakma. Çünkü artık bağımlı oldum ve kesinlikle seni tekrar, birçok kez sikmem gerekecek."

"Tek sen değilsin."

Yüzü ciddileşti. "Aslında kontrolümü kaybetmem beni biraz korkuttu. Prezervatif takmadım."

"Bunun farkındayım. Kanıtı bacaklarımla arasında."

"Bu normalde unutacağım bir önlem değil. Bu, seks yapmadan *önce* muhtemelen yapmamız gereken bir konuşmaydı, ama bilmeni isterim ki ben temizim. Boston'dan ayrılmadan önce tam bir sağlık kontrolünden geçtim ve buraya geldiğimden beri kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de. Ve rahim içi araç var. Yani sorun yok. Korunmasaydım sana izin vermezdim."

"En azından birimiz aklıyla düşünüyordu. Benim tek düşünebildiğim şey senin içine girmekti."

"Bir tekrarı sorun etmem." Kirpiklerimi kırptım.

"Encore olmadan seni bu yataktan çıkaracağımı mı sanıyorsun?" Mutlu bir şekilde gülümseyerek etrafa baktım. "Bu arada köpekler nerede?" "Bu akşam eve geldiğimde, üzerime atlayıp oynamak istiyorlardı. oynamak istiyorlardı. Bu sefer gerçekten hayalarımı kopardılar. Senin o kargaşaya girmeni istemedim — inan ya da inanma, gerçekten sadece konuşacağımızı düşünmüştüm — bu yüzden Benjamin'e onları komşuda tutmasını rica ettim."

"Köpekler bu gece misafir evinde uyumaktan pek memnun olmayacaklar."

"Bu gece yatağında üç kadın için yer yok, sadece bir kadın için var."

"Boston'dan beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır. Başka bir şey daha bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Bu evde yattığım ilk kadın sensin." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hadi oradan. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çok kolay. Babamla yaşarken hiç kadınları eve getirmedi."

Ve geri döndüğünden beri kimse olmadı." "En son kiminle birlikteydin?"

"Boston'da biriyle ara sıra ama düzenli olarak görüşüyordum." "Ara sıra, yani o daha fazlasını umut ediyordu ve sen sen de onu oyaladın mı?"

"Hiçbir zaman söz vermedim."

Gerildim. "Bu yüzden sana karşı dikkatli olmam gerekiyor."

"Dikkatli olması gereken sen misin? Daha önce çıktığın her erkekle, o ilişkiyi bitirmeden önce sen ayrıldığını kendin söyledin. Korkarım burada tehlike altında olan benim."

Haklıydı. Hangimizin diğerinin kalbini kıracağını sadece zaman gösterecekti.

BÖLÜM 15

Ertesi gün Dorian, önceden bakmadan saat yedide aşağıda akşam yemeği için buluşmak için bana mesaj attı. Bugün ofise gitmişti ama normalden daha erken eve geldi. Patsy ve Benjamin'i eve göndermişti, bu yüzden evde sadece ikimiz vardık.

Dün gecedен sonra bütün gün malikanede mutluluk bulutları içinde dolaşmışım, bir yandan sersemlemiş bir şekilde gülümserken, bir yandan da Dorian'a geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmamak için kendime dikkatli olmayı telkin ediyordum. Bunun gerçekleştiğini şimdiden hissedebiliyordum. Ama şimdilik, dün gece yaşadıklarımızı tekrar deneyimlemek için yanmaya razıyım. Dorian'a aşık olmak, hayal edilebilecek en kötü uyuşturucu gibiydi; bunun kötü olduğunu biliyordun, ama bir sonraki dozu çoktan planlamıştın.

Ve o bana akşam yemeği yapmak istiyordu. Daha önce hiç kimse benim için yemek yapmamıştı ve Dorian'ın genelde yemek yapmadığını düşünürsek, bu kesinlikle ilginç olacaktı.

Dolabımı karıştırarak, bulabildiğim en seksi kıyafeti giydiğimden emin olmak istedim. Deriyi seviyordu, bu yüzden sahip olduğum tek deri parçayı, siyah deri bir korseyi çıkardım. Her zamanki kısa üstlerimden farklıydı, ama onun tepkisini görmek için heyecanlıyım. Onu koyu renk kot pantolon ve siyah deri botlarla kombinlemeye karar verdim.

Christina ve Remington'un lüks banyosuna layık hissetmediğim için duş almak için banyoya çekildim. Ama benim yerime başka kimse bu banyonun keyfini çıkaramayacağına göre, bu güzel mekanda benim layık olmayan kıcımın, bir yabancıninkinden daha iyi olduğunu düşündüm.

Saçımdaki saç kremi duruladığım sırada, yangın alarımının sesiyle donakaldım. Panik içinde duştan atlayıp bir havlu kaparak koşmaya başladım.

Neredeyse yatak odasının kapısından uçarak çıktım ve koridorda koştum.

Dorian merdivenleri koşarak çıktı. "Sorun yok," dedi nefes nefese, ellerini uzatarak. "Yangın değil."

"Değil mi?"

"Sadece duman. Akşam yemeğini yaktım. Ama her şey yolunda."

"Oh hayır." Rahatladığım için gülmemeye çalışarak elimi ağzıma koydum.

"Korkacağını biliyordum, o yüzden olabildiğince çabuk geldim." Elini saçlarımın üzerinden geçirdi. "Sırılsıklamsın. Geri dön ve kurulan. Sadece endişelenmeni istemedim. Bunun için üzgünüm."

Alarmdan sonra benim hissettiğimden daha da bitkin görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum.

"YouTube'da biftek nasıl ızgara yapılır diye arattığım videoların faydası buraya kadarmış."

"Ah, dostum." Kafamı salladım. "Üzgünüm. Önemli olan niyetin."

"Aslında, lütfen bunu hafızandan silmek için elinden geleni yap." gülümsedi. "Git düşunu bitir." "Birazdan aşağıda buluşuruz," dedim.

"Acele etme. Mutfak havalandırmak için pencereleri açtım." Parmak uçlarıyla kolumu okşadı ve içimi bir titreme kapladı. Vücudum heyecandan titriyordu.

Elimi saçlarında gezdirdim. "Teşekkür ederim." Yemeği yakması, onu yapmaya çalışmasından bile daha sevimliydi.

Duşumu alıp giyinip saçımı kuruttuktan sonra mutfaka indim. Dorian'ın akşam yemeği yapma girişiminin izleri hâlâ oradaydı.

Bir tepside pişmemiş kuşkonmaz yığını, yanında ne olduğu belli olmayan bir tavanın yanında duruyordu.

"Kuşkonmaz da mı pişirecektin?"

"Biftekle iyi giderdi." Diye iç geçirdi. "Senin restoranında yemek yediğim gece bana tavsiye ettiğin yemeği yapmaya çalışıyordum. Senin seveceğinden emin olduğum tek şey oydu. Şu kömür parçalarını görüyor musun? Onlar biftek, bu arada. Meğer kömürde pişirmekle yakmak arasında ince bir çizgi varmış."

Ağzımı kapattım. "Eminim çok lezzetli olurdu."

"Lezzetli demişken..." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu kıyafetle beni yine öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim ve yaramazca sııttım. "Derinin hoşuna gittiğini söylemiştin." "Senin üzerinde mi? Evet. Yangın alarmı yine çalabilir."

"Üzgünüm ama tekrar çalarsa, bu kalıntı dumandan dolayı olacaktır." Öksürdüm.

"Ufkumu genişletmeye çalıştığım için başıma gelen bu. Elmalı turta yapmaya devam etmeliyim."

"Kimse senin hem muhteşem, parlak bir yenilikçi hem de yemek yapabilen biri olmanı beklemiyor."

"Evet, ama tasarımcı olduğumu iddia eden, ama bir biftek bile düzgün pişiremeyen birine şüpheyle yaklaşman gerekmez mi? Kendine bunu sor."

Kollarımı boynuna doladım. "Pizza sipariş edip bu konuyu unutmaya ne dersin?"

"Bu kadar basit bir şey önermezdim, ama pizza iyi bir fikir, eğer sen de istersen."

"Pizza ve film izlemek istiyorum."

"Benim gibi düşünen bir kız." Elini sırtımda aşağı kaydırды. "Pizzanda ne seviyorsun?"

"Pastırma ve siyah zeytin."

Dorian popomu sıktı. "Düşünmene bile gerek yoktu." "Hayır.

Annem ve ben hep öyle sipariş ederdik. En sevdiğimiz pizza bu."

Gülümsemesi kayboldu. "Remington da pizza severdi."

"En sevdiği neydi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Babam sade severdi. Benim için yarısı pepperoni, diğer yarısı sadece peynirli sipariş ederdik."

"O zaman şimdi yarısı pepperoni sipariş etmelisin." "Emin misin? Bir pizza yetmez mi?"

"Birkaç dilimden fazla yemeyeceğim. Bu korse fazla hareket alanım bırakmıyor."

"Bu yüzden pantolonum da daha dar geliyor..." Göz kırptı.

Dorian pizzayı sipariş ettikten sonra bir şişe kırmızı şarap açtı. "Bu, biftek için olmalıydı. Şarap dükkanındaki sommelier'e göre, yaptığım yemeğe çok yakışıyormuş, ki o da görünüşe göre kömürmüş."

Gülmekten kırıldım. "Benim için yemek pişirmek istemen bile kalbimi ısıtıyor."

Dorian eğilip alnımı öptü. "Sen duşta iken, Benjamin yangın alarımını duyunca buraya geldi. Yemek pişirdiğimi itiraf etmek zorunda kaldım."

"Ne düşündü?"

"İnanamadı. Beni azarladı ve bir dahaki sefere mutfakta *oynamak* istediğimde ona haber vermemi, evi yakmamam için bana yardım edeceğini söyledi."

"Çok komik."

"Senin evde olup olmadığını sordu, ben de akşam yemeğinin bizim için olduğunu söyledim. O da buna oldukça eğlenmiş görünüyordu."

"Şaşırmış mıydı, eğlenmiş miydi?"

"Şaşırmadı. Bunu çok önceden tahmin etmiş gibiydi." "*Bu* tam olarak nedir?"

"Buna bir isim verebileceğimi sanmıyorum." Beni kendine yaklaştırdı ve alnını alnıma dayadı. "Her ne ise, iyi hissettiriyor."

Bir anlık saf mutluluk beni sardı. "Katılıyorum."

Dorian burnumu öptü, sonra dudaklarıma. Beni geriye doğru eğip tutkulu bir öpücük verirken, akşam yemeğini atlayıp geceyi yukarıda geçirmemin de gayet iyi olacağını fark ettim.

Pizza gelene kadar Dorian'ın yaptığı dağınıklığı temizlemesine yardım ettim. Birkaç parça kuşkonmazı yere düşürdüğümde, köpekler koşarak gelip artıkları aldılar. Tallulah ve Tess artık Dorian'ın yanında o kadar rahattılar ki, köşede sessizce oturduklarını fark etmemiştim.

Pizza geldiğinde şaraplarımızı bitirmiştik. Duman kokusu nihayet biraz dağılmıştı.

"Pizzamızı *yerken* bir film izleyelim," diye önerdim, o kutuyla geri döndüğünde.

"Harika bir fikir," diye onayladı.

Dorian pizza kutusunu ve birkaç tabak alırken, ben de şarap şişesini ve kadehleri alıp bodrum katına indik. Akşamımızı, evimizin rahatlığında sıradan bir akşam yemeği yiyerek geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyordum. Tabii, bir malikane *rahat* sayılabilirse.

"Bu, aklımdaki etkileyici ilk resmi randevu değildi," dedi Dorian, tiyatroya yerleştiğimizde.

"Bu gerçekten ilk randevumuz mu, yoksa bu odada geçirdiğimiz ilk geceden beri farkında olmadan çıkıyor muyuz?"

Gülümsedi. "O geceden beri aramızda kesinlikle bir şeyler geliyor. Seninle geçirdiğim her an hayatımı daha iyi hale getirdi, olanlardan sonra hiç hayal etmediğim bir duygu."

Sözleri beni etkiledi ve "Aynı şekilde" diye fısıldadım.

Dorian bir an gözlerini benden ayırmadı, sonra dikkatini pizzaya çevirdi ve bana dizüstü bilgisayara doğru yürürken ikimize de birkaç dilim pizza servis etti.

Seçenekleri gözden geçirdim. "*Pulp Fiction*'ı hiç birlikte izlemedik izlemedik. Şimdi izlemek ister misin?"

"Tabii, olur." Bize birer kadeh daha şarap doldurdu.

Film başladığında rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

Filmin titreyen ışıkları altında zaman zaman onun yakışıklı profiline baktım.

Mia'nın Vincent'a rahatsız edici sessizliklerden bahsettiği sahnede, Dorian'a dönüp fısıldadım, "Bizim çok iyi yaptığımız bir şey, küçük konuşmalar yapmadan birbirimizin şirketinden zevk almaktır."

O da başını salladı. "Konuşsak da konuşmasak da seninle birlikteyken rahatım."

"Senin yanında rahat hissetmediğim tek zaman, duygularımı saklamak zorunda olduğumu hissettiğim zamandı. Bunu kontrol etmek gerçekten zordu," diye ekledim.

Filmi görmezden gelerek bana döndü. "Kontrol bir yanılsamadır. Çünkü bir şeyi kontrol etmeye çalışıyorsan, gerçekten kontrolün sende mi, yoksa kaçınılmaz olanı erteliyor musun?" Yakınlaştı. "Aslında, şu anda kendimi oldukça kontrolsüz hissediyorum."

Dorian elini uzattı ve beni kucağına oturmaya davet etti. Sinema koltuğunda ona bacaklarımı açarak oturduğumda öpüştük.

Filmin sesleri arka planda kayboldu.

Parmaklarımla saçlarını okşarken, o başını koltuğa yaslarken ben de onun muhteşem gözlerine baktım.

Dorian göğüslerimi avuçladı. "Beni işkence etmek için bu deri üstü giydin, değil mi?"

"Belki," dedim ve bir kez daha dudaklarını dudaklarımla kapattım.

Parmakları sırtımı tırmaladı, sonra fermuarımı indirdiğini hissettim. Dorian korsemin bağlarını gevşetip başımdan çıkardı ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Meme uçlarım karıncalandı, emilmek için yalvarıyordu. Neyse ki görevini anladı, alt dudağını yaladıktan sonra göğsümü ağzına aldı. Meme ucumu nazikçe çekiştirdi.

"Dün gecedен daha tatlısın." Daha sert emdi, içinden inleyerek.

Kalçalarım yanıyordu ve bunu daha yavaş yapacağıma dair verdiğim sözü tamamen unutmuştum. İhtiyaç duygusu çok yoğundu. Sert penisi üzerinde sürtünmeye başladım.

"Bu sandalyede sikilmek istemiyorsan bunu yapma, Primrose."

Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirerek net bir mesaj verdim.

"Seni itecek gücüm yok," diye inledi. "O yüzden, şu anda içimde olmamı istemiyorsan, üzerimden kalkman daha iyi olur."

Ağzımı indirdim ve boynunu öptüm. Elimi göğsünden aşağı kaydırarak kasıklarına indim ve penisini avuçladım. Sonra ayağa kalktım. Durmam ihtimaline gözleri acı çekti. Ama botlarımı çıkardım ve kot pantolonumun fermuarını açıp onu çıkardım. Artık sadece tanga giyiyordum ve Dorian'ın gözleriyle beni yiyip bitirmesinin her anının tadını çıkardım.

"Sen, şimdiye kadar gördüğüm en zarif kadınsın." Bakışları karardı. "Bana şu anda ne istediğini söyle."

"Seni istiyorum, bana vereceğin her şekilde."

"Hiç tiyatrodaki seviştin mi?" O sırıttı. "Yarın sor." Ben gülümsedim.

"Buraya gel," diye emretti.

Dorian koltuğunda doğruldu, ben de ona doğru koştum. Dilini karnımın üzerinde gezdirdi, iç çamaşırımın hemen altında durdu. Kumaşı kenara itti ve klitorisimi yaladı. Beklenmedik bu temas karşısında dizlerim titredi. Bir an durdu, sonra tangamı aşağı indirdi.

Dorian sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını bacaklarımın arasına gömdü. Filmden silah sesleri duyulurken, dilini sert ve hızlı hareketlerle dairesel hareketlerle gezdirdi.

Saçını çekerek onu durdurdu. "Neredeyse boşalacaktım."

Bana bakarken yaramaz bir gülümseme attı. "İyi."

Onu koltuğuna itip üzerine oturdum. Pantolonunu açıp penisini çıkardım ve onu girişime yerleştirdim.

Gülümsedi. "İşte böyle, bebeğim. Bana bin."

Bu cennetti. Dorian, ben onun üzerinde kalçalarımı sallarken, Vincent'ın Marvin'i yanlışlıkla yüzünden vurduğuna dair belirsiz bir farkındalık arkamdaki ekranda oynarken, bulanık gözlerle bana baktı.

BÖLÜM 16

Üç hafta sonra, Cumartesi sabahı panik atak geçireceğimi hissederek uyandım. Hayatım her zamankinden daha iyi gidiyordu, bu yüzden bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Dorian'la ilk kez yattığımızdan beri geçen haftalar hayatımın en güzel haftalarıydı. Her gün ona olan bağımlılık daha da güçleniyor gibiydi. İlişkimizin neredeyse bir ayı dolmuşken, dünyanın zirvesinde olmam gerekirdi.

Dorian geceleri ofisten daha erken eve gelmeye başlamıştı. Christina ve Remington öldükten sonra hayalet kasaba gibi olan evimiz, her geçen gün daha çok bir yuva gibi hissettiriyordu. Dorian ve ben birlikte yemek yapmayı öğrenmeye başlamıştık, video dersleri izleyerek akşam yemekleri hazırlıyorduk. Bir gece gerçekten çok lezzetli bir lazanya yapmıştı ve ben de tavuk pırzola ve kavrulmuş brokoli yapmayı çok seviyordum.

Hafta sonları Orion Coast'ta dolaşıyor ya da Los Angeles'a gidiyorduk. Birkaç sanat sergisine benimle birlikte geldi ve mesai sonrası Vanderbilt Technologies ofislerini gezdirdi.

Dorian'ın yatağında birlikte geçirdiğimiz o ilk geceden sonra, o ve ben bir gece bile ayrı kalmadık. Artık benim yatak odama taşınmıştık; ama neyse ki Tallulah ve Tess hala Dorian'ın yatağını tercih ediyorlardı. İlk başta, babasının eskiden uyuduğu yerde uyumak ona biraz garip gelmişti, ama en büyük oda olduğu için bu en mantıklı seçimdi. İlk birkaç seferden sonra buna alıştı ve benim odam kısa sürede *bizim* odamız oldu.

İlişkimizi tanımlamamıştık, ama sanki sevgililerden partnerlere, gerçek bir çiftte dönüşmüş gibi hissediyorduk. Örneğin, Chandler ve Candace bu akşam bizimle akşam yemeği yemek için geliyorlardı. Arkadaşlarımızla mükemmel bir akşam geçirmek için hazırlık yapıyorduk.

Öyleyse neden bu sabah kalp atışlarım hızlandı? Neden bu kadar büyük bir korku hissettim?

Ne yazık ki, içten içe bunun nedenini *çok iyi* biliyordum: her şey *o kadar* iyi gidiyordu ki, şimdi ondan ayrılmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum. Bu benim alışkanlığımdı, şimdiye kadar girdiğim her ilişkiyi mahveden bir kendini koruma mekanizmasıydı

Ama bu sefer risk daha büyüktü çünkü Dorian'la sadece bir ilişki yaşıyordum. Aşık olmuştum.

Titremeye başladım, Dorian'ın uyanıp benim çıldırdığımı görmemesi için dua ettim. Ama çok geçmeden, o döndü ve titrediğimi fark etti.

Oturdu. "Ne oldu, bebeğim?" "Biraz... panik atak geçiriyorum." "Neden oldu bu?"

"Ben, şey..."

İşler o kadar iyi gidiyor ki, bundan sonra sadece kötüye gidebileceğini düşündüğün için birinden ayrılmak istediğini ona nasıl söylersin?

"Ben..."

Yapamadım.

"Ne oldu, Primrose?" diye sordu, gözlerinde endişeyle.

Sonunda sözleri ağzımdan çıkardım. "Sanırım senden ayrılmak üzereyim." Gözleri kısıldı. "Korkuyorsun," dedi sonunda.

"Çok..."

"Çünkü burada kaybedecek çok şey var, değil mi?"

Nefesim titredi. "Çok geç olmadan taşınmalı ve bunu bitirmeliyim gibi hissediyorum. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim, Dorian. Bu yüzden bunu bitirme isteğim her zamankinden daha güçlü."

Elini başımın arkasına koydu ve gözlerimin içine baktı. "Benden ayrılamazsın."

"Neden?" diye

fısıldadım. "Çünkü seni seviyorum."

Dünya bir an için dönmeyi bıraktı. Umutla doldu içim. "Seviyor musun?"

"Seviyorum." Başını salladı. "Seni çok seviyorum. Ve senin benim kız arkadaşım olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum."

dünyada yaşamak istemiyorum."

Kız

arkadaşım.

Aşk.

Kalbim kırılmaktan acıya dönüştü, ama iyi anlamda. "Bana daha önce hiç kız arkadaşım dememiştin."

"Tanımlamaya mı ihtiyacın vardı? *Hissedemiyor musun?* Sana ne kadar deli olduğumu hissedemiyor musun?"

Gülümsedim. "Hissedebiliyorum."

"Sana söylediklerime değil, gösterdiğim şeylere inan. Sen benim için bir kız arkadaşından daha fazlasısın. Her sabah uyanmak istememin sebebi sensin. Sen gelmeden önce, bütün gün uyuyabilmeyi dilerdim. Sen

Her gülümsemenin sebebi. Her kahkahanın. Hayatımdaki her güzel şeyin. Sabahları uyandığımda ilk düşündüğüm, geceleri uykuya dalmadan önce görmek istediğim son şey sensin." Eğilip dudaklarımın üzerine konuşmaya başladı. "Sen hayatımın aşkımsın, Primrose." Dorian alnımı nazıkçe öptü. "Baban yüzünden erkeklere ne kadar güvensiz olduğunu biliyorum. Seninle birlikte güvende olduğunu kanıtlamak için yüz kat daha fazla çabalamam gerektiğini biliyorum. Bu zorluğa tamamen hazırım. Hiçbir yere gitmeyeceğimi anlaman için ne gerekiyorsa yapacağım. Sen de gitmeyeceksin, sanırım. Çünkü sen de beni seviyorsun, değil mi?"

Tanrım. Ben de aynı şeyi söylemedim mi?

"Seviyorum. Seni seviyorum Dorian. O kadar çok ki, canım acıyor." Gözlerimi sildim. "Tanrım, ben tam bir felaketim."

"Sen benim felaketsin,

Rosebud." Gözlerimi kırptım.

"Rosebud mu?"

Dorian'ın yanakları kızardı. "Bir süredir kafamda sana böyle sesleniyorum. Sanırım bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum."

"Çok beğendim." Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

Yataktan kalkmadan önce beni bir anlığına kendine çekti.

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim." Ellerini silkeledi. "Peki, kahvaltıda ne istersin?"

Çarşafı sıktım. "Berbat bir durumda olmayı kutlamak için ne yersin?"

"Krepler mi?" Gülümsedi.

"Bana uyar."

Dorian aşağı indi, beni yatakta otururken bıraktı, beni içine soktuğu aşk sisinden dolayı bir yığın lapa haline gelmişim. Panik halinden coşkuya geçmişim. Hayatımda birkaç erkekle ayrılmıştım, ama hiçbirisi bunun için benimle kavga etmemişti. Hiçbiri bana karşılık olarak beni sevdiğini söylememişti. Her biri kavga etmeden beni bırakmıştı.

Kafamı salladım ve kendimi harekete geçirdim. Bu, diğer ilişkilerime hiç benzemiyordu.

Dorian'ın yakmayı başaramadığı güzel bir krep kahvaltısının ve sanat odamda geçirdiğim bir günün ardından, kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum. Chandler ve Candace geldiğinde, arkadaşlarımı görmek ve mutluluğumu, bizim mutluluğumuzu kutlamak için hazırdım.

Kapı zili çaldığında, Dorian içecekleri hazırlarken ben kapıya gittim. Hava serin olduğu için, havuz başında akşam barbeküsü yapmak yerine içeride akşam yemeği yemeyi tercih ettik.

Kapıyı açtığımda hepsi gülümsüyordu. Candace uzun, sarı bir peruk takmıştı ve onu ilk ve tek kez gördüğüm zamankinden tamamen farklı görünüyordu. O kadar güzel bir yüzü vardı ki, kafasında ne olduğu önemli değildi, ama peruk ona kesinlikle yakışıyordu.

"Saçın. Bayıldım!"

"Keşke benim olsaydı." Omuz silkti. "Gerçekten beğendin mi?"

"Çok yakışmış. Nedense seni esmer olarak hayal etmişim, ama sarışın sana çok yakışmış."

"Chandler'a daha sonra kimi sikmek istediğini sordum. Daisy dedi."

"Tüm peruklara isimler verdik," diye ekledi, karısının sırtını okşayarak. "Artık onlar onun farklı kişilikleri. Sarışın olan Daisy. Kısa saçlı esmer olan Lorelei. Kızıl saçlı olan ise Gia."

Candace güldü. "Bu durumda biraz eğlenmek lazım, değil mi?" Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Hepsini tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Hey!" Dorian arkamdan bana sarıldı. "Sarışını kim getirdi?"

Dorian, Chandler'a ilişkimizin gelişimini anlattığını söyledi, ama *ne kadarını* bildiklerini tam olarak bilmiyordum. Dorian'ın bana sarılmasını görünce pek şaşırmış gibi görünmüyorlardı. Ama bu gece Candace'e çok şey açıklamam gerekecek gibi hissediyordum.

Dördümüz mutfığa geçtik. Dorian şarap ve kadehleri, benim daha önce hazırladığım kraker, peynir ve meyve tabağını masaya koymuştu.

"Bu arada, ikinize de teşekkür ederim," dedi Candace krakerini çiğnerken.

Dorian'a baktım, sonra tekrar Candace'e. "Neden teşekkür ediyorsun?"

Candace tezgaha elini vurdu. "Sizin sayenizde yüz dolar kazandım."

"Ne yaptık?" diye sordu Dorian, şarabı kadehlere doldururken.

"Chandler'a, yıl sonuna kadar ikinizin bir araya geleceğine dair iddiaya girdim. Beklediğimden daha hızlı gerçekleşti."

"O gün sana yalan söylemedim, bu arada," dedim ona. "İlk tanıştığımızda aramızda gerçekten hiçbir şey yoktu."

Dorian bir yudum aldı ve güldü. "Aslında o saatler her şeyin patlamasından önceki son saatlerdi."

"Seks oyunu mu demek istiyorsun?" diye gülerek sordum.

Candace çiğnemeyi bıraktı. "Aman Tanrım. Neden bahsediyorsun? Bunu bilmem lazım."

"Yığının içinde bulduğun kart oyununu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Siz gittikten sonra Dorian ve ben onu oynadık."

Dorian boynuma burnunu sürttü. "Haftalardır direnmeye çalıştığın kadının vücudundan bir shot içene kadar her şey masumdur."

Chandler ve Candace'in ağızları açık kalmıştı.

"Dorian o gece Boy Scout olmasaydı, *çok* daha erken bir araya gelirdik diyelim," diye ekledim.

"Ne yaptı... ya da yapmadı?" diye sordu Candace, çok eğlenmiş görünüyordu. "O gece beni reddetti," itiraf ettim.

Chandler, arkadaşına dönerek gözlerini neredeyse yerinden çıkaracak şekilde baktı. "Aklını mı kaçırdın?"

"O gece ikimiz de biraz aklımızı kaçırmıştık," diye cevapladı Dorian. "Biraz fazla sarhoştuk. Evet, kendimi uslu durmaya zorladım. Ama zordu."

"Eminim öyledir," dedi Chandler, hepimiz gülmeye başladık. Candace gülümsedi. "İkiniz için çok mutluyum."

"Teşekkürler." Dorian alnının yanına bir öpücük kondurdu. "Sizin durumunuz nasıl?" diye sordum.

Candace'in gülümsemesi kayboldu, birbirlerine baktılar.

Gerildim. *Belki de sormamalıyım.*

"Daha iyiydik," diye cevapladı.

"Tedavisi umdukları kadar etkili olmadı," diye açıkladı Chandler. "Bu yüzden farklı bir şey denemeliyiz."

"Bu gece tedavim bitecek ve kutlama yapabileceğiz sanıyorduk. Ama doktor bu sabah, bu haftaki son taramamdan sonra aradı ve... şansımız yokmuş."

Dorian bana bakarken, ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu ve ben kendimi kötü hissettim. İnsanların "Üzgünüm" demesinden hoşlanmadığını hatırlayarak, onu teselli edecek bir şey bulmak için çabaladım. "Olumlu düşünmeye devam edeceğim, Candace."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Asla pes etmeyeceğiz." Chandler karısının yanağına bir öpücük kondurdu ve zoraki bir gülümseme attı. "Her neyse, pek de iyi geçmeyen bir haftanın ardından bu geceye çok ihtiyacımız var."

Dorian da zoraki bir gülümseme attı. "Yemeğimiz yolda."

Ben başımı salladım. "Dorian ve ben yemek yapmayı öğreniyoruz, ama bu akşam seni denek olarak kullanmayacağız. Yeni açılan Fas restoranından sipariş verdik, yakında teslim edilecek."

Chandler kaşlarını kaldırdı. "Dorian yemek mi pişiriyor?"

Dorian omuz silkti. "Öyle sayılır. İlk denememde neredeyse evi yakıyordum. Ama bilirsin, pratik yapmak mükemmelliğe götürür."

Candace nefesini tuttu. "Ciddi misin?"

"Yangın alarmı çaldığında duştan atlamak zorunda kaldım." Güldüm.

"Onu çıplak çıkarmak için bir bahaneydi," diye şaka yaptı. "Ben böyle kurnazım."

Candace'in gülmesini ve bugün aldığı kötü haberlerden biraz olsun uzaklaşmasını görmek beni mutlu etti. Birisi, *sağlık sorununuz olmadan önce bir düzine sorununuz olabilir*, demişti. *O zaman tek bir sorununuz olur.*

Bir dakika sonra, Dorian ve Chandler içkilerini alıp oturma odasına gittiler, Candace ve ben ise mutfak adasında sohbet etmeye devam ettik. Yemekler kısa süre sonra geldi ve biz de erkeklerin sohbetlerini bitirip bize katılmalarını bekliyorduk.

"Senin bu kadar nazik olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi bana. "Dorian kadın seçerken hiç de iyi bir seçici değildir. Ama sen bir mücevhersin."

"Onun birkaç randevusuyla tanıştım, ne demek istediğini anlıyorum." Şarabımdan bir yudum aldım.

Kadehini parmağıyla okşadı. "Sanki birine çok yakınlaşmaktan korktuğu için hep kapalı tipleri seçiyormuş gibi geliyor bana. Aşık olamayacağı insanlarla birlikte kalıyordu. Ama şimdi mutlu görüldüğü için seviniyorum, özellikle de babasıyla olanlardan sonra. Remington öldükten sonra onun için endişeleniyordum. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum."

"Her şey mükemmel görünüyor, değil mi?" Bir anlığına başka yere baktım. "Buna rağmen, hala korkularım var."

Kafasını eğdi. "Neyden korkuyorsun?"

"Tek eşlilik normalde onun tarzı değil. Bir gün uyanıp bunu hatırlayacağından endişeleniyorum. Şu anda her şey yeni ve taze, biliyorsun. Balayı dönemi her zaman mutluluk doludur. Ama bittiğinde ne olacak?"

"Eğer bildiğim bir şey varsa," dedi, "o da korku içinde yaşayamayacağını. Bu, senin ve onun yaşadığı bu muhteşem şeyin keyfini kaçıracaktır. O yüzden, fazla düşünmemeye çalış."

Başımı salladım. Tanrım, o kendi durumuyla her gün yaşayabiliyorsa, ben de Dorian'la ilgili korkularımı yönetmeyi öğrenebilirim.

Candace omzunun üzerinden baktı, sesini alçaltarak devam etti: "Ama burada durup bu tavsiyeyi verirken bile, hala korkuyla mücadele ediyorum. Mesela, ölümden daha çok neyin beni korkuttuğunu bilmek ister misin?" Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Boş ver."

"Sorun yok," dedim yumuşak bir sesle. "Aklındakileri anlat bana, Candace."

O başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Kocama her baktığımda, bir gün başka biri onu sevecek mi diye merak ediyorum... başka biri onun çocuklarını doğuracak mı diye." Gözlerini kapattı. "Bu beni öldürüyor. Beni korkutuyor ve çok üzüyor. Ben yokken onun mutlu olmasını istemediğimden değil. Elbette isterim. Ama onunla bir hayat kurmayı çok istiyorum. Onunla birlikte yaşlanmak istiyorum." Gözleri yaşardı. "Onu çok seviyorum."

Kollarımı açtım ve onu kucakladım. Hıçkırarak, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. "Ağlamamam gerektiğini biliyorum, ama az önce ruhumda ona olan sevgini hissettim. İsteddiğin ve hak ettiğin her şeye kavuşman için çok dua edeceğim."

"Teşekkür ederim." O da gözyaşlarını sildi ve sonra ruh halini silkeledi, cesurca bir gülümseme takındı. "O ikisi nerede kaldı? Açlıktan ölüyorum."

"Gidip onları getireyim," dedim, hala ağlayacakmışım gibi hissederek.

Oturma odasında Dorian ve Chandler'a yaklaştığımda, konuşmalarının ortasındaydılar. Onları bölmek yerine, bir anlığına duvarın arkasına çekildim.

"Neyse, yeterince dinledin..." dedi Chandler. "İsteddiğin kadar konuş dostum. Beni her zaman dinleyeceğimi biliyorsun. bana bunu anlattığın için kendini kötü hissetme. İçini dökmen lazım."

"Teşekkürler. Ona zaten kötü hissettirmektense sana içimi dökmek kesinlikle daha iyi." Diye iç geçirdi. "Onu çok seviyorum. Korkmuş olduğumu görmesine izin veremem."

Gözlerim tekrar dolmaya başlayınca gözlerimi kapattım. *Kahretsin.* Ağladığımı görmelerine izin veremezdim. Bir süre bekledim ve dinlemeye devam ettim.

Sonra Chandler sordu, "Her neyse, görüldüğün kadar mutlu musun, aşk çocuğu?"

"Dürüst olmak
gerekirse?" dedi Dorian.

"Evet..."

"Muhtemelen görüldüğümde daha *mutluyum*. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve son birkaç ayda yaşadığım cehennemden sonra bunu bu kadar çabuk söylemek inanılmaz derecede beklenmedik bir şey."

"Vay canına. Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

"Gerçekten öyleyim. Hem de bu sabah benden ayrılmaya çalışmasına rağmen."

"Ne dedin?" Chandler güldü. "Sanırım biraz geri gitmelisin."

Tirildim. Dorian'ın bu hikayeyi, benim tamamen deli gibi görünmemem için çevirebilmesi imkansızdı.

"Uzun bir hikaye. Ama işlerin bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı biraz paniğe kapıldım. Beni sevdiğini söylüyor, ama sanırım bana tam olarak güvenmekten korkuyor. Bu kısmen benim hatam, çünkü ilk tanıştığımızda ona tek eşli ilişkilerden hoşlanmadığımı söylemiştim. Bu yüzden onu suçlayamam. Ama o, bu konudaki düşüncelerimi değiştirdi. Güvenin zaman aldığını kabul etmeliyim. Güven, ancak kazanılabilir."

"Umarım ona hislerini söyledin." "Onu
sevdiğimi söyledim. Ve gerçekten
seviyorum."

"Vay canına."

"Değil mi?"

"O da sana aynı şeyi söyledi mi?"

"Evet." Dorian durakladı. "Biliyor musun, birini bulduğumda, içimde bir endişe olacağını düşünmüştüm, beni ben olduğum için mi seviyor, yoksa bir şekilde paramın peşinde mi diye merak ederdim. Ama Primrose ile? Bunun öyle olmadığını biliyorum. Aramızda şüpheye yer bırakmayan doğal bir bağ var. Bana baktığında, ona olan hislerim ona yansıyor. Sanki ikimiz de aynı sayfadayız. Daha önce kimseyle böyle bir uyum yaşamamıştım. Bu kadar çabuk aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım."

Nefes aldım. Kalbim dolup taşıyordu. Candace ve Chandler'ın aşkına ağladığım gözyaşları ve şimdi de bu, kalbim patlamak üzereydi.

Konuşmalarında bir ara daha olmasını bekledim, odaya yeni girmiş gibi davranmak için.

Sonunda ara geldiğinde, köşeyi dönerken boğazımı temizledim ve kayıtsız görünmeye çalıştım. "Hanımlarınız acıkmış."

İkisi de döndü.

Dorian ayağa kalktı. "Üzgünüm, Rosebud. Konuşup durduk."

Chandler kaşlarını kaldırdı. "Rosebud mu?"

Dorian omuz silkti.

Chandler şakacı bir şekilde onun koluna yumruk attı. "Kötü durumdasın dostum." "Öyle." Dorian, mutfığa doğru yürürken elini belimin arkasına koydu.

mutfığa doğru ilerlerken.

Sanki havada yürüyormuşum gibi hissettim. O konuşmanın bana ne kadar huzur verdiğini bilmiyordu. Birinin senin hakkında konuştuğunu duymak çok sevimli bir şeydi. Gizli bir niyet yoktu, kanıtlayacak bir şey yoktu. Sadece saf dürüstlük vardı. Bu sabah içini döktüğünde ona inanmışım, ama en yakın arkadaşına benden hoşlandığını söylediğini duyduktan sonra kalan tüm şüphelerim ortadan kalktı.

O akşamın geri kalanında, bulutların üzerindeydim. Ve sonraki birkaç ay boyunca her geçen gün, Dorian Vanderbilt'e daha da derinden aşık oldum — ta ki en büyük korkularımın gerçeğe dönüşmeye başladığı güne kadar.

BÖLÜM 17

Sonunda paranoyam beni ele geçirdi. Dorian Londra'ya iş gezisine çıktıktan sonra, bir Cumartesi akşamı Janelle'i durumu acilen analiz etmek için evime davet ettim. Onun gelmesini beklerken, her şeyi baştan sona tekrar düşündüm.

Dorian'ın tuhaf davranmaya başladığı günü tam olarak belirleyebiliyordum. Yaklaşık iki hafta önceydi, ikimiz birbirimize bağlılık sözü vereli üç aydan biraz fazla olmuştu.

O sabah veda etmeden işe gitmişti. Normalde beni öper ve kulağıma bir şeyler fısıldardı. Sonra gülümseyerek yuvarlanır ve tekrar uykuya daldım. Ama iki hafta önceki o sabah, Dorian ilk kez beni uyandırmamıştı.

Günün geri kalanı da tuhaf geçmeseydi, buna hiç aldırmazdım. Mesajlarıma her zamanki gibi cevap vermedi ve o gece geç saatlere kadar çalışması gerektiğini söyleyerek neredeyse gece yarısı eve geldi. O günden beri her gün bir öncekinden daha kötü geçiyordu.

Tutumundaki değişikliğin birkaç gün sonra, ona bir sorun olup olmadığını sordum. İş yerinde beklenmedik bazı sorunlarla karşılaştığını söyledi ve bir süre bana hak ettiğim ilgiyi gösteremeyebileceği için şimdiden özür diledi. O gece seviştik, ama farklı hissettim, sanki Dorian'ın zihni başka bir yerdeymiş gibi. Bir kez bile gözlerime bakmadı ve hiçbir şey söylemedi.

Bunu strese bağlamaya çalıştım, çünkü stres kesinlikle bir kişinin cinsel deneyime tam olarak kendini kaptırmasını engelleyebilir. O gece, bunun sadece kötü bir gün olduğunu umarak uykuya daldım.

Ama ertesi gün neredeyse aynıydı. O sabah işe gitmeden önce beni öpmüş olsa da, yine çok geç saatlere kadar çalıştı ve yatakta yan yana uzanana kadar onu göremedim. Sonraki hafta boyunca durum giderek kötüleşti.

Sonra birkaç gün önce Dorian, iş için Londra'ya gitmesi gerektiğini açıkladı. Bu, beni ilk kez yalnız bıraktığı zamandı.

babasının ölümünden sonra geldiği günden beri bu evde yaşıyordu.

Yalnız kalmak istemediğim ve onun gitmesinden korktuğum kadar, bunu kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Keşke gitmeden önce bir şeylerin ters gittiğine dair o tuhaf hissi yaşamamış olsaydım. Bu, onun seyahatinin nedeni konusunda dürüst davranmadığından endişelenmeme neden oldu.

Janelle geldiğinde, mutfakta karşımda oturdu ve dirseklerini masaya dayadı. Yüzünden onu endişelendirdiğimi anlayabiliyordum.

"Sana yalan söylediğini doğrudan sordun mu?"

Kafamı salladım. "Davranışındaki değişikliği yüzüne vurmaktan korkuyorum çünkü bana güvenmediğini düşünmesini istemiyorum."

"Ama açıkça güvenmiyorsun."

"O değişene kadar ona güveniyordum."

"Onunla bu konuyu ne kadar erken konuşursan o kadar iyi. Böyle yaşamaya devam edemezsin."

"Haklı olduğumu biliyorum. Ama işinde zor bir dönem geçiriyorsa, işleri onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum. O geri dönene kadar bu konuyu açmamalıyım diye düşünüyorum."

"O kadar bekleyebiliyorsan, bu senin hakkın. Bilinmeyeni pek iyi idare edemiyorsun gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyle, ama o yokken ciddi bir konuşma yapılmaması gerektiğini düşünüyorum. Birinin gözlerine bakarak çok şey anlayabilirsin."

Kadın başını salladı. "Bu konuda sana katılıyorum. Ne zaman eve dönecek?"

"Bana kesin bir tarih vermedi, ama bu hafta sonu olmasını umuyorum."

Janelle iç geçirdi. "Senin için ben de öyle umuyorum."

Kendimi kötü hissettim. Bazen bir şeylerin yolunda olmadığını söylemelerine gerek yoktur.

Sadece bilirsin.

Her geçen gün, Dorian ile yaklaşan buluşmamdan dolayı kendimi daha kötü hissediyordum. Eve geldiği anda onunla yüzleşmeye karar vermiştim.

Bu arada, durumu test etmeye ve onunla iletişimi kesersem ne olacağını görmeye karar verdim. İki gün geçmesine rağmen aramadı ve gerginliğim öfkeye dönüştü. Üstelik, Londra'dan ne zaman döneceğine dair bana hala net bir cevap vermemişti.

Bu yüzden, hafta sonundan önce eve gelmesini hiç beklemiyordum.

Ama Perşembe akşamı olan buydu. Duştan yeni çıkmıştım ve yatak odamızda duran Dorian'ı görünce irkildim.

Elimi göğsüme koyarak, nefes nefese kaldım. "Beni çok korkuttun." Ayaklarına baktı. "Özür dilerim."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. O bana sarılmamış ya da öpmemişti. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra, daha sevecen olacağını düşünürdün.

"Neden eve geleceğini söylemedin?"

"Uçak bileti aldığımı bu sabah fark ettim."

"Yani bana sürpriz yapmak mı istedin? Kalp krizi geçirip ölecektim."

Artık gözlerine tekrar bakabildiğim için, onda bir şeylerin değiştiğinden kesinlikle emindim. Korku beni sardı ve etrafıma ördüğüm tüm duvarlar bir anda yükseldi. Henüz konuşmamıştı, ama anlamasam da en kötüsü çoktan kesinleşmişti.

Bu benim tanıdığım Dorian değildi. Gözlerindeki ifadeyi tarif etmek zordu; umutsuzluk ve tam bir boşluk karışımıydı. Boş. Her türlü duygudan yoksun, ama neredeyse zorla. Sanki hissetmesine izin vermiyormuş gibi, hissederse yıkılacağından korkuyormuş gibi.

Kalbim parçalanıyor gibi hissettim. "Bana neler olduğunu anlatman gerekiyor."

Yüzü kızardı. Gözleri cam gibi oldu. Dorian Vanderbilt gözyaşlarına boğulmak üzere önümde dururken, bildiğim dünyanın sona erdiğini hissettim.

Sesi titriyordu. "Çok üzgünüm, Rosebud."

Aklımdan geçen tek kelime "Açıkla..." idi.

Başını eğdi, sonra tekrar gözlerime baktı. "Artık bunu yapamam. Seninle bir ilişki içinde olamam."

Oda sallanmaya başladı. İçimden bunun olabileceğini hissediyordum, ama bu sözlerle hazırlıklı olmanın bir yolu yoktu. Bildiğim tek aşkın sonuna hazırlıklı olmanın bir yolu yoktu.

Şaşkın bir sessizlik içinde orada dururken, o devam etti. "Seninle bir ilgisi yok. Sen harikası. Ben..."

"Siktir git, 'sorun sende değil, bende' saçmalığıyla," diye bağırdım, şokum aniden öfkeye dönüştü. "Beni sevdiğine inandırdığın için siktir git."

"Ben senin için doğru adam değilim," dedi titrek bir sesle. "Ben bunun için yaratılmadım."

"Yapılmak mı? Nesin sen, lanet olası bir robot mu?"

Gözünden bir damla yaş düştü. "İşler daha da ciddileşmeden önce bunu bitirmem gerekiyor."

"Benden ayrılıyorsun ve bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya tenezzül etmiyor musun? Cevaplara ihtiyacım var, Dorian. Ne zamandır biliyordun? Çünkü senin değiştiğin sabahı tam olarak hatırlıyorum. Ve *o* gece benimle seks yaptın. İlişkiyi bitireceğini biliyordun ve yine de benimle seks yaptın?"

Sesi titreyerek başını salladı. "Gitmeden önce hiçbir şeyden emin değildim."

Sesim yükseldi. "Yani Londra seyahatin işle alakası yoktu, öyle mi? Benden uzaklaşıp ilişkimizi nasıl bitireceğini düşünmek için mi gittin?"

Cevap vermediğinde, midemde bir şeylerin yükseldiğini hissettim. "Kusacağım." Bana doğru bir adım attığında, elimi hızla çektim. "Bana dokunma! Benden uzak dur!"

Bunun üzerine ağlamaya başladı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Bu kadar duygusuz biri nasıl bu anda ağlayabilirdi? Beni umursamıyordu, ama gözle görülür şekilde üzgündü.

Sesini yükseltti. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama söylememe izin vermelisin."

Gözlerimi kapattım ve konuşmasına izin verdim.

"En son istediğim şey seni incitmek," dedi. "Ölmeyi tercih ederim. Ama senin erkek arkadaşın olmaya devam etmek, daha sonra seni daha da fazla incitmek anlamına gelir. Bunun seni hazırlıksız yakaladığını biliyorum. Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Ve senin için *gerçekten* en iyisi, benden uzak bir hayat. Asla senin hak ettiğin erkek olamayacağım." Başını salladı. "Seni seviyorum, Primrose."

"Beni seviyor musun?" diye bağırdım. "Beni *seviyor musun*?"

"Evet," diye mırıldandı ve gözlerini kapatarak yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Şu anda bunu anlayamıyor olabilirsin, ama seni sevdiğim *için* senden ayrılıyorum. Birini sevmek, ama onun için doğru kişi olmadığını bilmek çok olası bir şey. Seni seviyorum, *bu yüzden* seni özgür bırakıyorum."

"Bir insan nasıl bir gün uyanır ve sevdiğini iddia ettiği kişi için doğru kişi olmadığını fark eder?"

"Senin anlayabileceğin bir şekilde açıklayamam. *Ben* bile tam olarak anlamıyorum."

Oda içinde volta atmaya başladım. "Bir günden diğerine ne oldu?" Ona döndüm. "Beni sevmiyorsun. Beni sevmen *imkansız*." Ama sonra bir keder dalgası beni sardı. "Aman Tanrım. Bunun sana olduğuna inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum. Senin benim için doğru kişi olduğunu düşünmüştüm." Panik atak geçireceğimi hissettim. "Buradan çıkmam lazım."

O da peşimden geldi. "Neye ihtiyacın varsa vereceğim..."

"Siktir git!" diye bağırdım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. "Senden hiçbir şey istemiyorum!" Çantama rastgele eşyaları atmaya başladım.

"Sana yardım etmeme izin *vermelisin*," diye ısrar etti.

Dönüp parmağımı ona doğrulttum. "Senin paranınla gitmeme izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Ben iyiyim. Bir yer bulana kadar Janelle'de kalacağım. Sana ya da pis parana ihtiyacım yok."

O arkamda yürümeye devam etti. "Nereye gidiyorsun? Kızgın bir şekilde gidemezsin. Lütfen. Bana izin vermelisin..."

Son bir kez daha arkamı döndüm. "Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece bu hafta sonu gündüzleri burada olmamayı rica ediyorum. Eşyalarımı almak için birkaç seferde geleceğim."

Dorian başını eğdi ve "Ne istersen" diye mırıldandı.

Biraz hava almak için dışarı çıktıktan sonra, yaklaşık on dakika sonra geri döndüm ve bir gecelik çantamı olabildiğince çabuk hazırladım. Neyse ki Dorian odamdan çıkmıştı ve arabama koşmadan önce ona veda etmek için onu bulamadım.

Ama motoru çalıştırmadan önce, başımı direksiyona dayadım ve son bir kez daha hıçkırarak ağladım.

Pazar günü, Janelle'in kardeşleri neredeyse tüm eşyalarımı bir kamyonu yükleyip götürmüşlerdi. Janelle ve ailesine şükürler olsun; o anda sahip olduğum tek şey onlardı.

Benjamin'e mesaj atarak, Patsy ve Benjamin'e veda etmek için uğrayacağımı, eğer misafir evinde benimle buluşmak isterlerse haber verdim. Dorian, herhangi bir şekilde yardımcı olabileceğini soran birçok mesaj bırakmıştı, ama ben hepsini görmezden geldim.

Kapıyı çalma fırsatım olmadan misafir evinin kapısı açıldı. Patsy ve Benjamin gelmemi görmüşlerdi. Onların ne kadar üzülüklerini tahmin edebiliyordum. Patsy, "*Sana söylemiştim*" diye düşünüyor olmalıydı.

Benjamin kollarını uzattı ve ben onun kucağına düştüm. Patsy de arkamdan bana sarıldı. Remington ve Christina'nın ölümünden sonraki haftalarda üçümüz bir takım olmuştuk. Onları terk etmek beni çok üzdü.

Beni bıraktıklarında, "İkinizden biri onunla konuştu mu?" diye sordum.

"Onunla konuşmayacağım." Patsy yüzünü buruşturdu. "Dorian sana zarar verdikten sonra ona söyleyecek iyi bir şeyim yok."

"Dün gece beni görmeye geldi," dedi Benjamin.

Ben yere baktım ve onun devam etmesine izin verdim.

"Çok üzgün görünüyordu. Seni yanılttığı için mutlu değilim. Ama onun iyiliğini önemsiyorum. Onu uzun zamandır tanıdığım için buna engel olamıyorum. Onu o halde görmek çok üzücüydü. Seni incitmesi onu derinden etkilemiş olmalı. Ama artık senin zamanını boşa harcamadığına sevindim."

"Bu kesin," diye mırıldandı Patsy.

"Janelle'in tüm eşyalarını koyacak yeri var mı?" diye sordu Benjamin. "Bazı eşyalarını burada tutabilirsin."

"Neyse ki yerleri var gibi görünüyor. Babası, bir yer bulana kadar eşyalarımın çoğunu garajında tutmama izin veriyor. Şimdilik onlarla kalacağım."

Benjamin başını salladı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver." "Teşekkür ederim."

Bu malikaneye bir daha ayak basmayacağımı onlara söylemeye gönlüm el vermedi. Ama her zaman başka bir yerde buluşabilirdik. Dorian'dan bahsetmedikleri sürece onlarla iletişimde kalacağıma söz verdim. Sonunda biriyle tanışıp tanışmadığını bilmek istemiyordum. Hiçbir şey bilmek istemiyordum. Ayrılmadan önce onlar da kabul etti.

O gün, Janelle'in kardeşi kamyonetiyle arkamda, malikaneden ayrılırken, her şeyin kesinliğı yüzünden göğsümde bir ağırlık hissettim.

Janelle'in ailesinin yanına taşındıktan kısa bir süre sonra, iyileşmek için malikaneden ayrılmanın yetmeyeceğini anladım. Orion Coast'ta, Dorian'a bu kadar yakın olmak, her an ona rastlama tehlikesiyle yaşamak, benim için çok zordu. Okulda konsantre olamıyordum ve kırık kalbimin etkisiyle sanat yapma yeteneğim körelmiş, sadece para harcıyordum.

Dönemi bitirdikten sonra, Cincinnati'ye geri dönmek için zor bir karar verdim. Arabamla Ohio'ya gidecek ve tek parça halinde varabilmek için dua edecektim.

en azından Ohio'da geniş bir ailem vardı. Tamamen yabancı bir yerde yeni bir başlangıç yapmaktansa, eve geri dönmek daha mantıklıydı.

Orion Coast'tan son kez ayrıldığım gün, malikanenin önünden geçmeye karar verdim — uzaktan son bir veda etmek için. Tabii ki durmayacaktım. Sadece önünden geçecektim.

Geçerken Dorian'ı görmediğim için minnettardım, ama gözüme başka bir şey çarptı: Satılık ilanı.

İKİNCİ BÖLÜM

Beş Yıl Sonra

BÖLÜM 18

Aynada kendime bakarken, başımdan ayak parmaklarıma kadar göz gezdirdim. Dar kesim korsaj güzeldi, ama tül balo elbisesi benim tarzım değildi.

"Bundan emin değilim." Dudaklarımı büktüm.

Lucy parmağını dairesel hareketlerle çevirdi. "Arkanı dön." Döndüğümde, "Arkası muhteşem" diye ekledi.

Eteğin kenarlarını tutarak yüzümü buruşturdum. "Bence biraz... fazla."

"Gerçeği kabul edelim. Ne giyersen giy, çok güzel bir gelin olacaksın." giyiyorsun, ama şüphen varsa, o doğru olan değil. Bu kadar basit."

Gülümseyen mağaza görevlisine baktım. "Bu değil. Sanırım askıda durduğundan daha iyi görünüyordu." Omuz silktim. "Üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok," dedi. "Size mükemmel elbiseyi bulmanıza yardımcı olmak için buradayım. Ne tür bir şey arıyorsunuz?"

"Biraz daha sıra dışı bir şey istiyorum. Tüy süslemeli veya bembeyaz olmayan, pembe renkli bir elbise var mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, tereddüt etmedi. "Aslında, tüylerle süslenmiş birkaç elbise var. Ama beyazlar. Hemen bulayım. Hemen dönerim."

O gittikten sonra Lucy kıkırdadı. "Tüyler mi? Ne, düğünden kaçıp uçmak mı istiyorsun?"

Bu yorumuyla beni ne kadar sinirlendirdiğinin farkında değildi. Gerçekten de, düğünü düşündüğümde bazen uçup gitmek istediğim bir yanımdı.

Casey'i sevmediğimden değildi. Ama o evlenme teklif ettiğinden beri, evliliğin doğru bir karar olup olmadığından emin değildim. Yine de, tüm bunların mantıklı olmasının en büyük nedeni, şu anda bana bakan iki küçük gözdü.

"Anne, prenses gibi görünüyorsun."

Kızımı kucağıma aldım. "Bunu seveceğini tahmin etmiştim. Beni Disney karakterine benzetiyor, değil mi?"

Aslında üç yaşındaki kızım Rosie'yi elbise alışverişine götürmeyecektim, ama babası çalışmak zorunda olduğu ve ona bakabilecek tek kişi de benimle birlikte düğün ekibinde olduğu için başka seçeneğim yoktu. Ama şimdi onu burada görmek ve bana gururla bakan gözlerini görmek, pişmanlık duymamı engelledi. Çoğu çocuk, annesinin babasıyla evlendiğini göremez. İlişkimizin başında hamile kalmış olmam ve her şeyi ters sırayla yapmamın bir artısı da buydu.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi kızım. Lucy ayağa kalktı. "Onu ben götürürüm."

"Teşekkürler, Luce."

Lucy, Cincinnati'deki en iyi arkadaşımdı. Çocuklarımızdan hamileyken bir çocuk giyim mağazasında tanışmıştık ve o günden beri ayrılmaz bir ikiliydik.

Beş yıl içinde ne kadar yol katettiğimi düşünürken balo elbisesindeki halime bakmaya devam ettim. Kaliforniya'dan Ohio'ya geri döndükten sonra, yaklaşık bir yıl boyunca zor bir dönem geçirdim, kendimi gerçekten kaybolmuş ve yalnız hissediyordum. Sanat okuluna geri dönmedim ve küçük dairemin kirasını ödemek için çoğunlukla garsonluk yaptım.

Sonra Casey ile tanıştım, benim dairemle karşı karşıya olan tek ailelik evin sahibi olan bir yazılım mühendisi. Bir gece ikimiz de aynı anda çöpü dışarı çıkardık ve sohbet etmeye başladık. Dorian'dan sonra ilk kez biriyle bağ kurduğumu hissettim. Casey zeki, nazik ve kasabada yaşayan büyük, sıcak bir aileden geliyordu. Beni aralarına kabul ettiler ve kendimi bir grubun parçası gibi hissettirdiler. Bu, çok ihtiyacım olan bir güvenlik duygusuydu.

Casey ile aramızda anında aşk mı vardı? Kesinlikle hayır. İlişkimiz zamanla gelişti. Casey'i seviyordum, ama Dorian'a duyduğum çılgın aşk gibi değildi. Ancak deneyimlerim bana, o tür bir aşkın gerçek olamayacağını göstermişti, en azından karşılıklı olarak.

Casey ile ilişkimizin yaklaşık bir yıl sonra, en uygunsuz anda prezervatifin yırtılmasıyla hamile kaldım. Dorian'dan ayrıldıktan sonra doğum kontrolünü bırakmıştım, erkeklerle ve rahim içi araçların yan etkileriyle işimin bittiğine yemin etmişim. Bu yüzden Casey ve ben başından beri prezervatif kullanıyorduk. Hayatımı değiştirmek ve beni Casey'e bağlamak için tek gereken bir prezervatifin yırtılmasıydı. O benimle ilişki kurmak için zorlamamıştı, ama çocuğumuzun iyiliği için bu konuda çaba sarf etmek mantıklıydı.

Rosie, her sabah kalkmamın sebebiydi. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeyin bana verilmiş olmasına sonsuza kadar minnettardım. Seçim şansım olsaydı, çocuğuma yeterince bakamayacağımdan korktuğum için belki de hiç anne olmazdım. Ama bazen evren, senin neye ihtiyacın olduğunu senden önce bilir. Anne olmayı bu kadar seveceğimi hiç hayal etmemiştim. Ve şimdiye kadar bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

Lucy ve Rosie tuvaletten döndüler ve kısa bir süre sonra, görevli iki elbise daha getirdi. Bunlardan biri hemen dikkatimi çekti. Straplez ve diz altına kadar dar kesimliydi ve stratejik yerlere tüyler yerleştirilmişti. Bu *kesinlikle* benim tarzıma daha uygun görünüyordu.

Onu işaret ettim. "Bunu denemek isterim."

Giydikten sonra, bunun aradığım elbise olduğunu anladım. "Bu o," dedim aynaya bakarak.

Lucy başını eğdi. "Gerçekten mi?"

"Beğenmedin mi?" diye sordum, hemen moralim bozuldu.

"Bence sana çok yakışmış. Sadece karar vermek için yeterince denemedin gibi geliyor."

Omuz silktim. "Bildiğinde anlarsın."

Keşke evlilik konusunda da bu kadar emin olabilseydim. Bir taahhüdü kanıtlamak için bir kağıt parçası gerçekten gerekli miydi? Casey ve beni sonsuza kadar birbirimize bağlayan kızımız vardı. Benim için bu, herhangi bir yasal belgeden daha önemliydi. Ama evlilik ve aile Casey için çok önemliydi. Rosie'nin bunu anlayacak yaşa geldiğinde bunun onun için ne kadar önemli olacağını da biliyordum. Şu anda, sadece annesi ve babasını kutlamak için büyük bir parti olacağını ve güzel bir elbise giyeceğini biliyordu.

"Eminim," dedim. "Bu elbiseyi çok seviyorum. Bu elbisenin değiştirilmesini istediğim tek bir şey bile yok."

"Tamam, o zaman." Lucy gülümsedi. "Senin adına çok mutluyum. Casey seni bu kıyafetle gördüğünde çok şaşırarak."

"Babamın ölmesini istemiyorum," diye ağladı kızım.

"Hayır, tatlım. Bu sadece bir deyim. Merak etme," Lucy onu sakinleştirirken bana özür diler gibi baktı.

Kızıma baktım. "Bu elbiseyi beğendin mi?" Burnunu

kırıştırdı, başını salladı ve kıkırdadı. "Bu tepkiye

güvenebilir miyim bilmiyorum, aptal kız."

Kadın ölçülerimi aldıktan ve birkaç fotoğraf çektikten sonra, elbiseyi beğendiğimizi kutlamak için Lucy ve bana birer kadeh şampanya doldurdu. Rosie'ye portakal suyu.

Şampanya şişesini yan masaya koydu. "Şimdi nedime seçimlerine geçelim mi?"

Arkadaşıma baktım. "Kesinlikle."

"Düğününde kaç kişi olacak?" diye sordu. "Sadece Lucy ve kızım."

"Kızının beyaz bir elbise giymesini ister misin?"

"Mini gelinlik gibi bir şey düşünüyordum, evet. Rosie, eteği uçuşan bir şey isteyecektir. Lucy ise istediği rengi ve stili seçebilir."

Satış elemanı bana şüpheci bir bakış attı. "Düğünün rengini seçmen gerekmez mi?"

Kararsızlığım muhtemelen çok belirgin hale gelmişti. Hatta belki de bir tehlike işareti. Casey'nin annesi bana sorduğunda neden çiçekleri umursamamıştım? Sanırım bu, bir şeyi kanıtlamak için önemli bir yol gibi gelmemişti. Tutumumun daha derin bir anlamı olup olmadığını araştırmak için enerjim yoktu.

"Benim için fark etmez," dedim. "Bu tür detaylar bazen beni telaşlandırır, bu yüzden başkasına seçim yapmasını bırakmak daha kolay. Düğün planlayıcısına param yetseydi, tüm kararları onlara bıraktırdım. Lucy'nin elbisesini ne seçerse seçsin, ben ona uyum sağlayabilirim."

"Tamam, o zaman." Gülümsedi. "Beni takip edin. Çok fazla seçenek var."

Lucy ve kadın önümüzde yürürken ben kızımın elini tuttum. Bizi, rafta sıkıca dizilmiş gökkuşağı renklerinde elbiselerin bulunduğu başka bir odaya götürdü. Bunlar arasından seçim yapmak zorunda kalmak başımı döndürdü.

"Bütün gün burada kalacağız." Lucy güldü.

"Hangi rengi sevdiğinizi biliyor olmalısınız," dedi görevli. "Böylece, seçenekleri biraz daraltabilirim, çünkü tüm elbiseler tüm renklerde mevcut değil."

Lucy elbiseleri eliyle okşadı. "Mavi olabilir diye düşünüyordum. Ama tam mavi değil. Biraz yeşilimsi."

"Akuamarin gibi," diye ekledi kadın.

Göğsüm sıkıştı. "*Ne mavi, ne yeşil. Akuamarin.*"

İstenmeyen bir hü­zün ve özlem duygusu beni sardığında zihnim bulanıklaştı. *Dorian*. Beni paramparça eden adama karşı hissettiğim çözülmemiş duyguları uzak tutmak için çok uğraşmıştım, ama bazen olduğu gibi, bu duygular beklenmedik bir anda ortaya çıktığında, her zaman acı verici oluyordu. Beni terk eden bir adama nasıl hala bu duyguları besleyebiliyordum? Ve o sadece beni terk etmekle kalmamış, bunu yapmadan önce bana tamamen güvenmemi sağlamıştı. Bu, inancımı sonsuza dek mahvetmişti.

Son beş yıldır Dorian'ı unutmaya çalışmak, pratik yaptığım bir beceri, çalıştırmam gereken bir kas olmuştu. Ve bu, neredeyse mükemmelleştirdiğim bir teknikti. Ama ara sıra, bir şey yüzüme çarparak onu hatırlatırdı. Onu özlediğimden değil, kalbimi kıran birini nasıl özleyebilirdim ki? Ama o ilişkiyi bitirmeden önce onunla yaşadığım deneyimleri özlüyordum. Asla geri kazanamayacağım masumiyeti özlüyordum. Ve onunla hissettiğim bağı özlüyordum, bu bir yanılsama olsa bile. Bunu başka kimseyle tekrar yaşayamadım.

O aylar boyunca hissettiğim duyguları özlüyordum. Uyanıp her günü iple çekmeyi özlüyordum. Paylaştığımızı sandığım tutkuyu özlüyordum. Fantezi yıkılmadan önceki halimi özlüyordum.

Lucy beni düşüncelerimden kopardı. "İyi misin, Primrose?" "Hmm?"

"İyi misin? Ağlayacakmış gibi görünüyorsun." "Öyle mi?"

"Evet..." dedi Lucy. "Boşluğa bakıp duruyorsun ve üzgün görünüyorsun."

Bunu saklayamamam beni çok kızdırdı. Kızım buradaydı, Tanrı aşkına. Ve ben, onun babasıyla evlenmek için gelinlik alırken başka bir adamı düşünüyordum. Cehennemde bu tür davranışlar için ayrılmış bir yer olmalıydı. Keşke bunu kontrol edebilseydim.

"İyiym," diye ısrar ettim.

Hiç de değil. En azından Dorian'ı düşündüğümde değil.

"Ama akuamarin rengini sevmiyorum," diye ekledim. "O renk hariç herhangi bir renk olabilir, tamam mı?"

O akşam yemekte, Casey'e gelinlik mağazasına yaptığımız gezinin özetini anlattım — tabii ki akuamarin çılgınlığını hariç.

Ağzını sildi. "Beğendiğin bir gelinlik bulduğuna çok sevindim."

"Şey, *bazılarımız* beğendi." Makarnasıyla oynayan Rosie'ye şakacı bir bakış attım.

Casey güldü. "Ne demek istiyorsun?"

"Kızın benim tarzımı beğenmedi."

Casey güldü ve kızının yanını gıdıkladı. "Annenin elbisesini beğenmedin mi?" Kız burnunu kıvırdı ve başını salladı.

"Öyle demek istemedin," dedi. Kız kıkırdadı.

"Oh, bence öyle demek istedi. Disney prenseslerine uyması için benim geleneksel bir balo elbisesini giymemi istedi."

Casey gülümsedi. "Bu senin zevkine *hiç* uymuyor." "Uymuyor."

"Lucy elbise aldı mı?"

"Evet. Aslında sarıyı seçti."

Yüzünü buruşturdu. "İlginç. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum. Ama ona rengi seçebileceğini söyledim." İç geçirdim.

"Alışırım. Peanut için de bir elbise aldık."

"Oh, doğru. Onun da bugün bir elbise alacağını unutmuşum." Kızımıza döndü. "Bana elbiseni anlat, kızım."

Kafasını salladı.

Ağızındaki spagetti sosunu sildim. "Saçmalıyorsun." "Çok güzel," dedi sonunda.

"Öyle." Başımı salladım. "Beyaz ve parlak."

"Parıltılar!" Casey abartılı bir şaşkınlıkla gülümsedi. "Bilmeliydim. Akşamın sonunda onu nasıl kirletmiş olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh, buna emin olabilirsin." Güldüm.

Rosie'nin ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra, ben mutfığa dönerken o oturma odasında oynamaya başladı. Bulaşık makinesini doldururken Casey arkamdan gelip sırtımı ovuşturdu. "Her şey yolunda mı?"

Donakaldım. "Neden soruyorsun?"

"Bugün elbise alışverişine çıkan biri için biraz... moralin bozuk gibi görünüyorsun. Bu seni mutlu etmemeli miydi?"

Nişanlımın gözlerine bakıp, sadece bir renk bahsedilmesi eski erkek arkadaşımı düşünmeme neden olduğu için moralimin bozuk olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Casey, Dorian Vanderbilt'ın kalbimi kırmasıyla ilgili çok fazla ayrıntı bilmiyordu. Casey ile tanıştığımda, ona Kaliforniya'da bir erkek arkadaşım olduğunu ve

ve ilişkinin kötü bittiğini söylemişim. Dorian'ın adını hiç anmamıştım; ancak Casey, çıktığım adamın Christina'nın üvey oğlu olduğunu biliyordu. Ne zaman soru sorsa, detaylardan kaçınırdım. Malikaneden taşındığımda hissettiğim ihaneti doğru bir şekilde tarif edecek kelimeler yoktu. Dorian'la olanlar, karar verme yeteneğimi sonsuza kadar sorgulamama neden olmuştu. Bir kez birine güvenmeye karar verdiğimde, bu karar bana ters tepmişti.

Ancak Casey ile olan durum, öncekilerden farklıydı. Rosie'ye hamile kalmam tesadüfi olduğu için, ilk başta ikimiz de bir tür yükümlülük duygusuyla birlikteydik. Ama zamanla, güvenilir olduğunu kanıtladı. Durum farklı olsaydı, Casey'nin ne kadar dürüst bir adam olduğunu öğrenme fırsatım olmadan ondan ayrılmış olabilirdim. Dorian'ın yarattığı izler her zaman kalbimde kalacak olsa da, hak etmeyen iyi bir adama korkularımı ve kötü deneyimlerimi yansıtmamak için gerçekten çaba sarf *ediyordum*.

Dorian ile olan ilişkim fırtınalı denizlerde hızla ilerleyen lüks bir tekne gibiyse, Casey ile geçirdiğim zamanlar güneşli bir günde yavaş ve istikrarlı bir römorkör yolculuğu gibiydi. Casey güvenilir, sevgi dolu ve çok iyi bir babaydı. Beni kıran adamla bir zamanlar yaşadığım tutkuyu şu anki partnerimde bulamıyor olsam da, pişmanlık duymuyordum. Ama biliyor musun? O tür bir ateş sadece seni yakar. Casey, beni rahat ve güvende tutan ılık bir esinti gibiydi. Hayatımda ihtiyacım olan şey buydu.

"Kendini tatmin olmuş hissetmiyor musun?" diye sordu aniden.

Utanç duyarak ve ne yazık ki biraz da anlaşılmış hissederek, "Neden bunu soruyorsun?" dedim.

"Sanatını gerçekten icra etmediğini biliyorum ve stüdyo için yerimiz yok."

Onun ilişkimizi kastetmediğini anlayınca içim rahatladı.

"Ne, çocuklar için hayvan çizmek benim hayatımın hayali değil mi sence?" diye alay ettim.

Yaklaşık bir yıl önce, kendim için bir şeyler yapmam gerektiğine karar vermişim. İki yaşında bir çocuğum olan ev hanımıydım ve biraz kafayı yiyordum. Bu yüzden Paint with Primrose adında bir iş kurdum. Çocukların doğum günü partilerine gidip yüzlerini boyuyor, sipariş üzerine hayvan resimleri çiziyor ve insanların karikatürlerini yapıyordum. Meğer bunun için gerçek bir pazar varmış. Şehrin çeşitli yerlerine el ilanları astım ve genellikle ayda en az iki cumartesi günü için randevu alıyordum.

Ekstra para yardımcı oldu, ama en çok da akıl sağlığımı korudu. Bu, yeteneğimi mükemmelleştirmiyordu, ama ekstra para kazanmanın ve yaratıcılığımın tamamen kurummasını önlemenin bir yoluydu.

"Bugün biraz üzgün görünüyorsam özür dilerim. Bunun için geçerli bir neden yok," diye onu teselli ettim. "Sadece öyle bir gün." Kafamı salladım. "Sanırım bazen Kaliforniya'daki hayatımı ve sanatımı keşfetmek için sahip olduğum boş zamanları düşünerek özlüyorum. Ama gerçek şu ki, bunu tekrar yapmamı engelleyen hiçbir şey yok."

Tabii, kaybetmiş gibi göründüğüm sanatsal dürtü dışında hiçbir şey. Dorian yaratıcılığımı da beraberinde götürmüştü. O gün kalbimi kırdığında içimde bir şey ölmüştü ve ben onu geri getiremedim.

"Pazar günleri arka bahçeye çıkıp güneş odasında işlerini halletmek istersen, Rosie'yi kapalı çocuk spor salonlarından birine götürürüm, böylece sen de huzur içinde çalışabilirsin."

Gülümsedim. Casey çok düşünceliydi. Hafta içi çok çalışıyordu ama her fırsatta kızıyla vakit geçirmek istiyordu. Pazar günleri yalnız kalmak için yaptığı teklifi kabul etmem akıllıca olurdu. O oda evin arka tarafındaydı ve çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Güneşin güzelce içeri girdiği pencerelerle çevriliydi ve ben sık sık orayı bir sanat alanına dönüştürmeyi düşünüyordum. Belki de bunu gerçekleştirmek için bir fırsattı.

"Buna gerçekten minnettarım." Parmak uçlarımda yükselerek ona öpücük kondurdum. "Ben de sana minnettarım. Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi ve oturma odasındaki kızımızın yanına gitmek için uzaklaştı.

O gittikten sonra, midemde bir suçluluk hissi belirdi. Ona karşı yüzde yüz dürüst olamamaktan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda, bazı şeyleri içimde saklamak daha iyiydi, değil mi? Özellikle de içimdeki düşünceler ve duygular her zaman mantıklı olmadığı zamanlarda. Beni pislik gibi davranan bir adamdan hala etkileniyor olmak gibi.

Neyse ki, bugün gelinlik mağazasında yaşadığım gibi anlar nadirdi. Genel olarak, Dorian'ı düşünmemeyi başarmıştım. Ancak, bu tür anlar ortaya çıktığında, bazen kendimi onu internette aramak için cazip hissediyordum, ki bu, zihinsel sağlığımı korumak için kendime yasakladığım bir şeydi. Diğer tüm zamanlarda olduğu gibi, bu gece de bu dürtüyü geçiştirdim, ona boyun eğmedim ve bir kez daha geçmişe değil, geleceğime odaklandığımdan emin oldum.

BÖLÜM 19

Birkaç gün sonra, ter içinde uyandım, vücudum baştan aşağı titriyordu. Bu, Dorian'ın yer aldığı ilk seks rüyam değildi. Ama bir yıldır gördüğüm ilk rüyaydı — muhtemelen gelinlik mağazasındaki olayın tetiklediği bir rüyaydı.

Malikanenin havuzuna geri dönmüştük ve Dorian vücudumdan bir shot içmişti. Ama gerçek hayattan farklı olarak, bu versiyon tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü. Klitorisimin üzerine tekila döktükten sonra başını bacaklarımın arasına sokmuş ve onu yalamıştı. Onu zihnimden uzak tutmak için çok uğraşırken, beynim bu rüya sekanslarını yaratarak bana inanılmaz derecede acımasız davranıyordu. Bu canlı cinsel rüyalar, hiçbir anlamı olmaması gerekse bile, birer gerileme gibi geliyordu. Neden bu rüyaları Casey hakkında ya da Dorian Vanderbilt dışında dünyadaki herhangi biri hakkında görmemiştim? Belki de çözülmemiş şeyleri gömmeye çalıştıkça, bilinçaltınız onları ortaya çıkarmak için daha çok çalışır. Ve Dorian'dan daha derine gömmeye çalıştığım hiçbir şey yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Casey.

Kahretsin. "İyiyim," diye cevapladım, nefesimi toparlayarak.

"Uykunda ağır nefes alıyordun. Uyku apnesi olup olmadığını kontrol ettirmelisin."

İnan bana, sorun o değil. "Öyle miydin?"

"Evet. Çok hareket ediyordun. Bacakların kıpır kıpırdı."

Hiç şaşırmadım. "Sanırım kötü bir rüya görüyordum." *Eski erkek arkadaşımın kafasının bacaklarımın arasında olduğu bir rüya.*

"Kabus gördüğün için üzüldüm."

"Ben de. Teşekkürler." Dönerek iç geçirdim. "Belki de ağzımı bantlamak gibi bir şey denemeliyim."

Casey arkamdan bana sarıldı. Beni kucaklarken hem suçluluk hem de rahatlama hissettim. Bilinçaltımın bir köşesinde hala Dorian Vanderbilt'e karşı şehvet duyuyordum, ama gerçekte, Dorian'dan farklı, güvenilebileceğim ve beni gerçekten seven biri olan Casey vardı. Beni ya da kızımızı asla terk etmeyeceğinden emin olduğum biri.

Ve kesinlikle, onun bildiğinden daha fazla duygusal yükü olan bir kadından daha iyisini hak eden biri.

O öğleden sonra, huzursuz hissediyordum, bu yüzden Lucy'yi aradım ve Rosie'nin yaşlarında olan oğluyla oyun randevusu yapıp yapamayacaklarını sordum. Neyse ki o da bugün biraz sıkılmıştı ve bize gelmemizi söyledi.

Oyun randevuları, çocuklar için sosyalleşme olduğu kadar anneler için de akıl sağlığı açısından önemliydi. Kızımı çok seviyordum, ama bazı günler, o anaokuluna gitmediğinde onu eğlendirmek için yeterince yol bulmak imkansız geliyordu. Dışarıdaki hava bugün olduğu gibi berbat olduğunda, bu daha da zorlaşıyordu.

Kısa bir süre sonra, Rosie ve Sebastian oturma odasında oynarken, Lucy ve ben buraya gelirken aldığım kahvelerle oturduk. Güneş nihayet çıkmış ve pencereden içeri süzülerek Lucy'nin sarı saçlarına parlaklık katıyordu. Küçük bir güneş ışığı, iyi bir kahve ve hoş bir arkadaşlığın insanın ruh halini ne kadar iyi hale getirebileceği şaşırtıcıydı.

Sonra Lucy her şeyi mahvetti.

"Elbise alışverişinde olanları konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tehlikeden kurtulduğumu sanmışım, ama Lucy sandığımdan daha zekiymiş.

"Ne demek istiyorsun?" Son bir kez aptal rolü yapmaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Ruh halin birdenbire değişti. Düğünü yapmaktan şüphe duyup duymadığını merak etmeden edemedim..."

Ugh. "Ruh hali değişikliğinin sebebi bu değildi."

O, benim açıklamamı beklerken odaya sessizlik çöktü. "İstemiyorsan bu konuyu konuşmak zorunda değiliz," dedi.

Ama artık bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Bu konuyu gömmek kesinlikle işe yaramıyordu. Dorian hakkında kimseyle konuşmamıştım, terapistimle bile, ki bunu çoktan yapmalıydım. Lucy en iyi arkadaşımdı. Kaliforniya'dan taşındıktan sonra Janelle ile iletişimi kaybetmişim ve bunu hep pişmanlık duymuştum. Sosyal medyadan onun evlendiğini ve bir bebek beklediğini görmüştüm. Neyse ki Lucy'yi bulmuştum. Onunla birkaç yıldan fazla süredir tanışmıyorduk, ama bazen sanki uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi hissediyordum. Onunla konuşamazsam, kiminle konuşabilirdim ki?

İç geçirdim. "Elbiselerden birinin rengi hakkında yorum yaptığında, biraz travma sonrası stres bozukluğu yaşadım."

"Aman Tanrım. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir renk yüzünden mi?"

"Uzun hikaye." Telefonuma baktım. "Bugün bunun için vaktimiz var mı bilmiyorum."

Lucy çocuklara baktı ve kahvesinden bir yudum aldı. "İyi oynuyorlar gibi görünüyor. Ben de bir yere gitmiyorum. O yüzden dinliyorum."

Derin bir nefes aldım ve kalp kırıklığımın hikayesini anlatmaya başladım. Teyzemle yaşamak için malikaneye taşındığımdan başlayıp, Dorian'ın 180 derecelik dönüşünün yıkıcı etkisinden sonra Orion Coast'tan ayrılmamla bitirdim. Akuamarin olayını da anlattım. O dikkatle dinledi. Hikaye, yakışıklı bir milyarder, trajedi ve pitoresk Kaliforniya manzaralarıyla tamamlanan bir televizyon dizisi gibi geliyordu.

Hikayemi bitirdiğimde, başını eğdi. "Bunca zaman onu Google'da aramadın mı?"

"Hayır. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. İnanması zor gelebilir, ama bu durumla ilgili kendimi daha iyi hissettirecek hiçbir şey bulamadım. Onun başka biriyle hayatına devam ettiğini görmek istemiyorum. Yüzünü görmek istemiyorum. Patsy ve Benjamin ile iletişimde kalmam gerekiyordu, ama onlarla da bağlantımı kaybettim. Onlara ulaşmak, beni üzecek bir şey öğrenmek anlamına gelebilir. Hayatıma devam etmem gerekiyor."

O içini çekti. "Vay canına, bu kadar zamandır tanışıyorsunuz ve bana bu hikayeyi hiç anlatmadın. Orada geçirdiğin zaman hayatında büyük bir etki bırakmış ve şimdi her şey çok mantıklı geliyor."

"Neyin mantıklı olduğu?"

"Neden bazen derin düşüncelere daldığını, aklında bir şey varmış gibi görüldüğünü, ama her zaman iyi olduğunu iddia ettiğini. Etrafında gizemli bir hava var, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Ve bu, elbise dükkanında neden garip davrandığını açıklıyor."

"Birini tüm kalbinizle ve ruhunuzla sevdiğinizize gerçekten inandığınızda ve o kişi size ihanet ettiğinde, her şeye olan güveniniz yok olur. Casey'e olabildiğince güveniyorum. Ama aynı zamanda..." Tereddüt ettim.

"Ne?" diye sordu.

"Sanki..." Bir an düşündüm. "Sanki artık umursamıyorum. En kötüsü çoktan olmuş gibi. Ve şimdi, Casey ya da başka biri bana zarar verse bile, kızım için en iyisini yapıyorum." Başımı salladım. "Artık incinebilecek durumda olduğumu sanmıyorum."

Lucy başını salladı. "Bu üzücü, ama bir bakıma mantıklı."
"Casey'i seviyorum, ama bu Kaliforniya'da yaşadıklarımın farklı.
Dorian'ı sevdiğim gibi birini daha sevebileceğimden emin değilim." "Hmm..."
Gözleri kısıldı. "Adı Dorian mı dedin?"
"Evet, neden?" Mümkün olduğunca yüksek sesle söylememeye çalıştım.
Bir an boşluğa baktı. "Dorian... Bu ismi yakın zamanda bir yerde
duymuşum gibi geliyor. Soyadı ne?"
"Vanderbilt."
Gözleri büyüdü.
"Ne?"
"Bu ismi yakın zamanda duyduğuma yemin edebilirim. Dorian Vanderbilt.
Yalan söylemiyorum. Sadece nerede duyduğumu hatırlayamıyorum."
Adrenalin dalgası içimi kapladı. Umarım bunu sadece hayal etmiştir.
Dorian Vanderbilt pek de yaygın bir isim değildi. Eğer duyduğunu
düşünüyorsa, belki de duymuştur.
Lucy şakaklarını ovuşturdu. "Bunu çözene kadar kafayı yiyeceğim."
Dakikalar geçtikçe kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Muhtemelen bunun
bir anlamı yoktu. İnsanlar sürekli isimleri karıştırırdı.
Rosie ve ben, akşam yemeğini hazırlamak için eve dönmeden önce bir saat
daha Lucy'nin evinde kaldık. Eşyalarımızı toplarken, Lucy parmaklarını
şıklattı. "O ismi nerede duyduğumu biliyorum."
Donakaldım. "Nerede?"
"Kısa süre önce araba kiralayan biriydi."
Lucy, havaalanındaki araba kiralama şirketinde yarı zamanlı çalışıyordu.
Kulaklarım çınladı.
Sonra güldü. "Ama biliyor musun? Müşterilerin isimlerini sürekli
karıştırırım. Ne kadar güçlü bir isim olduğunu hatırlıyorum, ama bildiğim
kadarıyla Damien ya da Darren Vanderbilt de olabilirdi." Başını salladı.
"Belki de Van der Beek'ti."
Boynumdaki gerginlik biraz azaldı. Lucy'nin ismi karıştırmasını tamamen
anlayabiliyordum. O araba kiralama şirketindeki iş hacmiyle, herhalde benzer
sesli birçok isimle karşılaşılıyordu. Gülerek geçiştirdim. "Korkuttuğun için çok
teşekkürler, ama bunu görmezden gelmeyi tercih edeceğim."
"Benim dağınık zihnimle yapman gereken de bu." Kıkırdadı.
Veda ettik ve ben bunu unutmaya yemin ettim. Ama bunu
yapabileceğimden emin değildim.

O akşam, koruyucu meleğimin kafama bir şey düşürerek bana akıl vermesini diledim. Yapmak üzere olduğum şeyden pişman olacağımı biliyordum. Yine de kendimi durduramıyordum.

Casey ve Rosie uyuduktan sonra, yataktan gizlice kalkıp dizüstü bilgisayarımı alıp oturma odasına gittim.

Dorian'a olan takıntım, daha önce Lucy'ye hikayemi anlattıktan sonra beni özgürleştirmek yerine daha da kötüleşti. Onu unutamamamın nedeninin, hala geçmişteki Dorian'a bağlı kalmam olduğunu merak ettim. Onu Google'da arayıp şu anda kim olduğunu, nasıl bir hayat sürdüğünü görmediğim için bunu yapmak kolaydı. Evli olduğunu ya da hala kadınlarla flört ettiğini kendi gözlerimle görebilseydim, belki bu benim hayatıma devam etmeme yardımcı olurdu.

Aksi takdirde, sanki Dorian, ya da en azından onun hatırası, zamanda donmuş gibiydi — sanki tanıdığım Dorian hala bir yerlerde, beni incitme kararından pişmanlık duyuyor gibiydi. Zihnim bana çelişkili mesajlar vermeye devam ediyordu, bir an onun adını aramamamı uyarıyor, bir an sonra bunu halletmem için beni cesaretlendiriyordu.

Ne yapıyorsun? Bu

bir hata.

Sadece yap şunu!

Parmaklarım tuşların üzerinde dolaşırken kalbim hızla atıyordu. Bir dakika sonra, onun adını yazdım.

Arama düğmesine bastıktan sonra gözlerimi kapattım. Gerçekten bilmek istemiyordum. Gözlerimi zorla açtığımda midem bulandı. Sonra gördüğüm haber başlığı beni derinden sarstı.

Orion Coast Tech Mogul Dorian Vanderbilt Denizde Kayıp

Hayatımda birçok şok edici an yaşamıştım — Christina'nın öldüğü gün, Dorian'ın benden ayrıldığı an, hamile olduğumu öğrendiğim gün — ama hayatımda hiç bu kadar ağır, ruhumu bu kadar derinden parçalayan bir şey hissetmemiştim.

Kendimi bir dizi potansiyel olarak üzücü senaryoya hazırlamıştım: onun evli olduğunu öğrenmek, bir çocuğu olduğunu öğrenmek, her zamankinden daha güzel ve mutlu göründüğünü doğrulamak. Ama böyle bir senaryoyu hiç düşünmemiştim.

Yutkunarak makaleye tıkladım.

Türkiye'deki yetkililer, seyahat ettikleri lüks teknenin kıydan yaklaşık otuz mil açıkta boş ve insansız olarak bulunmasının ardından, teknoloji milyarderi Dorian Vanderbilt ve bir iş ortağının cesetlerini Ege Denizi'nde arıyor. Yerel yetkililer, Türk Sahil Güvenlik Komutanlığı ile birlikte, Vanderbilt'in bir çalışanının onun kaybolduğunu bildirmesi üzerine son kırk sekiz saattir denizde arama yapıyor. Vanderbilt'in iş ortaklarına göre, teknoloji devi tatildayken, uzun süredir aile dostları olan Benjamin Crane ile birlikte keyifli bir gezintiye çıkmıştı. O zamandan beri ne Crane ne de Vanderbilt'ten haber alınamadı. İki adamın tekneden denize girip boğulmuş olabileceğinden korkuluyor. Şu anda, cinayet şüphesi gösteren herhangi bir bulgu yok.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken, duvarların üzerime çöktüğünü hissettim. Kaliforniya gazetesindeki makalenin tarihine baktım ve midem düğümlendi. Makale, Kaliforniya'dan ayrılmamdan yaklaşık bir yıl sonra yayınlanmıştı. *Yıllar* geçmişti ve ben yanlış şeyler için endişeleniyordum. Bunca zaman Dorian ölmüş müydü? Yoksa kayıp mıydı? Hangisi olduğunu bilmiyordum. Ama araştırmaya devam etmek istemedim. Onun ve Benjamin'in öldüğünü görmek dayanılmazdı. Buna hazır değildim.

Aman Tanrım. Zavallı Dorian.

Bana ne yaptığı umurumda değildi. Boğulmayı hak etmemişti. Ve *Benjamin*.

Midem şiddetli bir şekilde bulanırken, mutfaktaki tuvalete koştum ve tuvalete kustum.

Öldüğü

sanılıyor.

Öldüğü

sanılıyor.

Öldüğü

sanılıyor. Tekrar

kustum.

Hiçbir şey kalmayınca, banyonun köşesine oturup yere kıvrıldım. O anda tek hissettiğim şey sevgiydi — duygularını dürüstçe ifade ettiği için kötülediğim bir adama duyduğum sevgi. Babasını kaybettikten sonra çok şey yaşayan, ama sonunda... öldüğü varsayılan bir adama duyduğum sevgi. Boğulmuş. *Bu nasıl olabilirdi?*

Belki bilgi aramaya devam edecek cesareti bulabilirdim. Ama bugün değil. Bugün, hayatımın aşkının öldüğünü duymaya hazır değildim.

Ve evet, artık hayatımın aşkı aynı zamanda hayatımın en büyük kalp kırıklığı da olabileceğı benim için çok açıktı. Dorian Vanderbilt ikisi birden idi.

BÖLÜM 20

İşlerimi halledebileceğim günün sadece bir saati vardı: Rosie'nin anaokuluna gittiği sabah üç saat, ve o da haftada sadece üç gün gidiyordu. Onu sekizden biraz önce bırakır, on birde alırdım. Zaman her zaman çok çabuk geçirdi. Genellikle, onu okula bıraktıktan sonra, zaten dışarıda olduğum için, kendime kafeden bir latte alır, eve getirir ve uzun yapılacaklar listemdeki ev işlerine başlamadan önce yirmi dakika kendime zaman ayırırdım — faturalardan çamaşır yıkamaya, kızımın önceki gece yaptığı dağınıklığı temizlemeye kadar her şey. Ama güneş odasında latte'mi içerek, ara sıra gözlerimi kapatıp pencereden gelen güneşin yüzüme vurmasına izin vererek geçirdiğim o yirmi dakika? Cennet gibiydi ve çok ihtiyacım vardı. Ancak son altı gündür, molalarım eskisi kadar rahatlatıcı değildi. Yalnız geçirdiğim zaman, artık internete girme aciliyetiyle geçiyordu.

Henüz hazır olmadığım bilgileri aramaktan kendimi alıkoymak için sürekli bir mücadele veriyordum. Eninde sonunda pes edeceğimi biliyordum. Bu sadece zaman meselesiydi. Ama gerçekle yüzleşmeye hazır değildim. Bilgisiz kaldığım sürece, Dorian'ın hayatta olma ihtimali vardı. Ve onun hayatta olmasına ihtiyacım vardı, bu sadece bir yanılsama olsa bile.

O Çarşamba sabahı, dinlenme zamanımdan sonra, oturma odasını alt üst ettim, kanepelerin altını süpürdüm ve pencereleri sildim. İnternete girmemek için her şeyi yaptım.

Saate baktığımda Rosie'yi almaya gitmem için sadece yarım saatim kaldığını gördüm ve daha hızlı hareket etmeye başladım. O eve geldiğinde ona öğle yemeği hazırlayacaktım. Birlikte bazı aktiviteler yapacaktık ve sonra, farkına varmadan, Casey eve geldiğinde hazır olması için akşam yemeğini hazırlamaya başlamam gerekecekti. Anne olmanın tam zamanlı bir iş olmadığını söyleyenlerin kafasını kontrol ettirmesi gerekiyor.

Kapı zili çaldı, ben de elektrikli süpürgeyi kapattım. Bazen postacı kapıya paket bıraktığında zili çalardı. Günün bu saatinde başka kimse gelmezdi, bu yüzden onun geldiğini düşündüm.

Ama kapıyı açtığımda, önceden hayal ettiğim öngörülebilir gün artık yoktu.

Zaman artık yoktu.

Kalbim çarpıyor olmasaydı, hala hayatta olduğumdan şüphe duyabilirdim — belki de ölmüş ve çarpık bir öbür dünya versiyonuna gitmiştim. Bastırdığınız her şeyin aniden karşınıza çıktığı ve sizi bununla yüzleşmeye zorladığı bir yer.

Rüya mı

görüyorum?

Halüsinasyon mu

görüyorum?

"Merhaba,

Primrose..."

Onun adını söylemeyi başardım.

"Dorian..." "Merhaba," dedi yine.

"Sen... hayattasın..." Dudaklarım titredi.

"Evet." Elini uzatıp yüzümü avuçladı, sanki o da rüya gibi bir durumda gibi gözlerinde şaşkınlık vardı.

Aptal kalbimin onun için bu kadar hızlı atmasını durdurmaya çalıştım. Ama onun öldüğünü sanıyordum. Bana yaşattıklarına rağmen, Dorian'ın hayatta olduğunu öğrenince çok sevindim.

Ama sonra korku beni ele geçirdi ve koruma içgüdülerim her şeyi kapattı. Ondan uzaklaştım. "Burada olmamalısın."

"Bunun şok edici olduğunu biliyorum."

"Şok, yeterince güçlü bir kelime değil." Kafamı salladım. "Nasıl? *Neden...* buradasın?"

"Açıklaması zor."

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Bu günlerde birini bulmak o kadar da zor değil. Basit bir internet araması."

Tabii ki. Herkes benim son beş yıldır yaptığım gibi Google'ı özellikle kaçınıyordu.

Saati hatırlamam bir mucizeydi. "Kızımı anaokulundan almam lazım. Geç kalamam." Bir süre durdum. "Artık bir kızım var."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Konuşabilir miyiz diye umuyordum." Bir anlığına başını eğdi. "Uğramak için kötü bir zaman seçtiğim için üzgünüm."

Kafamı salladım. "Bilmiyorum..." Sessizlik ortalığı

kapladı. "Primrose, lütfen gözlerime bak."

Yere baktığımı fark ettim. Gözlerine bakmanın bana ne yapacağından, neyi hatırlamama neden olacağından korkuyordum.

Ve tabii ki, bakışlarımız buluştuğunda, işkence gibi bir nostalji hissi beni sardı. Onu son gördüğümde gözlerinde olan aynı derin hüznü şimdi de oradaydı.

"Lütfen..." diye fısıldadı. "Bana hiçbir borcun olmadığını biliyorum. Ama seninle konuşmam gerek." Cebinden bir yapışkan not çıkardı ve bana uzattı. "Bu şehirde kaldığım yeri ve numaramı yazdım. Eskisiyle aynı numara değil. Eskisini hala saklıyor olacağını sanmıyorum. Beni her şekilde tamamen silmiş olsan da seni suçlamam." Nefes verdi. "Ama seninle konuşma fırsatı bulana kadar Cincinnati'den ayrılmayacağım. Benimle konuşacak vaktin olana kadar gerektiği kadar bekleyeceğim."

Bu da ne demek oluyor? "Ne yapabileceğime bakacağım," dedim sonunda.

"Teşekkürler." Başını salladı ve birkaç adım geri çekildi. "Seni kızını almaya bırakayım

"

O arabasına binip uzaklaşırken boş boş baktım.

O artık görünmez olunca, kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak, vücudumdan çekilmiş gibi hissettiğim nefesimi yakalamaya çalıştım. Bana ne söyleyeceği konusunda kafam karışık ve korkmuştum. Ona sormak istediğim soruların listesi kesinlikle uzundu.

Telefonumun alarmı çaldı ve beni çok korkuttu. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemek için her zaman on dakikalık bir uyarı ayarlarım, çünkü anaokulundan almaya geç kalmak istemem.

Hızla Dorian'ın numarasını ve yapışkan nottaki adresi telefonuma girdikten sonra arabama doğru yola çıktım. İçimdeki kargaşayı yatıştırması umuduyla Eylül ayının serin havasını içime çektim.

Ağaçlarla çevrili anaokuluna giden yol, düşüncelerim kontrolden çıktığı için bulanık bir şekilde geçti. Okuldan çocukları almaya geldiğimde, oraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum.

Bugün Çarşamba günüydü. Dorian ile görüşebileceğim tek zamanın iki gün sonra, Cuma günü olduğuna karar verdim. Rosie'nin anaokuluna gideceği gün buydu. O zamana kadar merakım beni öldürebilirdi, ama istediğim zaman evden çıkabileceğim türden bir hayatım yoktu. Ayrıca Dorian, onunla görüşme fırsatını kaçırmamam için hak etmiyordu. Sonuçta o ölmemişti. Bu nedenle, artık onun için yas tutmam gerekmediğinden, tekrar

kızgın olmaya devam edebilirdim, çünkü artık onun yasını tutmam gerekmiyordu. Buna neredeyse gülecektim. *Sen çok saçmalıyorsun.*

Rosie'nin öğretmeniyle birlikte görünmesini beklerken, zihnim hızla çalışmaya devam ediyordu. Dorian çok yakışıklı görünüyordu. Belki de onunla ilgili anılarım, onun ne kadar çarpıcı olduğunu unutmam için yeterince solmuştu. Aynı muhteşem siyah saçları, aynı güzel yüzü ve aynı harika kokusu vardı. Ve aynı zamanda, unutmam gerektiğini bildiğim şeyleri hissettirme yeteneği de vardı.

Arabamın arka kapısı açıldı ve Rosie geldiğinde zorla kocaman bir gülümseme takındım.

"Harika bir gün geçirdi," dedi öğretmeni. "Bu harika!"

Rosie bana çizdiği bir resim verdi. Renkli bir balık gibi görünüyordu.

"Çok güzel, tatlım. Çizimde gerçekten çok iyi olmaya başladın. Aferin."

"Annesinin gibi bir sanatçı olma yolunda ilerliyor." Bayan Harrington göz kırptı.

Öğretmen arabanın kapısını kapattıktan sonra, arka aynadan Rosie'nin küçük yüzüne baktım. Yanakları kızarmıştı. Okulu çok seviyordu, ama her gün eve gelmeyi de iple çekiyordu. Ne mutlu bir kız. Kızım benim için büyük bir mutluluktı.

"Acıktın mı?" diye sordum.

Koltuğunda zıpladı. "Evet!"

Arabayı sürmeye başladım. "Bugün öğle yemeğinde ne yemek istersin?"

"Fıstık ezmesi ve şekerleme!"

"Bu çok şekerli. Fıstık ezmesi ve muz nasıl olur?"

Dudaklarını bükerek, "Fluff!" dedi.

"Fıstık ezmeli sandviçine biraz fluff ve muz koyayım, olur mu?"

"Tamam anne." Gülümsedi.

Benim tatlı bebeğim, şu anda annesini saran duygusal ikilemi fark etmiyordu. Bu durumun ortasında kalmaktan daha iyisini hak ediyordu.

Eve varıp park ettikten sonra, paranoyak bir şekilde sessiz mahalle sokağıma bakındım. Dorian nerede yaşadığını biliyordu. Bugünden önce buraya gelmiş miydi? Yakınlarda kaldığını ve benim bunu bilmediğimi düşünmek beni çok korkuttu. Ne zamandır buradaydı? Sanırım tüm bu soruları Cuma günü ona sormam gerekecekti.

Rosie için oturma odasında bir TV programı açtım ve Dorian'ın kapıma gelmesiyle dikkatim dağıldığı için elektrikli süpürgeyi dışarıda bıraktığımı fark ettim. Onu dolaba geri koydum ve mutfığa gidip ona sandviç hazırladım.

İki dilim tam buğday ekmeğine fıstık ezmesi sürerken, zihnim daldı. Farkına varmadan, üç dakika boyunca fıstık ezmesini sürüyordum ve ekmeği neredeyse mahvediyordum. Biraz marshmallow kreması ekledim ve ince dilimlenmiş yarım muzla kapladım.

Küçük bir salkım kırmızı üzümü yıkadım ve her birini ikiye böldüm, çünkü bütün bırakırsam Rosie'nin boğulabileceğinden endişelendim. Hayatımın bazı yönlerinde çok sorumlu olabiliyordum, ama diğer yönlerinde çok sorumsuz olabiliyordum, mesela cuma günü kızım okuldayken eski erkek arkadaşımı ziyaret etmeyi planlamak gibi. Bu düşünce beni utandırdı.

Yiyecekleri Rosie'ye götürdükten sonra, oturup onun videoyu izlerken yemek yemesini izledim. Şu anda fiziksel olarak orada olsaydım, bu, aklımın hala Dorian'da olduğu gerçeğini telafi edebilirdi.

O sandviçi afiyetle yerken, saçlarını nazikçe okşadım. "Bu akşam ne yiyelim?" diye sordum.

Her zamanki gibi cevap verdi. "Spagetti."

"Sana spagetti yaparsam, onunla birlikte küçük ağaçları da yer misin?" Küçük ağaçlar, buralarda brokoliye verdiğimiz addı.

O da başını salladı.

"Anlaştık o zaman."

Zaten bu gece yapabileceğim tek şey spagetti olacaktı. Talimatları takip etmem gereken bir şey pişirmem gerekirse, her şeyi mahvederdim. Şimdilik kendime biraz müsamaha göstermem gerekiyordu. Belki yarın gece de. Ya da Dorian'la olan bu durum ne kadar sürerse o kadar.

Rosie'nin tabağını lavaboya götürürken, onunla buluşmayı resmi olarak kabul etmediğimi fark ettim. Yani hala vazgeçme şansım vardı. Ama ben bunu istemiyordum. Fikrimi değiştirmeden önce telefonuma uzandım ve onun adını aradım.

Would you be available to meet with me Friday around 8:15 in the morning?

Cevabı neredeyse anında geldi.

Dorian: Absolutely. Thank you for making time for me. Where would you like to meet?

Primrose: Kaldığın adrese gelebilirim.

Onun evine gitmek daha da yasaklanmış gibi geliyordu, ama başka seçeneğim yoktu; onunla halka açık bir yerde olmak çok riskli olurdu.

Dorian: Harika.

Primrose: Görüşürüz o

zaman. Dorian: Cuma

görüşürüz.

Uzun bir nefes vererek telefonu kenara ittim ve kendimi önümdeki hayata dönmeye zorladım. Rosie'yi çağırdım. "Dışarıda oynamak ister misin?"

"Tamam!"

Ceketlerimizi aldım ve mecbur kalmadıkça Dorian'ı bir daha düşünmemeye yemin ettim.

BÖLÜM 21

Cuma sabahı Rosie'yi anaokuluna bıraktığımda, suçluluk ve korku midemi burktu. Öğretmen onu almaya geldiğinde, sahtekar gibi hissederek kızıma el salladım. Casey'e bu sabah ne yapacağımı söylememiştim. Neler olup bittiğini anlayana kadar hiçbir şey söylememeye karar vermiştim. Onu endişelendirmek istemiyordum ve bu, dışarıdan gelen seslerin olayı karmaşıklaştırmadan yapmam gereken bir şey gibi geliyordu. Ayrıca, Casey son zamanlarda işinde çok stresliydi ve bu durum onu daha da zorlayacaktı. Evde her şeyin normal seyrinde devam etmesi en iyi fikir gibi görünüyordu.

Dorian'ın kiralık evinin önüne geldiğimde midem bulandı. Ev, bir yerleşim bölgesinde, bir çıkmaz sokağın sonunda gizlenmiş bir yerdeydi. İki katlı güzel tuğla ev çok büyüktü. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Bu çok mantıklıydı.

Arabamda oturup birkaç dakika kendimi toparlamayı planlamıştım, ama fırsatım olmadı. Emniyet kemerimi bile çıkaramadan, ön kapı açıldı ve Dorian ortaya çıktı. Elini kaldırıp selam verdi, sonra ellerini ceplerine soktu, endişeli görünüyordu. Evin güzelliği, kapıda duran adamın yanında sönük kalıyordu.

Arabamdan indim ve kapıya doğru yürüdüm. Birkaç adım uzaklıkta durup mesafemi korudum. Evi yukarıdan aşağıya süzdüm. "Burası çok güzel." Her ne kadar güzel olsa da, Vanderbilt malikanesine kıyasla bir damla su gibiydi.

"Teşekkürler. Minimum konaklama süresi gerektirmeyen tek yer burasıydı." Kenara çekildi. "İçeri gel."

İçerisi kusursuz dış cephesinden daha da etkileyiciydi. Giriş, kum rengi büyük bir kanepenin bulunduğu devasa bir oturma odasına açılıyordu. Her şey mükemmel bir uyum içindeydi ve büyük pencereler bol miktarda ışık alıyordu. Burası, eski sevgililer arasındaki gizemli bir buluşma için değil, büyük, sağlıklı bir aile için tasarlanmıştı.

Dorian şömineyi yakmıştı.

"Oturalım," dedi ve beni şöminenin önündeki kanepeye götürdü.

Ateş çıtır çıtır yanıyordu. Sabahın sekiz buçukunda bu sahne çok yoğundu. "Gerginsin," dedi.

"Elimde değil." Dudaklarımı yaladım. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Kanepenin diğer ucunda karşımda oturdu, avuçlarını uyluklarına sürterek. "İnan bana. Ben de gerginim. Kahve ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

O başını salladı ve nefes verdi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Neden beş yıl sonra kapıma geldiğinle başlayasın? Bana söyleyeceklerin varsa neden bu kadar uzun süre bekledin?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor, ama bir şey biliyor musun?" "Ne bilmem gerekiyor?"

"Beni Google'da aradın mı?"

"Sadece çok yakın zamanda. Tam anlamıyla bir hafta önce. Seni gördüğümde bu kadar şok olmamın bir nedeni de bu. Kayıp olduğunla ilgili bir makaleye rastladım ve seni aradığımı düşündüğüm için aramaya devam etmeye korktum..." Sesim titriyordu. *Kahretsin. Neden ağlıyorum? O iyi.*

"Ah, bebeğim. Çok üzgünüm." Yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Seni böyle endişelendirdiğim için üzgünüm." İçini çekti. "Ondan önce hiç adımı aramadın mı?"

Hıçkırarak başımı salladım. "Bir kez bile. Ben de senin yaptığın gibi seni hayatımdan silmeye karar verdim. Seni takip etmek hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı. Yüzünü görmek acı verici olurdu." Kafamdaki karışıklık her saniye daha da artıyordu. "Neden? Aramaya devam etseydim ne bulurdum?"

"Sadece benim açıklamam olmadan anlam ifade etmeyecek bazı şeyler —örneğin kaybolmamın gerçek nedeni, neden sonunda babamın şirketinden ayrıldığım gibi. Ama bulduğun hiçbir şey hikayenin tamamını anlatmazdı. Muhtemelen daha da kafan karışırdı."

"Malikaneni satışa çıkardığını biliyordum." "Bir süre önce, evet. Bunu nasıl bildin?"

"Orion Coast'tan ayrılırken oradan geçtim. Son bir veda için. Emlakçı tabelasını gördüm. Şok oldum ama senin nedenlerin olduğunu düşündüm."

Bana birkaç saniye baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Sen çok güzelsin. Sana bakmak acı veriyor, Rosebud." Başını salladı. "Üzgünüm. Seni görmek zor olacağını biliyordum. Ama düşündüğümde daha da zor."

Nefes almakta zorlanarak boğazımı temizledim. "Bu benim için de zor."

"Biliyorum. Korkularını bir kenara bırakıp geldiğin için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı."

Koruma içgüdüm devreye girince vücudum gerildi. "Sabahın tamamı benim değil. Saat on birde okulda olmam gerek, o yüzden..."

"O zaman sadede gelmeliyim." Dudaklarını yaladı. "Evet."

Dorian derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, Primrose. Seninle ilişkiyi bitirdiğimde, bunu istediğim için yapmadım. Yapmak zorunda olduğum için yaptım." Bir süre durdu. "Hayatın tehlikede idi. Sen sadece bunu bilmiyordun."

Midemi bir ağrı sardı. "Neden bahsediyorsun?"

"Biraz geriye gitmem gerek. Lütfen sabırlı ol, çünkü... sindirmesi zor bir konu

."

Koltuğumda kıpırdanarak başımı salladım.

"Babam ve

Christina'nın öldüğü zamana dönmem gerekiyor. Onların ölümleriyle ilgili bir şey bana hiç mantıklı gelmedi. Bu his, Boston'dan Kaliforniya'ya taşınmadan önce de vardı. Babam öldüğünde, çeşitli nedenlerden dolayı birisinin onu öldürmesi için motivasyon olabilecek bir dizi icat üzerinde çalışıyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Orion Coast'a döndükten kısa bir süre sonra, babam ve Christina'nın kaldığı özel villada gerçekte neler olduğunu araştırmak için bir ekip tuttum. Yerel yetkililer bunu bir kaza olarak değerlendirmişti, ama ben ikna olmamıştım."

"O zaman neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?"

"Seni bu konuyla yüklemek istemedim, özellikle de endişelerimin geçerli olup olmadığından emin olmadığım için. Seni korkutmak istemedim. Soruşturmanın bu kadar büyüyeceğini hiç tahmin etmemiştim. Ama sen ve ben malikanede yaşadığımız her gün, tuttuğum dedektifler babam ve Christina'ya gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarmak için yorulmadan çalışıyorlardı."

Midemde bir sıkıntı hissettim. "Ne buldular?"

O içini çekti. "Hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü. Vanderbilt Technologies, devasa bir devlet ihalesi kazanacak yeni bir tür güneş paneli üzerinde çalışıyordu. Bu, şirketin şimdiye kadar ürettiği en karlı ürün olacaktı. Uzun süre Remington tek yaratıcı olarak gösterildi. Ama gerçekte, bu teknoloji aslında Alfred Mills adında bir adam tarafından tasarlanmıştı. Yıllar sonra ortaya çıkan bir gerçek, Mills'in bu panel fikrini babama sunmuş ve Vanderbilt ile ortaklık kurarak patentini alıp satmayı umduğunu ortaya çıkardı. Ama ne yazık ki, babam benim her zaman sandığım kadar onurlu bir iş ortağı değildi."

"Remington sahtekar mıydı?"

Dorian başını salladı. "Babam Mills'in tasarımını biraz değiştirdi ve patentini sadece kendi adına aldı, Mills'i dışarıda bıraktı. Mills dava açtı, ancak kanıt yetersizliğinden dolayı dava sonunda reddedildi. Orijinal tasarımcının kendisi olduğunu asla kanıtlayamadı. Ben bunu biliyordum, ancak hep Mills'in yalan söylediğini düşünmüştüm."

"Ama yalancı olan Remington'dı..."

O da başını salladı. "Babam ve Christina ölmeden hemen önce, Vanderbilt çalınan güneş paneli ürününü piyasaya sürmek üzereydi. Onların ölümü, ürünün piyasaya sürülmesini ve dağıtımını durdurdu ve hükümet de dahil olmak üzere potansiyel alıcılar, Remington'un ölümüyle güvenlerini yitirdiler. Görevi devraldığım da bana verilen ilk görevlerden biri, güneş panelinin piyasaya sürülmesini tekrar rayına oturtmaktı. Mills ve onun için çalışanların benim de ölümümü planladıklarını bilmiyordum. Mills'in karbon monoksit olayının arkasında olup olmadığını merak ettim, ama takip edildiğimi fark edene kadar şüphelerimin doğru olduğunu anlamadım. Olayı araştırmak için tuttuğum adamlar, insanların evin fotoğraflarını çektiğini keşfettiler. Bizim fotoğraflarımızı." Durakladı. "Senin fotoğraflarını."

Hay aksi. "O zaman senden uzaklaşmaya başladım."

Dorian gözlerine baktı ve başını salladı. "Çok korkmuştum. Seni tüm bunlardan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Ama aynı zamanda ne kadar sadık ve adanmış olduğunu da biliyordum. Sana neler olduğunu anlatsam, yanımdan ayrılmayacağını biliyordum. Zarar görme riskini göze alamazdım. Araştırması için tuttuğum şirket Londra'da bulunuyordu, bu yüzden senden ayrılmadan önce oraya gittim. Seyahatim sırasında, topladıkları tüm kanıtları bana sundular. Bir güvenlik planı geliştirmem gerektiği açıktı. Bu yüzden

seni benden uzaklaştırmak için yalan söyledim, ama bu benim en son istediğim şeydi. Seni korkutmak ya da bu işe bulaştırmak istemedim. Seni bırakmak beni öldürse bile, senin hayatını yaşamayı istedim."

Kalbim hiç bu kadar ağır hissetmemişti ve zihnim karışmıştı. Yine de henüz açıklamadığı çok şey vardı. "Ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Janelle'in evinde yaşarken iyi olduğundan emin olmak için seni takip ettim. O süre boyunca birini senin güvenliğini sağlamak için görevlendirdim. Sen bunu bilmiyordun. Kaliforniya'dan ayrıldığını öğrendiğimde rahatladım, ama zaten malikaneden ve hayatımdan ayrıldıktan sonra artık hedef olmayacağından emindim. Kaliforniya'dan ayrıldığında, sonunda ortadan kaybolmayı planlamakta daha rahat hissettim."

Başım ağrıyordu. "Bunca zaman neredeydin, Dorian?"

"Önce Türkiye'ye uçtum. Benjamin ve benim denizde kaybolmuş gibi görünmemiz için tekne olayını orada sahneledik."

"Bunu nasıl başardın?"

Elini yüzüne sürdü. "Doğru miktarda parayla satın alınamayacak hiçbir şey yoktur. Bu adamlara, yatlarıyla bizi Yunanistan'a kaçırmaları için para ödedim. Son zamanlarda Kaliforniya'ya dönmeden önce oradaydım. Şirketimde, nerede olduğumu bilen birkaç güvenilir sırdaşım vardı. Bir süre, uzaktan elimden geldiğince Vanderbilt'i yönetmeye devam ettim."

"Saklandığın yerden çıkmaya ne sebep oldu?"

"Birkaç şey oldu. Birincisi, bizim tarafımızda sayısız üretim gecikmesi yaşanırken, bir rakip daha büyük ve daha iyi bir güneş paneli ürünü geliştirdi ve bu da Vanderbilt'in ürünlerine olan talebi ortadan kaldırdı. Ama en önemlisi, Mills'in karbon monoksit saldırısından sorumlu olduğunu kanıtlayacak yeterli delili nihayet toplayabildiğimizde, Mills tutuklanamadan öldü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öldürüldü mü?"

"Hayır. İster inanın ister inanmayın, yaklaşık altı ay önce doğal nedenlerden öldü." "Yani... geri dönelim. karbon monoksit.

Mills nasıl

bunu başardı?"

Dorian başını salladı. "Üzgünüm. Kendimi kaptırdım. Mills, babamla arkadaş olan bir köstebek tutmuştu. O adam, Philip Steele, onlarla birlikte seyahate çıkmıştı. Aslında onları Hawaii'ye davet eden kişi oydu. Steele, kaldıkları yerdeki havalandırmayı manipüle eden kişiydi ve sonunda yaptıklarını itiraf ettikten sonra ceza indirimi anlaşması yaptı. Ama Mills artık öldüğü için, başka bir işlem yapılamaz. Onun ölümüyle birlikte

kendimi yeterince güvende hissedip Amerika'ya geri dönebildim. Şu anda aktif bir tehdit belirtisi yok, ama yine de yeterince çektim. Birkaç ay önce, Vanderbilt hisselerimi yeni bir sahibine sattım. Artık şirketin bir parçası değilim, sadece uzaktan danışmanlık yapıyorum."

Her şeyi tam olarak kavrayamadan, kendimi uyuşmuş hissettim. "Buna inanmıyorum..." "Primrose, her gün seni düşündüm. Asla gitmeni istemedim

seni bırakmak, son birkaç yıldır içinde bulunduğum kabus gibi yoldan gitmek istemedim. Bizim ilişkimizi benim bitirdiğimi düşünmen beni mahvetti. Sen başıma gelen en güzel şeydin. Ama o zaman başka bir seçenek göremedim. Seni bana ulaşmak için koz olarak kullanmalarına izin veremezdim."

"Keşke bana gerçeği söyleseydin."

"Öyle diyorsun ama bu, sana zarar gelebileceği anlamına gelseydi doğru bir seçim olmazdı." Bir süre durdu. "Sana her şeyi anlatsaydım beni terk eder miydin?"

"Kesinlikle hayır."

O başını salladı. "Bunu biliyordum. Yurtdışındayken ve kayıp olduğum sanılırken bile, babamın ölümünden sorumlu olan adamı hala araştırdığım için tamamen güvende olduğuma inanmıyordum. Kime güvenebileceğimi hiç bilmiyordum. Ama Mills öldüğünde, hayatımı geri kazandım."

Gözlerimi kapatıp, her şeyi sindirmek için bir dakika bekledim. "Vay canına." Başımı salladım. "Çarşamba günü evime geldiğinde sana kaba davrandığım için özür dilerim. Tabii ki bunun farkında değildim..."

"Sakin özür dileme, Rosebud. Sana yaşattığım acı için özür dilemesi gereken benim. Her şeyi kaybettikten sonra, en çok umduğum şey, sonunda her şeyi açıklayabilme fırsatıydı. Bugün bana bu fırsatı verdiğin için çok teşekkür ederim."

Bir parçam onu kendime çekip onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyordu. Ama gerçeği duymuş olmama rağmen, artık onun beni terk ettiği zamanki kadın olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hayatımdaki hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Bu gerçekten özetiydi," dedi. "Uzakta geçirdiğim zaman hakkında sana anlatabileceğim çok daha fazla şey var. Çoğunlukla Yunanistan'da dikkat çekmemek için mütevazı bir hayat sürdüm. Takma ad kullandım ve kültüre kendimi kaptırmaya çalıştım, her şey parçalanıyormuş gibi hissettiğimde bile hayattan zevk almaya çalıştım."

Arkamızdaki kapı açıldı ve ben irkildim.

Dorian ayağa kalktı ve ben de dönüp bana gülümseyen tanıdık bir yüz
Be gördüm.

n.

"Primrose..."

"Benjamin?" Kanepeden kalkıp ona koştum. "Burada ne
burada ne yapıyorsun?" diye sordum ve ona sarıldım.

"Bu da başka bir konu," dedi Dorian arkamdan. "Benjamin bunca zaman
benimle birlikteydi."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Öyle mi?"

"Her şey ortaya çıkmaya başladığında ona güvenmiştim. Benjamin
başından beri her şeyi biliyordu. Bir süreliğine kaçıp ortadan kaybolma
planımı ona anlattığımda, beni yalnız bırakmadı. O zamandan beri suç ortağım
oldu."

Ağzımı kapattım. "Vay canına."

Benjamin sırtımı okşadı. "Son görüşmemizde, taşındığın gün sana yalan
söylediğim için kendimi çok kötü hissettim. Seni uzun bir süre
göremeyeceğimi biliyordum, ama kendi güvenliğin için sana hiçbir şey
söyleyemedim. Patsy de hiçbir şey bilmiyordu. Umarım beni affedersin."

Onu tekrar kucaklamak için uzandım. "Dorian'ın yalnız olmadığını bilmek
beni mutlu etti. Ve ikinizin de iyi olduğunu."

Benjamin Dorian'a döndü. "Ben de özür dilemeliyim. Bu kadar çabuk geri
dönüp konuşmanızı bölmek istememişim. Markete gittim ama cüzdanımı
burada unuttuğumu fark ettim."

"Geri geldiğine sevindim." Gülümsedim. "Seni görmek çok güzel."

"Oh, seni görmeden şehirden ayrılmayacaktım. Sadece bugün sana ve
Dorian'a mahremiyet sağlamak istedim, böylece ben araya girmeden önce
seninle konuşabilirim."

"Bu kadar zamandır birlikte olmanız beni çok mutlu ediyor."

"Ona göz kulak olmam gerekiyordu." Göz kırptı. "Şimdi, izin verirsiniz,
sizi rahatsız etmemek için gidiyorum." Bana döndü. "Merak etme. Sen ve ben
iyice sohbet edene kadar şehirden ayrılmayacağım, Primrose."

"Öyle yapmasan iyi olur."

O gittikten sonra, tekrar Dorian'a döndüm. Benjamin'in varlığı,
gerginlikten kısa bir süreliğine kurtulmamızı sağlamıştı. O gittikten sonra,
gerginlik tüm gücüyle geri döndü.

"O harika biri," dedim.

"Öyle," diye onayladı Dorian. "O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Neden bana hiç ulaşmadığını hep merak etmişimdir. Yani, benim ona neden ulaşmadığımı biliyorum..."

"Çünkü benim hayatıma devam ettiğimi öğrenmek istemediğin için mi?"

Başımı salladım. "Evet. Onunla iletişime geçmediğim için hep suçluluk duydum, ama Benjamin'in eninde sonunda beni arayacağını da düşündüm. Arayınca, bir şey bildiği ve beni incitmek istemediği için aramadığını düşündüm. Bu yüzden hiç ısrar etmedim."

"O kesinlikle bazı şeyleri biliyordu. Sadece senin düşündüğün gibi değil. Onun umursamadığını, *benim* umursamadığımı düşünmenize neden olduğum için üzgünüm."

Yerlerimize geri dönüp sohbetimize devam ettik. Dorian, Casey ile birlikte olduğumu ve bir çocuğum olduğunu öğrenmek için hayatımı yeterince araştırmıştı, ama nişanlımla nasıl tanıştığımı ve nasıl hamile kaldığımı bilmiyordu. Ona şu anki durumumun nasıl oluştuğunu anlatmak için epey zaman harcadım. Ancak Casey'e olan hislerim hakkında çok fazla ayrıntıya girmekten kaçındım. Bunun nedeni, Dorian'ın düğünle ilgili tereddütlerimi hissetmesini istememem miydi, yoksa Dorian'ın Casey hakkında konuşmaya hazır olduğunu varsaymak istememem miydi, emin değildim.

"Seninle gurur duyuyorum, Rosebud," dedi sonunda. "Neden?"

"Sen iyi bir annesin. Bu senin istediğin bir durum değildi, ama sen buna uyum sağladın. Hayatını kızına adadığın görünüyor."

"Neden yapmayayım ki? Yapılması gereken bu, değil mi?"

Bakışları deliciydi. "Mutlu musun?"

"Anne olmak beni mutlu ediyor."

"Peki ya diğer her şey?"

"İlişkimin mutlu olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet," diye hemen cevap verdi.

Yutkundum. "Casey'i seviyorum. O harika bir baba ve çok çalışkan." "Ona aşık mısın?"

"Onu sevdiğimi söyledim."

Bakışları kararlıydı. "Ona *aşık* mısın diye sordum." "Ne fark eder ki?"

"İnsanları birçok farklı nedenden dolayı sevebilirsin." Bir süre durdu ve avuçlarını uzattı. "Sana yemin ederim Primrose, sorun çıkarmak için burada değilim. Sadece merak ediyorum. Çünkü benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Sana verdiğim acıyı da biliyorum. Bir yıl sonra başka birine aşık olman..."

"Bir yıl sonra Casey'ye aşık olmadım. Bir yıl sonra kazara hamile kaldım. Rosie doğduğundan beri geçen yıllar içinde onu sevmeyi *öğrendim*."

Dorian başını salladı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. Bu beni ilgilendirmez. Sadece mutlu ve tatmin olduğunu bilmek istiyorum."

Yanaklarını kızardı. "Sanki sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum." "Sana baskı yapmak istemiyorum."

"Seninle tekrar karşı karşıya oturacağımı hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum. Gerçeküstü bir durum. Bu anı ne kadar hayal etsem de, hala bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Tabii ki, her şey çözüldüğünde en büyük dileğim, bir şekilde sorunları çözüp sana geri dönebilmektir. Ama durumunu öğrendiğimden beri, istediğim mutlu sonun gerçekleşmeyeceğini kabul etmeye çalışıyorum." Ateşe bakarak devam etti. "Hiç gelmemeyi düşündüm. Hayatını altüst etmek istemedim. Ama sonunda, senden ayrıldığımı düşündüğün fikrine dayanamadım."

"Artık aynı kişi değilim," itiraf ettim.

"Gerçekten mi? Yoksa sadece arkasına saklanmak için en güvenli yol olduğu için mi böyle söylüyorsun?" Bana dönüp baktı. "Yanlış anlama, bunun için seni suçlamam."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, bana cevaplaması zor başka bir soru sordu.

"Sanatın ne durumda?"

"Yıllardır *kendim* için resim yapmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama bir işim var. Çocuklar için resim yapıyorum. Yüzler. Hayvanlar. Karikatürler. İşlerim iyi gidiyor."

"Bu harika. Ama neden artık *kendin* için resim yapmıyorsun?"

O gün ilişkimizi bitirdiğinde içimdeki tüm yaratıcılığın emildiğini nasıl itiraf edebilirdim? Bu, onun yaralarına tuz basmak gibi olurdu.

"Sanırım yolumu kaybettim."

"Bu çok üzücü. Eğer bununla bir ilgim varsa özür dilerim." O biliyordu. İnkâr edemezdin. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Telefonuma baktığımda, Rosie'yi almam gereken saatten beş dakika geçmişti. Hemen ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

Yüzünde panik bir ifade belirdi. "Şimdiden mi?"

"Bu aralar fazla boş vaktim yok."

Beni kapıya kadar takip etti. "Daha fazla konuşmak isterdim."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamadığım için başka yere baktım.

"Rosebud, bana bak." Elini uzattı ve nazikçe çenemi kaldırdı.

Bu basit dokunuş beni neredeyse mahvetti.

"Sen söylemeden hiçbir yere gitmiyorum," dedi ve elini çekti. "Sana sorun çıkarmak için burada olmadığımı söz veriyorum. Sadece bir sonuca varmam gerekiyor. Aramızda söylenmemiş bir şey kalmadığından emin olmam gerekiyor. Ve her şeyden öte, gerçekten iyi ve mutlu olduğunu bilmem gerekiyor."

Başımı salladım. Ailemden sır saklamaktan nefret etsem de, onun henüz kasabadan ayrılmasına hazır değildim. "Pazartesi aynı saatte geri gelebilirim, böylece konuşmamızı bitirebiliriz," diye düşündüm ve daha iyi bir fikir bulamadan söyledim.

Dorian rahat bir nefes aldı. "Bu harika olur, ama sadece sen istersen. Kendini mecbur hissetmeni istemem."

Kapıyı açtım. "Gitmem gerek."

"Evet, tabii ki. Onu almaya geç kalmamalısın."

Bir an daha oyalanarak, bu kapının eski hayatımı yeni hayatımdan ayırdığını fark ettim; her ikisi de farklı nedenlerden dolayı benim için eşit derecede değerliydi.

"Hoşça kal, Dorian."

Beni arabama kadar takip etti ve ben geri geri çıkarken garaj yolunun kenarında durdu.

El salladım, o da hafif ama hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Arabayla uzaklaşırken, Casey'ye kendimi ele vermeden önümüzdeki birkaç günü nasıl geçirebileceğimi düşündüm. Kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Ona neler olduğunu anlatmalı mıyım diye düşündüm, ama yine de uygun bir zaman gibi gelmedi. Casey'e bir şey söylemeden önce, sadece Dorian'ın hayatı hakkında değil, bu konudaki kendi duygularım hakkında da daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Bugüne kadar bildiğim hiçbir şey gerçek değildi. Gerçeği sindirmek için bir günden fazla zamana ihtiyacım olacaktı.

Araba sürerken zihnim hızla çalışıyordu ve Dorian'ın kapıma geldiği gün olduğu gibi, anaokuluna vardığımda A noktasından B noktasına nasıl geldiğimi bilmiyordum. Rosie'nin öğretmeni arabanın kapısını açtığı anda, kızımı selamlamak için en güzel gülümsememi takındım. Rosie bana bir resim verirken gururla sırtıttı. Çoğunlukla karalamalardan oluşuyordu ve üzerine pamuk topları ve parlak yapıştırıcılar yapıştırılmıştı. Onun için bu, diğer günlerden farksızdı, ama benim dünyam bir kez daha altüst olmuştu.

"Çok güzel, tatlım," dedim.

Öğretmen Rosie'yi emniyet kemeriyle bağladı. "İyi hafta sonları, Primrose."

Hafta sonu mu? Tanrım, bugün hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. "Sana da, Sharon," dedim.

Kapıyı kapattığında, suçluluk duygusu geri döndü. Bu küçük kız, o okuldayken benim evde olduğumu sanıyordu. Oysa ben, onun babası olmayan bir adamı görmek için gizlice dışarı çıkmıştım. Yanlış bir şey yapmamıştım, ama yine de kendimi aldatıcı hissetmekten alıkoyamıyordum.

Doğal olarak, suçluluk duyan her anne gibi ben de Rosie'yi ödüllendirdim.

"McDonald's'tan dondurma ister misin?" Rosie

zıplamaya başladı. "Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın!"

Gülümsedim. "Tamam o zaman."

Normalde evimize giden dönüşü geçip, bunun yerine arabaya servis yapan yere gittim. Ona külahlı dondurma, kendime de buzlu kahve aldıktan sonra eve döndük.

Eve döndüğümüzde, mutfak lavabosunda kızımın yapışkan dondurmasını temizledim ve onu oturma odasındaki küçük masaya oturttum, boyama kitabı ve boya kalemleri verdim. Birkaç dakika sonra ona katılacağıma söz verdim — hemen sonra banyoya kaçıp hiç olmadığım kadar ağladım.

BÖLÜM 22

Dorian

Benjamin marketten döndüğünde, oturma odasında oturmuş şakaklarımı ovuyordum.

"Nasıl gitti?" Kapıyı arkasından kapattı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bilmiyorum. Yeterli zaman yoktu. Ona bir sürü bilgi verdim ve onun ne kadar bunaldığını izledim."

"Onu tekrar göreceksin?"

"Pazartesi günü aynı saatte geri gelecek." Umut dolu bir gülümsemeyle dedi. "Bu iyi bir haber, değil mi?"

Her şey aleyhimdeyken iyimser kalmaya çalıştığı için onu seviyorum. Primrose'un benim için ailesini terk edeceği fikri, onunla yüz yüze görüştüğümde sonra daha da imkansız görünüyordu. Aynı geçirdiğimiz zaman ikimizi de değiştirmişti. Ona olan hislerim değişmemiş olsa da, şu anda onun ne hissettiğini anlayamıyordum. Ona anlattığım her şeyi sindirmek için yeterli zamanı olmamıştı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Onu tekrar görmek gerçeküstüydü. Aynı güzel Primrose, ama aynı zamanda çok uzaklardaydı."

"Peki, onunla yeniden bağlantı kurmak için başka bir fırsatın olacak."

Şömineye bakarak, "Belki de bu bir hataydı," dedim. "Pes etmek için biraz erken değil mi sence?"

"Gerçeği bilmesini istedim. Ama ailesi bırakıp benimle olmasını gerçekten bekleyebilir miyim?"

"Bir kızı ve bir *erkek arkadaşı* var. Evli değil." "Evlenecek," diye karşılık verdim.

"Aldığı her karar, senin onu terk ettiğini düşündüğü için oldu."

"Doğru. Ama bu onun şu anki durumunu değiştirmez. Buraya nasıl geldiği önemli değil." Kafamı salladım. "Buraya onun hayatını mahvetmeye gelmedim."

"Eminim o da bunu anlıyordur."

"Cidden, burada neyi başarmayı umuyorum, Benjamin? Onun onu terk etmesini mi? O, kızının babası. Bu, bir aileyi parçalamak demek."

"Pazartesi'den sonra Kaliforniya'ya dönmek mi istiyorsun? Söylediğin bu mu?"

"Hayır." Kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes verdim. "O bana gitmemi söyleyene kadar gidemem. Gözlerimin içine bakıp umut olmadığını söyleyene kadar bu işi sonuna kadar götürmeliyim."

"Peki, bunu sonuna kadar görmek ne anlama geliyor?"

"Birincisi, onun gerçekten mutlu olup olmadığını anlamak. Ve eğer mutluyorsa, şu anki durumunda, onun ve benim için başka bir şansın asla olmayacağını kabul etmenin bir yolunu bulmak."

"Peki ya mutlu *olmadığını* anlarsan?" "Onu geri kazanmanın bir yolunu bulmak."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, onu görmek çok güzeldi."

"En azından bir kucak aldın." Kıkırdadım. "Bana yaklaşmaya cesaret edemezdi."

"Bu bile onun üzerinde hala bir etkiye sahip olduğunu gösteriyor."

Güvenceye muhtaçtım, umarım haklıdır. Ondan aldığım izlenim kesinlikle soğuktu. Son beş yıldır Primrose ile yeniden bir araya geleceğim günü hayal ediyordum. Hiçbirinde o, karşımda oturmuş, ağzımdan çıkan her kelimeden korkmuş gibi görünmüyordu. Açık bir alanda bana doğru koşarken gördüğüm rüyalarım vardı. Ama gerçekte durum hiç de öyle değildi.

"Kendimi ona tüm hikayeyi yüksek sesle anlatırken duymak..." Kafamı salladım. "Her şey çok çılgınca geliyordu, sanki onunla izlediğimiz filmlerden çıkmış gibi. Beş yıl boyunca hayatımın böyle olduğuna inanmak zor."

"*Senin* hayatın mı? Peki ya *benim* hayatım?"

Buna gülümsemeden edemedim. "Haklısın. Üzgünüm. Babam seni işe aldığımda, hayat boyu suç ortağım olacağını hiç düşünmemiştin..."

Benjamin koluma yumruk attı. "Biz bir aileyiz. Benden kurtulamazsın."

"Sen olmasaydın hayatta kalamazdım. Hayatını tehlikeye attın."

"Ne diyebilirim ki? Tehlikeli yaşamayı seviyorum." Göz kırptı. "Ve sen iyi para ödüyorsun. Durum bu."

Gülümsedim. "Bu geceki plan ne?" diye sordum ve onu mutfığa kadar takip ettim.

"Tostones ve arroz con pollo yapacağım. Ama kimse benim Porto Rikolu büyükannem gibi yapamıyor. Stresli olduğumda, rahatlatıcı yemekler yapmayı severim."

"Neden streslisin?"

"Bugün akşam yemeğini planlarken senin için biraz gergindim. Her şeyin bu kadar iyi gitmeyeceğini merak ettim galiba."

Şaşkınlıkla geri adım attım. "İyi gittiğini mi düşünüyorsun? Ben hiç öyle hissetmedim."

"Geri gelip daha fazla konuşmayı kabul etti. Bence bu, umabileceğin en iyi sonuç."

"Muhtemelen benim lanet bir sapık olduğumu düşündüğü gerçeği bir yana." "Peki, öyle değil misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Sırf iyi olduğundan emin olmak için yıllardır birini takip etmek takipçilik değildir. Ayrıca, bunu yapmaları için başkalarına para ödedim. Yani teknik olarak, sadece dolaylı takipçilikti."

"Sadece şaka yapıyorum dostum." Benjamin güldü.

"Bugün ekstra hassas olduğumu fark ettin mi?"

"Buna hakkın var."

Tezgaha yaslandım. "Bu günü uzun zamandır bekliyordum ama aynı zamanda da korkuyordum

."

"Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Gözlerine baktığımda, benden

"

"Gözlerine baktığında ne gördün?" "Korkudan başka bir şey görmedim."

"Hmm..." Çenesini kaşıdı. "Kayıtsızlıktanse korkuyu tercih ederim." Alışverişlerini yerleştirmeye başladı. "Belki de sana karşı kendi tepkisinden korkuyordur."

"Emin değilim, ama pazartesiye kadar bunu daha fazla araştıramayacağım."

Benjamin, her şeyi yerleştirmeyi bitirirken eski şarkı "Monday Monday"i söylemeye başladı.

Pazartesi bir an önce gelsin isterdi.

Ertesi gün, kafamı boşaltmak için kendimi işe yarar hale getirmem gerektiğine karar verdim. Bu yüzden Benjamin'e market alışverişinde eşlik ettim.

Raflar arasında dolaşırken bir duyuru yaptım. "Dün akşam yemeği sen yaptın. Bu akşam sıra bende."

Benjamin alışveriş arabasını durdurdu. "Dışarı çıkabiliriz, biliyorsun." "Yemeklerimden korktuğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"En iyi sicilin yok, Dorian. Sanırım şimdiye kadar üç kez, sen yemek pişirdiğinde itfaiyeyi çağırmak zorunda kalmak üzereydik. Bir keresinde malikanede Primrose için yemek pişirmeye çalıştın, sonra Türkiye'deki dairede kahvaltı, Santorini'deki kiralık evde de akşam yemeği."

"Hayatın genelinde üç kez çok az sayılır."

Bir süre koridorlarda yolumuza devam ettik. Sonra tanıdık, altın rengi çizgili uzun kahverengi saçları fark edince aniden durdum.

Primrose kutunun arkasındaki malzemelere bakıyordu. Sepette oturan melek gibi küçük kızını görünce göğsüm sıkıştı. Onun yüzünü daha önce hiç görmemiştim. Büyük, merak dolu gözleriyle tıpkı annesine benziyordu.

Arkamı dönüp diğer yöne gitmek istedim, ama Primrose bizden önce fark etti. Sesli bir şekilde nefesini tuttu.

Artık ondan kaçınamazdım.

Boğazım kapanacak gibi hissettim.

"Merhaba." "Selam." Omzunun üzerinden bana baktı. "Uh, biz sadece..."

Ben başka bir şey söyleyemedim, bir adam onun yanına geldi.

"Badem sütü lazım mı demiştin?" diye sordu, benim yönüme bakarak.

Bu, Primrose'un erkek arkadaşını ilk kez yakından görüşümdü. Casey. Uzun boylu, kum rengi saçlıydı ve görünüş olarak bana kesinlikle rakip olabilecek biriydi. Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı. Ama yine de, Primrose gibi güzel birinin çirkin biriyle birlikte olmasını neden bekleyebilirdim ki?

"Uh... hayır. İhtiyacımız yok," diye kekeledi. "Evde yakın zamanda aldığım yarım galonluk bir şişe var."

O tekrar bana dönüp baktığında, bir saniye içinde karar verdim.

"Pardon, burada şarap satmıyorlar mı demiştin?"

Ağzını açıp kapattıktan sonra, "Hayır. Sanmıyorum," dedi.

"Teşekkürler."

Benjamin onlara başını salladı ve beni koridorda takip etti.

Kıl payı kurtulmuştuk, ama Casey'nin hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emindim. Arkama bakmadan edemedim. Casey bana bakmıyordu, Primrose da öyle. Ama Primrose'un tatlı kızı dönüp bizim uzaklaşmamızı izliyordu. Bana el salladı. Ben de el salladım. "*Hoşça kal,*" diye gülümsedim. O da gülümsedi.

Sonra Benjamin'in elini omzumda hissettim.

"İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Bir şekilde et reyonuna gelmiştik. Şu anda akşam yemeği planlayacak kadar aklım başımda değildi. "Dışarıdan yemek sipariş etmek giderek daha iyi bir fikir gibi geliyor," dedim ona.

"İyi karar."

Süpermarketten çıkarken, Primrose'un şu anki hayatının rutinini gördükten sonra kalbimde umutsuz bir his belirdi — artık benim hiçbir parçamın olmadığı bir hayat.

Benjamin ve ben geç saatte Çin yemeği sipariş ettik ve o odasına çekildikten sonra, ben oturma odasında tek başıma oturup ateşe bakarak oturdum.

O güzel küçük kız bana güven dolu gözlerle gülümsemiş ve el sallamıştı. *Rosie*. Ne güzel bir isim ve ona çok yakışıyor. Küçük Primrose. Rosie'nin masum kabulü içimi ısıttı, ama onu aldattığım için kendimi bok gibi hissettim. O benim sadece dost canlısı bir yabancı olduğumu sanıyordu, annesini kaçırmak için şehre gelen bir adam değil.

Primrose'u yalan söylemeye zorladığımı da unutmamak lazım. Panik yapmasaydım ve çenemi kapalı tutsaydım, belki de beni ona düzgün bir şekilde tanıştırdı. Gerçi ne diyeceğini hayal bile edemiyordum. Ama ona tepki verme şansı vermedim. İçgüdülerim onu korumak için harekete geçti. Sonunda kaybetsem bile, onu korumak *her zaman* içgüdülerimin önceliği olacaktı.

Telefonum titredi ve ondan bir mesaj geldiğini görünce şaşırdım.

Primrose: Are you okay?

Hemen cevap yazdım.

Dorian: I'm okay. But I should be asking you that.

Primrose: I'm sorry about today. I can imagine it was a shock running into us.

Gözlerimi kapattım, *benim* için endişelendiği için nutkum tutulmuştu.

Dorian: Sen konuşma fırsatı bulamadan ben konuştum. Özür dilerim. Nasıl davranacağını sana bırakmalıydım. Seni zor durumda bırakmak istemedim.

Primrose: Doğru olanı yaptın. Sana nasıl açıklayacağımı bilemezdim. Ve Casey'e yalan söylemek istemedim. Sen bu seçeneği benden aldın, bu çok yardımcı oldu.

Dorian: Böyle hissettiğine sevindim, çünkü burada oturmuş kendimden şüphe duyuyordum. Bir şeyden şüphelendi mi?

Primrose: Hiç de değil.

Dorian: Kızın çok sevimli. Ne tatlı bir çocuk. Sana çok benziyor.

Primrose: Evet. Herkes öyle diyor.

Dorian: Benjamin'i benim yanıma yemeklerimden kurtardın. Primrose: Nasıl yani?

Dorian: Yemek pişirme sırası bendeydi. Ama seninle karşılaştıktan sonra, daha fazla sorun çıkarmadan oradan ayrılmamızın en iyisi olacağını düşündüm. Bu yüzden yerine paket servis aldık. Seni affettiğin için teşekkür ediyor.

Primrose: Hâlâ yemek yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?

Gülümsedim.

Dorian: Senin için yemek pişirmeye çalışırken tetiklediğim yangın alarmından sonra iki tane daha yangın alarmı çaldı.

Primrose: Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor.

Dorian: Hayır. Birlikte aldığımız derslere rağmen hala bir şeyler yakıyorum.

Primrose: Artık daha iyi yapıyorum. Sanırım başka bir insanın hayatını korumakla sorumlu olduğunda ve onun sürekli sağlıklı şeyler yemesini istemediğinde böyle olur.

Dorian: Çok mantıklı, evet.

Birkaç saniye sonra tekrar yazdım. Dorian:

Arkasını dönüp bana el salladı. Primrose: Rosie mi?

Dorian: Evet. Çok tatlıydı. Benim ne kadar sorunlu biri olduğumu hiç bilmiyor belli ki.

Primrose: Çok güvenen biri. Bu konuda dikkatli olmam lazım.

Haklısın. Bana güvenmek için hiçbir neden yok. Özellikle de bu kasabaya gelmemin tek amacı, kendi mutluluğum için seni benden çalmak olup olmadığını görmek olduğu için. Ve diğer herkesin canı cehenneme. Tanrım, ne kadar aşağılık biriyim.

Primrose: Anyway, I just wanted to check in. I felt bad that I couldn't say hello to you and Benjamin.

Dorian: Please don't worry about that. Despite the surprise, it was nice to see you and informally meet your daughter.

Senin erkek arkadaşın ise o kadar da değil.

Dorian: I'll see you Monday?

Hala geri dönmeyi planladığını umuyordum.

Primrose: Yes. See you then.

Rahat bir nefes aldım ve cevap yazmamak için kendimi zorladım. *Onu bırak.*

Telefonumu bir kenara bırakıp gözlerimi kapattım, ateşin ıssısının aptal kalbimi sakinleştireceğini umarak gözlerimi kapattım. Bu gece beni düşünmüştü, ama bunu kafama takmamalıydım. Bu noktada herhangi bir yanlış umut, sonunda beni mahvedebilirdi.

Ama tarafsız bir şey düşünmeye çalıştıkça, zihnim bugün olanlara ve kızının melek gibi yüzüne geri dönüyordu.

Rosie, sen benim olmalıydın.

BÖLÜM 23

Primrose

Casey, Pazartesi sabahı işe gitmeden önce mutfakta durdu. "Bugün planın var mı?"

Kahvemi karıştırmak için uzandığım kaşık elimden kaydı. Ona yalan söylemeye dayanamadım, bunun yerine "Bugün işten sonra bir işin var demiştin, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Personel toplantısı var. Akşam yemeği de verecekler. O yüzden eve geç geleceğim. Siz kızlar bensiz yiyeceksiniz."

"Tamam. İyi fikir. Rosie ve benim için senin sevmediğin bir şeyler yaparım." Gülümsedim. "İyi günler."

Gözlerini kısarak baktı. "İyi misin?"

Tanrım, her zaman çok anlayışlıdır. "Evet." Zorla gülümsedim. "Tabii ki."

Bana birkaç saniye baktıktan sonra ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam."

Ve güven dolu.

Casey kahvesini seyahat kupasına döktü ve her zaman işe giderken yanına aldığı sırt çantasını aldı. Eğilip Rosie'nin başına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz, küçük kızım."

"Hoşça kal, baba."

Onun tatlı sesi kalbimi bıçak gibi deldi.

Casey yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal, bebeğim." "Hoşça kal. İyi günler."

Kapı arkasından kapandığında, içim rahatladı. Bugün son gün olmalıydı. Dorian ile aramızdaki çözülmemiş meseleleri halletmeli ve hayatıma devam etmeliydim. Bu durum, başka hiçbir şeye odaklanmamı engelliyordu, ayrıca Casey'den saklamak da beni çok yoruyordu.

Rosie'yi okula hazırladım ve farkına varmadan, önümde beni bekleyenler için kalbim küt küt atarken yola çıktık.

Anaokuluna vardığımızda, kızıma sessiz bir özür olarak onu sıkıca kucakladım. Sanki göğsümde kırmızı bir A harfi varmış gibi hissettim.

Dorian'ın kiralık evine vardığımda, ona bugün onunla son kez görüşebileceğimi söyleyeceğime emindim.

Ama kapıyı açıp beni karşıladığı anda, gözlerine baktığımda, onu bu kadar kolay Kaliforniya'ya geri gönderemeyeceğimi anladım. Bugün, onun yüzünü son kez gördüğüm gün olamazdı.

Dorian tereddütlü bir gülümseme attı. "Geri geldiğin için teşekkürler."

"Merhaba," dedim ve sıcak evin içine adım attım. Etrafıma baktım. "Benjamin nerede?"

"Keşfe çıktı. Bize biraz mahremiyet sağlamak istedi."

Nasıl hissettiğimden emin olmadan başımı salladım. Benjamin burada olsaydı, durum daha az tehlikeli gelirdi belki. Kendime güvenmediğimden değil. Elbette Casey'i asla aldatmazdım. Ama hislerime güvenmiyordum ve dikkatimi dağıtan şeyler ne kadar fazla olursa o kadar iyiydi.

Tarçın kokusu burnuma geldi. "Bir şey mi yaptın?" diye sordum. "Elmalı turta yaptım." Eğri bir gülümseme attı.

Gülümsemeden edemedim. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sanırım bu konuda Benjamin'e benziyorum. Stresli olduğumda yemek yaparım. Ya da benim durumumda, pişiririm, çünkü tek iyi yaptığım şey bu. Söylemeye gerek yok, son beş yılda çok fazla elmalı turta yaptım. Diğer her şey gibi onları yakmamaya çalışıyorum."

"Bugün neden streslisin?" Onu mutfığa kadar takip ettim. "Yoksa, stresli olmanın birçok nedeninden hangisi listenin başında geliyor demeli miyim?"

"Sadece bilinmeyenler," diye cevapladı. "Seninle benim hâlâ konuşmamız gereken çok şey var." Mutfak masasını işaret etti. "Otur. Sana bir parça getireyim."

Dorian ocağa doğru yürüdü ve bana tatlısından bir dilim hazırladı. Bana uzatırken eli benimkine değdi ve ona karşı hissettiğim sarsılmaz fiziksel çekiciliğin farkına vardım. İlk kez bana elmalı turta yaptığı çok daha basit zamanları düşününce içimi bir nostalji dalgası kapladı. O gecenin heyecanını hatırladım ve gelecekteki kalp kırıklığından habersiz olan o aşık kıza üzüldüm.

"Az önce transa geçtin," dedi Dorian karşımda otururken.

"Aklında ne var?"

"Sadece malikanede geçirdiğimiz güzel günleri düşünüyordum."

"Seninle geçirdiğim o aylar hayatımın en güzel aylarıydı, Primrose."

Bu duyguyu karşılıklı olarak paylaşmak yerine, tabağıma baktım ve elma turtasını çatalla kestim, ondan gözlerimi kaçırmak için bir bahane bulduğum için minnettardım. Ancak gözlerim, onun yüzünü, çok özlediğim her güzel açısını keşfetmek istiyordu.

"Sana kahve getireyim mi? Su?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim," ağzım doluyken söyledim. "Bu harika. Teşekkür ederim." "Rica ederim." Ben çiğnerken gülümsedi.

Bir süre sessizce yedik, sonra o sonunda çatalını bıraktı. "Fazla vaktimiz olmadığını biliyorum. O yüzden sana birkaç soru sormak istiyorum, sakıncası yoksa?"

Tabağımyı kenara çekip, ağzımın köşesini yaladım ve boğazımı temizledim. "Tamam."

Dorian derin bir nefes aldı. "Casey ile ilişkin hakkında bana biraz daha bilgi verir misin?"

Yutkundum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Onun, benden önceki diğer tüm erkekler gibi, korkudan ilişkinizi bitirmediğiniz biri haline nasıl geldiğini bilmek istiyorum. Bunun nedeni sadece kızınız mı? Yoksa onunla birlikte kalmanızın ana nedeni o mu?"

Kesinlikle zaman kaybetmiyordu. Bunlar, benim net cevapları olmayan sorular, özellikle yaklaşan düğünle birlikte bir süredir içimde mücadele ettiğim sorular. Kendime bile itiraf edemediğim şeyleri Dorian'a nasıl itiraf edebilirdim?

Aniden biraz pervasız hissederek, olabildiğince dürüst olmaya karar verdim. "Hamile kalmasaydım, onunla hala birlikte olur muyduk, bilemem. Ama onunla sıkışıp kaldığımı hiç hissetmedim. Mutsuz olsaydım, kalmazdım. Aynı zamanda, en kötüsü başıma geldiği için artık incinme endişesi duymuyorum. Garip bir şekilde, sen bu döngüyü bozdun. Sen gittikten sonra, artık kimse beni yıkamazdı, çünkü ben zaten yıkılmıştım. Ve sanırım bu korkuyu kaybetmek, işleri sabote etmeyi bırakmamı sağladı."

Dorian bakışlarını masaya indirdi. "Vay canına." Çenesini kaşıdı. "Bu çok ilginç." Nefes verdi ve birkaç saniye tavana baktıktan sonra tekrar bana döndü. "*Mutsuz* olmadığını ima ettin, ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Mutsuz *olmamak*. Mutsuzluk içinde olmamak, tam olarak mutluluk içinde olmak anlamına gelmez."

Biraz kıpırdanarak, kendimi telaşlı hissettim. "Benden ne duymak istiyorsun? Sana dürüst bir cevap verdim, siyah ve beyaz olmasa da."

"Ohio'dan huzur içinde ayrılmak için duymam gereken şey... senin gerçekten mutlu olduğun. O kadar mutlu ki, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorsun ve benim söyleyeceğim veya yapacağım hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bunu içten söylemeni istiyorum, sadece korkuyorsun diye beni göndermek için söylemeni istemiyorum."

O, tam da konunun özünü yakalamıştı. Onu terk ettirmek için ona olan duygularımı önemsiz göstermeye çalışmak çok daha kolay olurdu. Ama ben bunu mu istiyordum?

Bir süre sonra kollarını kavuşturdu. "Bu durum benim için zor, Primrose. Çünkü amacımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir aileyi parçalamak istemiyorum. Ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim. En azından bunu bilmeni istiyorum, böylece hayatında ne yaparsan yap, bilinçli bir karar verebilirsin. Hislerimi, bunca zamandır hissettiklerimi engelleyemem. Sana aşık olmadığım tek bir gün bile olmadı. Bir mucize eseri sana geri dönebileceğimi ve başka bir şansım olabileceğini ummadığım tek bir gün bile olmadı. Ama..." Durdu. "Casey'den bir çocuğun olduğunu öğrendiğimde, seni sonsuza kadar kaybetmeye hazırlıklı olmam gerektiğini anladım. Sana gelip gelmemeyi uzun süre düşündüm. Ama sonunda, sana gerçeği söylemezsem kendimle yaşayamayacağımı anladım. Kararım hayatını altüst ettiyse özür dilerim."

Başımı salladım. "Geldiğin için seni suçlamıyorum. Özür dilemene gerek yok."

Dorian sinirli bir nefes verdi. "Siktir, Rosebud. Sadece gerçeği bilmek istiyorum." Etrafına baktı. "Burada başka kimse yok. Sadece sen ve ben varız. Şu anda bana söylediğin hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak. Kafanda neler döndüğünü ve benim burada olduğumu öğrenmeden önce nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ben gelmeden önceki haftaya geri dön. Benim duvardaki bir sinek olduğumu varsay. Bana hayatının *gerçekte* nasıl olduğunu anlat." Sesi fısıltıya indirdi. "Lütfen."

Gözlerindeki acı dolu bakış, bana radikal bir dürüstlükten başka seçenek bırakmadı. "Hayatım... annelik görevine kendimi tamamen adadım. Bu, istemediğim şeylerle uğraşmamı kolaylaştırıyor."

"Mesela?"

"İlişkimde her şeyin mükemmel olmadığı gerçeği gibi. Onu seviyorum, ama bu seninle benim aramızdaki ilişkiden farklı."

Dorian başını eğdi. "Ne açıdan farklı?"

"Daha az tutkulu. Ama ona olan güvenim, şimdiye kadar hiçbir şeye duyduğum güvenden daha fazla. Casey'e olan hislerim zamanla gerçek ve yavaş yavaş büyüdü. Güvenim de öyle. Bazen hızlı büyüyen şeyler, aynı hızla biter."

Dorian başını salladı. "Seni terk ettiğimi düşündün. Bu yüzden güvenlik arıyordun. Anlıyorum."

"Evet, elbette."

"Neden bu kadar uzun süre evlenmeyi bekledin?"

"Evliliğin gerçekten gerekli olup olmadığından emin değildim." "Ama sonunda gerekli olduğuna karar verdin, değil mi?"

"Sonunda, kızım için anne babasının evli olması en iyisi olacağına karar verdim."

"Peki ya *senin* için en iyisi ne?"

"Onu terk etme niyetim yoktu, bu yüzden ertelemek için bir neden olmadığını düşündüm."

Tedirgin oldum. *Ayrılmak gibi* bir planım yoktu mu? Kelime seçimime daha dikkat etmem gerekiyordu.

"Ama evlenmek istediğinden emin değil misin?"

"Bunun doğru karar olduğundan yüzde yüz emin değilim." Yutkundum. "Ama bu sadece başarısızlık korkusu da olabilir. Evlilik hiç gerçekleşmezse başarısız olamaz."

Dorian gözlerime baktı. "Aramızdaki durum değişmeden önce sana evlenme teklif etseydim, evet der miydin?"

Dorian'a o kadar umutsuzca aşkıttım ki, hiç düşünmeden evet derdim. Yine de, "Bu sorunun cevabı karmaşık." diye yanıtladım.

"Neden?"

"Çünkü sana evet derdim, ama bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Artık daha yaşlıyım, daha olgunum ve birinin bu kadar çabuk evlenmeyi kabul etmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Yani, geriye dönüp bakınca, o zamanki halim öyle yapsa bile, evet demek akıllıca olmazdı."

O başını sallamaya devam etti ve bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. "Ne?" diye sordum.

"Sana bir tavsiye vermek istiyorum, ama önyargılı olduğumu da biliyorum. Kendi ihtiyaçlarıma uygun olarak seni yanlış yöne yönlendirmek istemiyorum. Yine de, bunu duyman gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğumda dikleştim. "Bana ne tavsiye etmek istiyorsun?"

"Korkudan karar vermek sana hiç yakışmaz. Kalbinin sesini dinlemeden yaptığın her şey, eninde sonunda başına bela olur."

"Ya kalbim doğru olanı bilmiyorsa?"

"Doğru olanın önemi yok. Kalp her zaman ne istediğini bilir, doğru ya da yanlış." Bakışları gözlerime kazındı. "Başkalarına zarar vermek söz konusu olmasaydı, kalbinin derinliklerinde ne istiyordun?"

Adrenalin vücudumu sardı. Çünkü "*sen*" dışında herhangi bir cevap yalan olurdu. Ama gerçeği itiraf etmek doğru gelmiyordu. Kendimi kapatıyordum. "Buraya bir daha gelemem."

Kaşları çatıldı. "Tamam... ama neden? İstemediğin için mi, yoksa yapmaman gerektiğini düşündüğün için mi?"

"Casey bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda ona yalan söylemek istemiyorum. Ben yalancı değilim. Bu benim doğamda yok."

"O zaman neden ona gerçeği söyleyemiyorsun? Konuşmaktan başka bir şey yapmıyoruz."

"Yine de onu incitir." Sesim titriyordu. "Onu incitmek istemiyorum."

"Senin ilişkinize bir tehdit oluşturmuyorsam neden incinsin ki?"

Zihnim bu konuyu hiç düşünmek istemiyordu, bu yüzden duvarlarım daha da yükseldi.

Ona cevap vermeyi bıraktığımda, Dorian soruyu biraz farklı bir şekilde sordu. "Eğer istediğin şey, ben ortaya çıkmadan önceki duruma geri dönmekse, onun endişelenecek neyi var?" Bir süre durakladı. "O zaman eski erkek arkadaşının, geçmişte olan bir şeyin vicdanını rahatlatmak için şehre geri döndüğünü açıkla. İlişkisine güvenen hiçbir erkek bununla bir sorun yaşamaz."

Belki de Casey'nin başa çıkabileceği şeyleri hafife alıyordum. Ya da belki de kendime güvenmiyordum, Dorian'a olan hislerimin geçmişte *kaldığına* inanmıyordum. Kesinlikle şimdiki zamanda da var olduklarını hissediyordum.

Dorian'ın çok makul sorusuna cevap vermek yerine, durumu tersine çevirdim. "Burada bir sonraki adımın ne? Ohio'da ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Sen gitmemi söyleyene kadar kalacağım," dedi soğukkanlılıkla. "Sana söylemiştim."

"Geri döneceğin bir hayatın yok mu?"

"Geri dönebileceğim birçok şey var." Başını salladı. "Ama hiçbiri senden daha önemli değil."

Aman Tanrım. Bugün buraya gelmenin duygularımı çözüme kavuşturacağını düşünmüşsem, büyük bir yanılgıya düşmüşüm. Şu anda hissettiğim tek şey tam bir kargaşaydı. "

Üzgünüm. Bu durumu iyi idare edemiyorum," dedim, gözlerim yaşarırken.

"Bunu belirli bir şekilde halletmen gerektiğini kim söyledi? Bu durum için bir kılavuz yok. Her şey berbat. Biliyorum."

Sesim çatladı. "Sen benim önümde olmadığında, hayatıma devam etmek daha kolay. Ama sen buradayken... her şey çok tanıdık geliyor. Eski halim gibi hissettiğim anlar oluyor. Onun artık var olmadığını sanıyordum. Ama seninleyken onu hissediyorum," itiraf ettim. "Aynı zamanda, o kızın şu anda hayatıma nasıl uyum sağlayacağını bilmiyorum."

"En son ne zaman sanat yaptın? Çocuklar için ya da para için değil, kendin için?"

"Uzun zaman önce," diye mırıldandım. "Bu beni üzüyor."

Omuz silktim. "Yeniden o yola döneceğim. Hayatımın bu döneminde kızıma odaklanmak daha önemli. Bundan pişman değilim."

Dorian başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum." Uzun bir nefes verdi. "Keşke seni bırakabilseydim, Primrose. Buraya gelmeseydin. Hayatın daha kolay olurdu. Ama *sen* bana umut kalmadığını söyleyene kadar umudumu kesemem."

"Peki ya bizim için *hiçbir* umut kalmadığını söylersem... Kaliforniya'ya geri dönersin ve sonra ne olacak?"

"Hayatıma devam etmeye çalışırım. Hayatım çok uzun süredir askıda. Yeni bir normal bulmam gerekiyor."

"Şu anda hayattan ne istiyorsun?"

Omuz silkti. "Mutlu olmak istiyorum. Bir aile kurmak istiyorum, ama yanlış kişiyle değil. Hala sana aşıkken başka biriyle nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, ama belki de senin yaptığını yaparım."

"Ne yapıyorum?" Gözlerimi kııptım.

"Evet. Her şeyi yap. Bir çocuk sahibi ol. Hayatımı onlara adayıp, başka hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemek için."

Sözleri kalbimi bıçak gibi deldi. Çünkü doğrudu.

Dorian başını eğip bana baktı. "Sen de bunu yapıyorsun, değil mi? İlişkinizden tatmin olmuyorsunuz." "Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu."

Aramızdaki gerginlik arttı. Birkaç saniye sessizlikten sonra Dorian ayağa kalktı. "Oturma odasına geçelim. Orada daha rahat ederiz."

Anlık bir rahatlama için minnettar olarak, onu takip ettim ve yanan şöminenin yanına oturdum.

Ancak, Dorian'ın bugün varlığında hissettiğim yoğunluk, ateşin sıcaklığından daha ağır bastı.

BÖLÜM 24

Dorian

Ona bakmak zordu. Primrose yıllar geçtikçe daha da güzelleşmişti. Ama daha da zor olanı, ruhumun derinliklerinde onun hala bana karşı hisleri olduğunu bilmektir. Eğer kızının onu Casey'e bağladığını düşünmeseydi, bir şansımız olabilirdi. Ama gerçek bu değildi. O tatlı küçük kız, her iki ebeveyninin de olduğu mutlu bir yuvayı hak ediyordu. Aynı zamanda, Primrose da en mutlu hayatı yaşamayı hak ediyordu. Çözumsuz bir bilmece gibi görünüyordu ve tek kesin olan şey, birinin incineceği idi.

Ateş, onun güzel gözlerini aydınlattı. *Ne mavi, ne yeşil. Akuamarin.* Ateşin alevlerinin gözlerinde yansıdığını görebiliyordum.

Telefonuma baktığımda, fazla zamanımız kalmadığını fark ettim. "Düğün ne zaman?" diye sordum.

"Altı ay sonra."

Daha erken olmadığına rahatlayarak başımı salladım, ama yine de beş yıl boyunca verdiğim zararı düzeltmek için sadece altı ayım olduğunu düşünerek strese girdim.

Kızın koridorda yürürken ne kadar güzel görüneceğini, kızlarının gül yaprakları serpiştireceğini düşündüm. *Gül goncası* yaprakları. Artık benim olmayan gül goncası.

Beş yıl önce, ona vermek için doğru zamanı beklerken aile kasasına sakladığım yüzüğü de düşündüm. Her şeyin mahvolmasından sadece birkaç hafta önceydi. Artık ona verme şansım muhtemelen hiç olmayacaktı. Ona ne kadar bağlı olduğumu asla bilemeyecekti.

Primrose beni düşüncelerimden kopardı. "Şu anda nerede yaşıyorsun, Dorian?"

"Komik bir soru." Gülümsedim. "Aslında malikaneyi geri satın aldım. Henüz yeniden ev haline getiremedim."

Ağzı açık kaldı. "Bunu yapmak istemene şaşırdım." "Neden?"

"Orayla ilgili çok fazla kötü anı var."

"Ama daha olumlu olanlar." *Seninle olan neredeyse tüm anılarım gibi. Orada olmak, yanında olamadığım zamanlarda sana daha yakın hissetmemi sağlıyor.* "Babamın şirketini, onun kurduğu her şeyi bıraktım. En azından aile evini geri almak doğru bir şey gibi geldi, böylece her şey kaybolmuş olmayacaktı."

"Tamam, mantıklı." Primrose alt dudağını ısırıldı. "Sana sormak istediğim bir şey var, ama korkuyorum."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, lütfen. Ben bunun için buradayım." "Candace'e ne oldu?"

İşte *bu*, cevaplamaktan büyük mutluluk duyacağım bir soruydu. Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Candace, Chandler ve onların iki güzel bebeğini mi kastediyorsun?"

"Gerçekten mi?" Primrose ağzını kapattı. "Oh, Tanrıya şükür."

Ellerini indirdiğinde, gözlerinde yaşlar gördüm. Şimdiye kadar hiç ağlamamıştı, bazen ağlayacak gibi görünse de.

"İşlerin yolunda gitmediğinden çok endişelenmiştim. Onu aramaya hep korkuyordum, sadece senin hakkında istemeden bilgi edinmek istemediğim için değil, onu mutlu ve sağlıklı hayal etmeyi tercih ettiğim için."

"Görünüşe göre bunu gerçekleştirdin." "Remisyona girdi mi?"

"Evet. Tüm tedavilerini tamamladı ve çok Zen bir yaşam tarzı benimsedi. Şimdi bir yoga stüdyosu işletiyor. O ve Chandler, kanser tedavisine başlamadan önce yumurtalarını dondurmuşlardı ve embriyoları ve bir taşıyıcı anne kullanarak iki çocuk sahibi oldular."

"Ne oldu?"

"Bir kız ve bir erkek. Maya ve Mitchell." Yüzü ışıldadı. "Onlar için çok mutluyum." "Ben de."

"Bunca zaman senin hakkındaki gerçeği biliyorlar mıydı?"

"Sonunda onlara söyledim. Benjamin dışında neler olup bittiğini bilen tek arkadaşlarım onlardı."

"Tanrım, Candace'i görmek isterdim."

"Eminim o da seni görmek isterdi."

"Ohio'da olduğunu biliyorlar mı?"

"Oh, evet." Güldüm.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Bana güncellemeleri için mesaj atıp duruyorlar. Beni delirtiyorlar."

"Onlara yakışır bir davranış." Primrose gözlerini kapattı ve koltuğa yaslandı.

Daha rahat bir pozisyon alarak, bu fırsatı onun güzel yüz hatlarını izlemek için kullandım. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini açtı ve yumuşak bir sesle konuştu, "Senin yanında gergin olmam gerekmesine rağmen, şu anda oldukça huzurlu hissettiğimi düşünüyorum."

"Benim yanımda böyle hissedebilmen beni şaşırttı."

"Yavaş yavaş sana yeniden alışıyorum."

Gülümsedim, o da gülümsedi.

Gülümsemesi kayboldu. "Uzakta olduğun yıllarda hayatında çok kadın oldu mu?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Bunca zaman dışarıda kederimi seks yaparak unutmaya çalıştığımı mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Aslında tek bir kadın vardı." Gözleri

büyüdü. "Tek mi?"

"Evet. İlk iki yıl, senden başka biriyle birlikte olmayı düşünemiyordum. Aslında öyle bir planım da yoktu."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Çok basitti. Başka kimseyi istemiyordum ve tehlikeden kurtulduğumda seni bulup, sen beni beklemeden bile ben seni beklediğimi söyleyeceğimi kafama koymuştum. Sen farkında olmasan da ben hala sana bağlıydım."

Kaşlarını çattı. "Ne değişti?"

"Senin hayatına devam ettiğini ve bir çocuğun olduğunu öğrendim. Bizim için her şeyin bittiğini düşündüm. Ve Yunanistan'da bir kadınla tanıştım. Annabella sonunda benim kız arkadaşım oldu. O gerçekten iyi bir insandı, ama..." Başımı salladım. "O sen değildi. Sana karşı hissettiklerimi başka kimseyle yaşayamadım."

"Yani benim kalbimi kırdığın gibi onun da kalbini kırdın mı?"

"Aynı şey değildi, ama evet, ayrılmadan önce ondan ayrıldım."

"Üzgünüm." Başını eğdi. "Yorumum kaba ve yersizdi

. Şu anda duygularım çok karışık. Bir çocukla nişanlıyım ve senin Yunanistan'da çıktığın bir kadına kıskançlık duyuyorum. Sanki eve gittiğimde bir kişi, senin karşında olduğumda ise bambaşka bir kişi oluyorum."

Onun kıskançlığı ihtimaliyle göğsüm umutla doldu. Yine de kendime fazla umutlanmamam gerektiğini söyledim. "Başından beri, Annabella ile olan ilişkimizin

Annabella ile olan ilişkimizin bir yere varamayacağını biliyordum. O Yunanistan'da yaşıyordu. Bütün ailesi de öyle. Annesi ve kız kardeşlerine çok bağlıydı ve onları asla terk etmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen ona çekilmemin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü bunun sona ereceğini biliyordum ve gerçek bir bağlılık istemiyordum. Amerika'ya geri dönmeyi planladığımı hiç saklamadım. Bunu her zaman açıkça belirttim."

"Yunanistan'da *neden* bulunduğunu biliyor muydu?"

"Bu da diğer bir konuydu. Hâlâ takma ad kullanıyordum. Gerçek hayatımdan bazı parçaları biliyordu, ama hayır, her şeyi bilmiyordu. Gerçek adımlı bile bilmiyordu."

"Bu delilik." Ateşe bakarak derin düşüncelere daldı.

"Konuş benimle," dedim sonunda.

"Üzgünüm. Hala ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Son beş yıldır inandığım her şeyin yalan olduğunu anlamak... Bunu bu kadar çabuk sindirebileceğimi sanmıyorum."

"Seni üzmem istemiyorum, hayatını zorlaştırmak da istemiyorum. Sadece içimdeki yükü atmam gerekiyordu. Artık bununla yaşayamazdım. Eğer bir şekilde seninle ikinci bir şansım olsaydı, bu bir rüya olurdu. Ama aynı zamanda bu durumun çok karmaşık olduğunu ve bu rüyanın gerçekleşmesini beklemenin bir hayal olabileceğini de biliyorum. Senin affın ve dostluğunla yetineceğim. Beni düşünmek sana acı verdiği için, benim varlığımı yok saydığın bir dünyada yaşamak istemiyorum. Seni mutlu görmek ve beni sadece eski sevgilin olarak değil, arkadaşın olarak da sevdiğini bilmek istiyorum."

Onun çelişkili yüzüne bakarken, beni öldürse bile doğru olanı yapmaya karar verdim. "Başlangıçta, sen gitmemi söyleyene kadar ayrılmayacağımı düşünmüştüm. Ama aslında aramıza biraz mesafe koymamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Sırf benim seninle konuşma ihtiyacımı gidermek için nerede olduğunu saklaman gerekmemeli. Senin de baskı hissetmeni istemiyorum. Bu yüzden Kaliforniya'ya geri döneceğim."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bence en iyisi bu. Sence de öyle değil mi? Seni strese sokan bir sır olmak istemiyorum."

Telefonunda alarm çaldı.

Telefonuna baktı. "Kahretsin. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Gitmem gerek."

"Git kızını al," dedim, boğazım düğümlenmiş ve biraz depresif hissederek. "Ne zaman gideceksin?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Muhtemelen yarın."

Yüzündeki endişeli ifade, gitmemi istemediğini gösteriyordu. Ama şu anda elinin kolunun bağlı olduğunu biliyordum. İçgüdülerim, onun kendisi için en iyi kararı vermesi için kendimi denklemden çıkarmamı söylüyordu.

"Sen istemediğin sürece bu beni son görüşün olmayacak. Tek yapman gereken bana ihtiyacın olduğunu söylemek, ben de bir sonraki uçakla geri döneceğim. Primrose, her zaman senin için burada olacağımı bilmeni istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana uzandı, kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kucakladı. Kalbinin göğsüme çarptığını hissettim ve gözlerimi kapattım, doğru olduğunu bildiğim şeyi tadını çıkardım: Primrose hala beni seviyordu.

Belki bu aşk artık farklıydı, belki karşılıksız kalmak zorundaydı. Ama tamamen yok olmadığının bilinci bana teselli veriyordu. Hiç yoktan iyidir. Son beş yıldır benim kalpsiz bir pislik olduğumu düşünmesinden iyidir. Ama bu kucaklamanın bir veda olup olmadığını da merak ettim. Bu beni mahvetti.

Geri çekildi ve gözlerini sildi. *Kahretsin*. Onun zihnini gerçekten karıştırıyordum. Bu, ona alan tanımam gerektiği gerçeğini doğruluyordu.

"Numaram sende var. Nerede yaşadığımı biliyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum, Primrose."

"Tamam," diye fısıldadı.

Bir an sonra, kapıdan dışarı çıktı.

O uzaklaşırken, onu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, inanmak zorundaydım.

Birkaç dakika sonra Benjamin içeri girdiğinde, beni boş boş ateşe bakarken buldu.

"Ne oldu, Dorian?"

Gözlerim alevlere sabitlenmiş haldeydi. "Kaliforniya'ya geri dönmemiz gerektiğine karar verdim."

"Neden?"

"Bu onun için çok fazla. Söylemem gerekenleri söyledim. Şimdi ona nefes alması için zaman tanımalıyım. Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı var."

"Ne zaman gidiyoruz?"

Sonunda ona döndüm. "Yarın."

"Üzgünüm."

"Ne için?"

"Bu, senin umduğun sonuç olmadığı için."

"Henüz bitmedi. Kalbimde hissediyorum. Sadece üç yıl mı yoksa otuz yıl mı beklemem gerekeceğini bilmiyorum. Ama bekleyeceğim, en azından o bana bittiğini söyleyip onunla evlenmeye karar verene kadar."

"Bu kendine karşı adil mi? O kararsız kalırsa, önümüzdeki altı ay ya da ne kadar sürerse sürsün hayatını durduracak mısın? Bu neye benzeyecek ki?"

Omuz silktim. Primrose'un olmadığı bir hayat şu anda bana hiç de önemli gelmiyordu. "Bilmiyorum. O kadar ileriye düşünmedim. Ama büyümek ve olgunlaşmakla ilgili bir şey, her şeyin benimle ilgili olmadığını anlamaktır. Onun küçük kızı önce gelmelidir. Primrose'un kızı için yapması gereken neyse, onu seçecektir. Ve ben bununla sorunum yok. Çünkü onu seviyorum. Ve kızını da seviyorum, çünkü o annesinin bir uzantısı. Burada içgüdülerimi takip etmeliyim. Ve içgüdülerim, kalbim hala onunla olsa bile, fiziksel olarak uzaklaşmamı söylüyor."

Benjamin elini omzuma koydu. "Tamam o zaman. Eşyalarımızı toplamaya başlayayım."

BÖLÜM 25

Primrose

O öğleden sonranın geri kalanında beni tüm enerjimi tüketen bir his takip etti. Rosie'yi okuldan aldıktan sonra oturma odasında boyama yaptı, ben de yanındaki güneş odasına geçip uzun zamandır ilk kez fırçamı elime aldım. Bir süredir tüm malzemeleri hazırlamıştım ama nadiren dokunuyordum. Ama bugün *gerçekten* resim yapmak istedim. İlk vuruşları yapmaya başladığımda bu çok doğal geldi.

Başladığımda, nereye varacağımı bilmiyordum. Ama yavaş yavaş tuval, geçmişimden bir sahneye dönüştü. Bu, gece rengarenk ışıklarla aydınlatılmış malikanenin havuzuydu. Havuz olduğu açıkça anlaşılmıyordu, çünkü daha soyuttu, ama renkler tam olarak hatırladığım gibiydi. Bu görüntü, Dorian'ın yarın Kaliforniya'ya döneceğini düşünürken hissettiğim nostaljiyi yansıtıyordu. Bu benim en iyi eserim değildi, ama neden her zaman sanatla uğraştığımı hatırlattı: kendimi ifade etmek için. Dorian'dan ayrıldıktan sonra bunu yapmanın zor olduğunu fark ettim, çünkü içim ölmüştü. Onunla tekrar birlikte olmak, kızımın doğumu bile farklı bir şekilde, içimde eksik olan ateşi yeniden yakmıştı. Dorian, benim onun için önemli olduğumu bilmemi sağlamak için kendi kalbini riske atarak buraya kadar gelmişti. Ama ben ona hiçbir şey veremedim, çünkü bir şey hissetmekten çok korkuyordum. Az önce yarattığım renk cümbüşü, içimdeki kaosu yansıtıyordu.

Geri çekilip resme baktım. Onu yaratma sürecinde, kafam biraz netleşmişti. Dorian gitmeden önce, ona dürüstlük borcum vardı. Söylemek istediğim her şeyi söylemek istiyorsam, Los Angeles'a uçmadan önce onu yakalamaktan başka seçeneğim yoktu. Bu sabah kendimi ifade edememiştim.

Casey bu gece geç saatlere kadar çalışacaktı, bu yüzden Lucy'den Rosie'ye bakmasını rica ettim. Neyse ki, akşam vardiyası için çok geçmeden işine gitmesi gerekmesine rağmen, sorgusuz sualsiz kabul etti, bu yüzden fazla vaktim yoktu

. Ona halletmem gereken bazı kişisel işlerim olduğunu ve daha sonra ona anlatacağımı söyledim.

Rosie'yi Lucy'nin evine bıraktıktan sonra arabamda oturup Dorian'a mesaj attım. Mesajı yazarken ellerim titriyordu.

Are you still here?

Neredeyse hemen cevap verdi.

Dorian: Yes. Our flight isn't until early afternoon tomorrow.

Primrose: There are a few more things I need to say before you leave. I just dropped Rosie at my friend's. Can I come over?

Dorian: Of course.

Primrose: Okay. Heading there now.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Dorian'ın evine gittim.

Vardığımda, her zamanki gibi, ben zili çalmadan kapıyı açtı.

"Bu bir sürpriz," dedi ben içeri girerken.

"Biliyorum." Onun yanından geçip oturma odasına girdim. "Ne oluyor?"

Ona dönerek avuçlarımı ovuşturdum. "Bu öğleden sonra, sana bazı şeyler söylemeden seni bırakamayacağımı fark ettim."

"Tamam." Biraz temkinli görünüyordu.

"İlk olarak..." Durakladım. "Özür dilerim."

"Özür dilerim?"

"Ohio'ya geldin ve kalbini açtın, ama ben karşılığında sana hiçbir şey vermedim. Gerçekten hissettiklerimi söylemeye çok korktum. İçimdeki savaş beni felç etti — söylemek istediklerimle uygun olduğunu düşündüklerim arasındaki savaş."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Anlıyorum."

"Hayır, sorun değil." Nefesimi verdim. "Bugün eve geldiğimde ne yaptım biliyor musun?"

"Ne?"

"Resim yaptım. Uzun zamandır ilk kez resim yaptım, çünkü senin yanında olmak bana yeni bir hayat verdi."

Gözleri duygu doldu. "Bu harika, Rosebud."

"Gerçek şu ki, aynı odada olduğumuz her saniye çok şey hissediyorum. Bunu nasıl işleyeceğimi bilmiyorum, ama her şey eskisi kadar güçlü

aynı derecede güçlü."

Dorian yaklaştı. "Bir keresinde bana, insanların daha açık sözlü olmasını, aklındakileri olduğu gibi söylemesini istediğini söylemiştin. O yüzden şimdi açık sözlü olacağım, kendimi aptal durumuna düşürsem bile." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Onu terk etmeni istiyorum. Seni kendime istiyorum. Evet, küçük kızının gözlerine bakmak beni duraksattı. Çünkü artık her şeyin benimle ilgili olmadığını anlıyorum." Yavaşça başını salladı. "Ama hislerime engel olamıyorum. Suçluluk duygusundan dolayı, aklımdan geçse bile söyleyemeyeceğin bazı şeyler olduğunu biliyorum. Ama ben söyleyebilirim. Beni engelleyen kimse ya da hiçbir şey yok, hesap vereceğim kimse yok. Seninle sevişmek için her şeyi veririm, Primrose. Yıllar boyunca kaç kez gözlerimi kapatıp, içine girip kendimi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştığımı sana anlatamam. Başka hiç kimseyle böyle hissetmedim."

Dudakları titredi. "Ve seni çok özlüyorum. Bizi özlüyorum. Seninle geçirdiğim hayatı özlüyorum. Kısa sürdü, ama kendimi gerçek ben gibi hissettiğim tek zamandı. Bir daha asla birlikte olamasak bile, Rosebud, bilmemi istediğim şey, bana herkesten daha büyük bir iz bıraktığın. Bana sevmeyi öğrettin. Annemden sonra beni ben olduğum için seven ilk kadın sendin. Bunun için sana çok şey borçluyum."

Kalbim içimde kabardı, onu tutmak imkansızdı. "Beni terk etmen... hiç gerçek gelmedi. Şimdi nedenini anlıyorum. Gerçeği bilmem için kalbini riske attığın için teşekkür ederim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Seni tekrar görebilmek için çektiğim acı her saniyesine değer. Ne kadar harika bir kadın olduğunu, zamanla daha da harika hale geldiğini görmek için. Rosie, senin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı. Ne kadar büyük bir şans yakaladığının farkında bile değil. Küçük kızını tanımıyorum, ama seni bir parçan olduğu için onu seviyorum."

Cevap veremeden, telefonumda ayarladığım alarm çaldı. "Gitmek zorunda mısın?"

Hüzünle başımı salladım. "Geri dönmem gerekiyor. Arkadaşım Rosie'ye bakıyor, ama işe gitmesi gerekiyor. Rosie'nin yatma vakti de yaklaşıyor."

"Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim. Seni bir daha görebileceğimden emin değilim."

Gitmem gerektiğini bilmeme rağmen, hareket edemedim. Onu bırakmak istemiyordum.

Bacaklarımı zorlayarak kapıya doğru gitmeden önce, Dorian bana biraz daha yaklaştı. Beni öpmeye çalışacağını düşündüğüm için kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama

bunun yerine alnını alnıma koydu. Birkaç saniye boyunca birlikte nefes aldık. Yüzümdeki nefesinin hissi beni hem rahatlattı hem de tahrik etti. O benim sınırlarıma saygılıydı, ama ben buradan hiç ayrılmak istemiyordum.

Geri çekildiğinde, vücudunun sıcaklığı yerini soğuk havaya bıraktı. Şimdi bir adım atmazsam, belki de hiç gidemeyecektim. Ben de öyle yaptım ve dışarı çıktım, hayatımdan hiç bu kadar emin olmamıştım.

BÖLÜM 26

Dorian

Orion Sahili'ne döndükten bir hafta sonra, Chandler ve Candace'i davet ederek onlara seyahatimden bahsettim.

Kapıyı açtığımda gülümseyen yüzleriyle karşılaştım. "Merhaba!"

"Bu kadar çabuk dönmene şaşırdım," dedi Candace içeri girerken.

"Evet. O zaman gitmek doğru bir karardı." Aşağı baktım, çocuklarını da göreceğimi umuyordum ama yalnız gelmişlerdi. "Çocuklar nerede?"

"Annemle birlikte," dedi.

"Onları da getirmeliydiniz. Yüzmeye gidebilirlerdi."

Candace omuz silkti. "Huzur içinde tüm detayları öğrenmek istedik. Bana düzgün düşünmem için zaman tanımıyorlar."

"Ama sen bunu seviyorsun," dedi Chandler.

"Seviyorum." Gülümsedi. "Primrose'a ne olduğunu çok merak ediyoruz."

"Senin iyi olduğunu öğrenince ağladı."

"Gerçekten mi? Aman Tanrım. Bu *beni* ağlatıyor." Candace iç geçirdi. "O her zaman çok nazikti. Onu tanıdığım andan itibaren onu sevdim."

Sonraki bir saatimi yolculuğumu anlatarak geçirdim. Ama bu, onların umduğu masal gibi bir şey değildi. Benim umduğum gibi de değildi, ama yine de gitmeden öncekinden daha huzurluydum. Bu deneyimi en iyi şekilde tarif eden kelime "acı tatlı"ydı.

Candace omzumu sıktı. "Gitme zamanının geldiğini anladığın için seninle gurur duyuyorum. Ama lütfen umudunu kaybetmediğini söyle."

"O, onun fikrini değiştirmesi için sonsuza kadar oturup bekleyemez," diye karşılık verdi Chandler, sonra bana döndü. "O, bu adamla kalmaya karar verebilir, o zaman sen ne yapacaksın?"

"Düşünmem gereken çok şey var. Ama ona olanların gerçeğini bildiği için içim rahat. Tam olarak bir sonuca varmamış olsam da, söylemem gerekenleri söyledim."

Candace yüzünü buruşturdu. "Onun yerinde olmayı hayal edemiyorum, hayatının aşkı hakkında doğru olduğunu düşündüğün her şeyin aslında doğru olmadığını öğrenmeyi. Ama sen çoktan hayatına devam ettin ve bir çocuğun var. Bir anne olarak, ailesini parçalamamaya karar vermesini tamamen anlayabiliyorum."

Chandler kolunu onun omzuna attı. "Dorian'ın tarafında olman gerekiyor, bebeğim."

İç geçirdim. "Dorian'ın tarafında mıyım, onu bile bilmiyorum." Rosie'nin tatlı yüzünü ve bana el sallamasını düşündüm. "Primrose'un hayatını yeterince mahvetmedim mi? Hem de o adam ve küçük kız benim varlığımdan habersizken. Gerçi, az kalsın yakalanıyorduk. Neredeyse kazara karşılaşıyorduk."

"Ne demek istiyorsun?" Candace eğildi.

"Benjamin ve ben süpermarkete gittik ve üçü de oradaydı. İlk başta sadece Primrose ve kızı vardı, ama ben bir şey söyleyemeden o da ortaya çıktı."

Chandler'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz. Ne yaptın?"

"Mağazada şarap satılıp satılmadığını soran bir yabancı gibi davrandım." Başımı salladım. "Sonra Benjamin ve ben, o şüphelenmeden oradan hemen çıktık. Ama dönüp küçük kızının bana baktığını görmeden önce. Neredeyse ruhumu delip geçecek gibi bakıyordu."

Candace göğsünü tuttu. "Ah, kalbim." "Evet.

İçimi mahvetti."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Chandler.

Hiçbir şey hissetmemek için kendimi malikaneye atacağım. "Bu yere yeniden hayat vermeye çalışacağım. Yarın bahçıvan gelecek ve annemin gül bahçesini yeniden yapmama yardım edecek."

"Bu harika." Candace gülümsedi. "Buna kesinlikle yardım edebilirim. Bu yeri geri alabildiğine çok sevindim."

"Babam da bunu isterdi. Dahası, *ben de* bunu istedim. Şirketi bırakmam yeterince kötüydü. Bu ev, eskiden olanların son parçası. Ruhumu kemiren işin aksine, bu mirasla başa çıkabilirim."

Chandler başını salladı. "Boşuna söylemiyorum ama paraya ihtiyacın yok. Bu sorunları başkasına yüklemekle doğru kararı verdin."

"Remington'un aynı fikirde olacağından emin değilim..."

"Baban işinden dolayı öldü," dedi Chandler. "Sen de neredeyse ölüyordun. Eminim ki şimdi senin kararlarını onaylardı."

"O zaman babamı pek tanımıyorsun." Öfkeyle güldüm.

Candace parmağını bana doğrulttu. "Vanderbilt'i yönetmenin getirdiği tüm strese elveda diyorum. Hayal ettiğin hayatı yaşamayı hak ediyorsun. Yeterince fedakarlık yaptın. Ölümle yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve huzurlu bir zihnin yerini hiçbir şey tutamaz. Dünyadaki zamanımız, ruhuna hitap etmeyen bir şeye adanmak için çok kısa. Hayat da yalnız yaşamak ve aşkı hayatına sokmamak için çok kısa. Çocuklarım bana hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi getirdi. Umarım bir gün sen de kendi çocuğunu deneyimleyebilirsin."

Göğsümde bir acı hissettim. "Bunun benim için mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Primrose, senin ondan ayrıldığını düşündüğü için yoluna devam etti," dedi Candace. "Ama sana garanti ederim, her şeye rağmen kızını doğurduğuna pişman değil."

"Elbette pişman değil," diye onayladım.

"Hayat kurmak ve çocuk sahibi olmak için birine umutsuzca aşık olman gerekmez." Etrafına baktı. "Bu yer için yeni bir hikaye yazabileceğini hayal et."

"Primrose ile bir mucize olmasını umduğunu sanıyordum. Şimdi başka birini hamile bırakmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki bir mucize umuyorum. Ama gerçek şu ki, onun aklının başına gelmesini hayatın boyunca bekleyemezsin. Seni gizlice sevip kızının babasıyla evlenme ihtimali her zaman var. Bence bu düşünüyorsa, bu senin için hayatına devam etmenin işareti olmalı."

Ben başımı salladım.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Chandler.

"Beş aydan biraz fazla bir süre sonra."

O içini çekti. "O zaman, yakında öğreneceksin, değil mi?"

"Evet."

Candace kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, eğer onunla evlenirse, sahte de olsa bir yolunu bulup hayatına devam etmelisin."

Hayatım boyunca pek çok şeyi numara yaptım ama duygularım söz konusu olduğunda hiç yapmadım. Kalbim başka birine aitken nasıl aşıkmiş gibi davranacağımı bilmiyordum.

O akşam geç saatlerde telefon çaldı. Ekranda Primrose'un adını görünce, telefonu hemen açtım. "Merhaba."

Derin bir nefes aldı. "Merhaba."

"Senden haber almayı beklemiyordum."

"Biliyorum."

Alnımdaki teri sildim. "Ne haber?"

"Kaliforniya'ya döndüğünden beri nasılsın?"

"Her şey yolunda. Tekrar malikaneye alışmaya çalışıyorum. Aslında günü Chandler ve Candace ile geçirdim. Uğradılar."

"Ah." Bir süre durdu. "Onları tekrar yakınında görmek ne güzel."

Ses tonunda tuhaf bir şey vardı. Korku beni sardı ve en kötüsüne hazırlıklı olmak için vücudumdaki tüm kasları gerginleştirdim. "Ne oluyor, Primrose? Sesinde bir şey hissediyorum."

Hemen bir şey söylemediğinde, o söylemeden önce neler olduğunu anladım. Güçlü görünmeye çalışarak, "Bütün gece vaktim var...acele etme. Ama ne olacağını biliyorum gibi bir his var içimde." dedim.

"Öyle mi?"

"Sen onunla evleniyorsun. Beni nazikçe reddetmenin bir yolunu arıyorsun. Haklı mıyım?"

Tartışmak yerine sessiz kaldı. Bu, ihtiyacım olan tek onaydı.

"Bunu benim için kolaylaştırmak diye bir şey yok, Primrose. Sensiz bir hayat istemiyorum. Ama senin için en iyisi olduğuna karar verdiğin şeyi kabul etmek zorundayım."

Kabul etmek bir şeydi. Ama yıkımın etkisinin geçmesi biraz zaman alacaktı. Karnıma yumruk yemiş gibi hissetmek, onunla tekrar birlikte olma hayaline ne kadar bağlı olduğumu fark etmemi sağladı. Onun bu karara bu kadar çabuk varacağını hiç beklemiyordum.

Sonunda titrek bir sesle konuştu. "Kızıma benim hiç yaşamadığım hayatı vermek istiyorum. Şu anda en önemli şey bu. Ve sen bu şekilde oyalanmayı hak etmiyorsun. Yeterince acı çektin. Artık zamanını daha fazla boşa harcamak istemedim."

Gözlerimi kapattım, konuşmak istemiyordum. Sesimdeki acıyı ve yıkımı duyacaktı.

"Seni her zaman seveceğim, Dorian. Ben... sadece ailem için en iyisini yapmam gerekiyor."

Bir şekilde hala onun ailesi olduğumu düşünmüştüm. Ama değildim. Terk edilmenin yarattığı travma da bu kararı etkilemişti. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış bir adam olan babasına güvendiği gibi bana asla güvenemeyecekti. Ve beni seçerse, kızına hak ettiğini düşündüğü hayatı Rosie'ye asla yaşatamayacaktı.

Bunu anlıyordum. Bu beni öldürse bile.

Bu an için hazırlıklıydım, ama sonunda geldiğinde ne söyleyeceğimi bilemedim. Hayatımda sevdiğim tek kadın tarafından reddedilmenin bu kadar acı vereceğini fark etmemiştim. Kapıma gelip, bensiz yaşayamayacağını ve her şeye rağmen birbirimizi seviyorsak bunu başarabileceğimizi söyleyeceğini hayal ettiğim için kendimi aptal hissettim.

Başka biri onun kendisine doğru yürüyen halini görebilecekti. Başka biri onu sevecekti. Primrose ve ben bitmiştik.

Gerçekten bitmiştik.

"Yapman gerekeni yapmalısın, Primrose," diye mırıldandım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra sana bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama bunu ertelemek istemedim."

"Ben iyiyim," dedim ona. En son istediğim şey, çocuğunu öncelikli tuttuğu için onu suçlu hissettirmektir. Bu karara karşı çıkmak zordu. "Bana hiçbir şey yapmıyorsun. Öyle düşünme. Sadece Ohio'ya geldiğimde böldüğüm hayatına devam etmeyi seçiyorsun. Olan her şey benim hatam, benim yaptığım şey."

Sessiz kaldım, birkaç saniye boyunca telefona nefesimi verdim. *Buna inanamıyorum.*

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyileşeceğim." Gözümden bir damla yaş silerken sesim titriyordu. "Ağlıyor musun?"

Bunu kabul etmek istemedim, ama açıkça belliydi. Cevap vermedim.

Telefonda hıçkırarak ağladı. "Çok üzgünüm, Dorian."

"Özür dilemeyi bırak. Sen yanlış bir şey yapmadın, ben iyi olacağım." Gözyaşlarımı zorla tutmaya çalışırken sesim sert çıkmıştı.

Primrose burnunu çekti. "Şu anda kendimden nefret ediyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra seni bu kadar incittiğim için kendimden nefret ediyorum."

"Bazen zor kararlar vermek zorunda kalırız. Bunu çok iyi bilirim. Seni artık sevmiyormuş gibi davranarak zor bir karar verdim. Sen de şu anda beni sevmiyormuş gibi davranarak zor bir karar veriyorsun."

BÖLÜM 27

Primrose

Dorian'ı aradığım geceden bu yana iki ay geçmişti. Bu kararı vermeden önce bir hafta boyunca içimde süren tartışma beni neredeyse öldürüyordu ve kendimi bu ızdıraptan kurtarmam gerekiyordu. Bunu yapmanın tek yolu, kendimi bir seçim yapmaya zorlamaktı.

Ancak kararım bana pek huzur getirmedi. O günden beri her saat, her gün Dorian'ı düşündüm. Onu özgür bırakmanın içimdeki özlemi bir şekilde bastıracağını ummuştum, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Onu aradığımda sesindeki acı hala beni rahatsız ediyordu. Onun sözleri de öyle... Onu sevmediğimi *iddia ettiğim sözleri*. Bu doğrudu.

Dorian'a düşünüy yapmaya karar verdiğimi söyledikten sonra, olan biten her şeyi kendime saklayıp Casey'i üzmeyeceğime karar verdim. Ve tüm bunları tekrar yaşamayı düşünmek bile bana dayanılmaz geliyordu. Casey'i seviyor muydum? Evet. Ama onu Dorian'ı sevdiğimden farklı nedenlerle seviyordum. O kadar saf ve koşulsuz olmayan nedenlerle. Yıllarca Dorian'ın bana verdiği acıyı düşündüğümde, sonunda onu incitecek kişinin ben olacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama *onu* incitmem, sonunda ilişkimizi sona erdiren şey oldu.

Bunu Rosie için yaptın, diye kendime söyleyip durdum.

Sabahın ortasıydı ve Rosie'yi anaokulundan almam için bir saatim vardı. Bu, her zaman Dorian'ın adını internette aramak ya da hatta telefonu kaldırıp onu aramak için canımın çektiği saatlerdi. Ama henüz iyileşmekte olan yaraları yeniden açmanın iyi bir yanı yoktu. Bu yüzden direndim.

Kapı zili çaldı ve kapıyı açtığımda elinde küçük bir paket tutan bir teslimatçı gördüm.

"Bunun için imzanız gerekiyor, hanımefendi."

"Tabii." Elektronik pedine imza attım ve kutuyu aldım. Geri dönüş etiketindeki ismi gördüğümde midem düğümlendi. *Dorian Vanderbilt*.

Kutuyu mutfığa götürdüm ve çekmecemdeki makasları aradım. Ellerim titriyordu. Bantları dikkatlice kestikten sonra

paketi açtım. İçinde küçük bir kutu vardı. Kapağı kaldırdığımda, parıldayan bir nişan yüzüğü görünce neredeyse geriye düşecektim.

Ne?

Neden

?

Aklını mı kaçırdı?

Elmas en az dört karattı. İçinde bir not vardı.

Primrose, babam vefat ettikten sonra, onların ölüm anında yanlarında bulunan kişisel eşyaları Boston'daki bana gönderildi. Bu eşyaların biri de Christina'nın nişan yüzüğüydü. Onu bankamdaki bir kasada saklıyordum. Geçenlerde Boston'a gidip her şeyi boşalttım. Christina'nın en yakın akrabası olduğun için, bu yüzüğü senin saklaman gerektiğini düşünüyorum. Umarım iyisindir. -Dorian

Yüzüğü daha yakından incelediğimde, Christina teyzemin yüzüğü olduğunu fark ettim. Her zaman takmazdı, ama birkaç kez görmüştüm. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne düşünüyordum ben? Bana posta ile evlilik teklifi mi gönderiyordu? Fikrimi değiştirmem için yalvarıyor muydu?

Yüzüğü birkaç dakika boyunca izledim, mutfağımdaki güneş ışığı, kusursuz bir elmas olduğundan emin olduğum yüzüğü parlatıyordu. Kesinlikle çok güzeldi, ama aynı zamanda çok acı tatlıydı, çünkü Christina öldüğünde bu yüzük onun parmağındaydı. Bu, onun en değerli eşyasını elde etmek için bir fırsattı. Bu bir onurdu.

Notu birkaç kez okudum. Çok resmîydi. Sonunda selamlama yoktu. Sadece *Dorian* diye imzalamıştı. Her şeyi yaşadığımız halde, iletişim kurmanın tek yolu bu olduğu için nefret etsem de, onu tamamen anlıyordum.

Kutuyu geri dönüşüm kutusuna götürdüm ve içindeki kağıt mendilin yanında başka bir şey olduğunu fark etmeden önce neredeyse atıyordum. Onu görünce göğsüm sıkıştı.

Tek bir kırmızı gül

tomurcuğu. Ah,

kalbim.

Benim Dorian'ım.

Bir hafta sonra, sosyal medyada gezinirken, bir kez daha Dorian'ın adını internette aramak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyordum. Geçen hafta, dayanamayıp sayısız kez aramıştım.

Bulabildiğim kadarıyla sosyal medya hesabı yoktu. Bu benim için işleri kolaylaştırdı. Ama arkadaşı Candace'in sosyal medya hesabı vardı. Ve her gece telefonumdan yaptığı gibi her gün *onun* sayfasını kontrol edersem, bir gün beni üzecek bir şey görecektim.

Candace'in sayfasını ilk kez gerçek bir merakla gezmiştim. Dorian bana onun iyi olduğunu ve şimdi iki çocuğu olduğunu söylediğinde, bunu kendi gözlerimle görmek istedim. Onun ve Chandler'ın güzel çocuklarıyla oynarken çekilmiş fotoğraflarını incelerken çok mutlu olmuştum. Ama aylar sonra, her gün sayfayı kontrol etmemin asıl nedeninin Dorian'ı görmek olduğunu anladım. Kendime işkence etmek için mi? Belki. Ama aynı zamanda onun iyi olup olmadığını görmek ve belki de yüzünde bir gülümseme yakalamak için, böylece kararımdan dolayı kendimi çok kötü hissetmemek için.

Ama bugün beklediğimden fazlasını aldım.

Candace, Dorian'ın malikanesinin havuz alanında çekilmiş bir fotoğraf paylaşmıştı. Chandler, güzel oğullarını sudan havaya kaldırmıştı, ama benim dikkatimi çeken arka plandı. Başparmağım ve işaret parmağımla, şezlonglardan birinde oturan ve göğsüne yaslanmış bir kadınla birlikte görünen Dorian'ı yakınlaştırdım. Biraz bulanıktı, ama kadın çok güzel görünüyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ayrıca muhteşem bir vücudu vardı. Kalbim sıkıştı. Neden böyle tepki verdim?

Dorian'ın hayatına devam etmesini istiyordum, değil mi? Kendime böyle söylemiştim. Ama gerçekte, son birkaç aydır kendime söylediğim şeylerin çoğu samimiyetsizdi. Dorian Ohio'ya geldiğinden beri ondan uzak geçirdiğim her anın işkence olduğunu bilen tek kişi bendim. Ayrıca, çevrimiçi araştırmalarımı gizli tutma konusunda da pek başarılı değildim. Geçen hafta, Casey oturma odasının diğer tarafında televizyon izlerken, bilgisayarda ne yaptığımı birden fazla kez sordu. Ben de önemsizmiş gibi davranıp sadece gezinmek için baktığımı söyledim.

Instagram'dan çıkmak üzereydim ki, baktığım fotoğrafın aslında birden fazla fotoğraftan oluşan bir slayt gösterisinin ilk fotoğrafı olduğunu fark ettim. Cazip bir durumdu. Diğer fotoğrafları görmek için parmağımı sola kaydırıp kaydırmamayı düşünürken adrenalini doldu içimi.

Parmağım havada asılı kaldı, ta ki sonunda cesaretimi toplayıp kaydırmaya karar verene kadar. İkinci fotoğrafta Candace küçük kızına güneş kremi sürüyordu. Üçüncü fotoğrafta

Dorian ve Chandler'ın ellerinde bira tuttuğu fotoğraftı. Bu fotoğrafta biraz daha uzun süre kaldım çünkü Dorian'ı son gördüğümde beri ilk kez yüzünü iyice görebiliyordum. Siyah saçları sudan ıslanıp geriye doğru yatmış, çok yakışıklı görünüyordu. Onunla havuzda geçirdiğim tembel günleri ne kadar özlemiştim. Kalbim her saniye daha hızlı atıyordu. Ailemi bir arada tutmakla doğru kararı mı vermiştim? Emin değildim. Ama Dorian'a olan aşkım hiç tartışmaya açık olmamıştı. Onu her zaman sevecektim. Bir parçam, onun ilişkimizi kasten bitirdiğini düşündüğümde bile onu hala seviyordu.

Kendimi hazırladım ve sonunda son fotoğrafa geçtim. Kalbim sıkıştı, çünkü tam da korktuğum şeydi: Dorian'ın yeni kız arkadaşının yakın çekim ve daha net bir versiyonu, kolunu ona dolamış, kucağında oturuyordu. Kan yüzüme hücum ederken, kendime fısıldadım, "Sen bunu istemiştin. Hayatına devam edebilmek için onun hayatına devam etmesi gerekiyor. Bu iyi bir şey. Onun için mutlu olmalısın."

Hepsi yalandı.

Kıskançlık beni ele geçirmişti, parmağımın hala fotoğrafın üzerinde olduğunu fark etmedim, ta ki ekranda dev bir kalp belirene kadar.

Olamaz.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Yanlılıkla fotoğrafı beğenmiştim. Hemen beğenmeyi geri aldım. Ama iş isten geçmişti. Birisi fotoğraflarını beğendiğinde, beğenen kişi beğenmeyi geri alsa bile, insanlar bildirim alıyordu. Hatamı geri almak için çok geçti. Candace'in çok fazla takipçisi yoktu. Fotoğrafları herkese açık olsa da, sadece yakın ailesi ve arkadaşları gibi görünüyordu. Bu yüzden bildirimi kaçırmaması pek olası değildi.

Kahretsin!

Ama Rosie'yi almamın zamanı gelmişti. Bu yüzden utançımı yuttum ve telefonumu kaldırdım. Anaokuluna giderken yol boyunca midemde bir düğüm vardı. Gülümseten kızımın arabaya doğru koştuğunu görünce biraz rahatladım. *Gerçeğe dön, Primrose.*

Öğretmen kapıyı açtı ve onu arka koltuğa oturttu. "Güzel bir gün geçirmişsin gibi görünüyor, tatlım."

Kızım sevinçle çığlık attı. "Hayvanları sevdik!"

"Bugün hayvan bakıcısı geldi," diye açıkladı öğretmeni. "Yanında her türlü hayvan getirdi. Çocuklar çok sevindi."

"En çok hangisini sevdin?" diye sordum.

"İguanayı. Bir tane alabilir miyiz anne?"

"Belki bir gün."

Arabayla yola çıkarken, öğleden sonrasını kızımınla geçirebilmek için yoluma odaklanmaya ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Eve vardığımızda, ona fıstık ezmesi ve reçelli sandviç yaptım ve onunla oturup okulda gördüğü hayvanlar hakkında daha fazla sohbet ettik.

Sonra, hava güzel olduğu için onu dışarı çıkardım, böylece Casey'nin bahçeye yeni kurduğu salıncakta oynayabilirdi. İki sandalye çektim, biri oturmak, diğeri bacaklarımı uzatmak için. Instagram'ı açtığımda sinirlerim yine gerildi. Bu sefer Candace'den yeni bir mesaj isteği vardı. Midem düğümlendi. *Olamaz.*

Bu benim en büyük kabusumdu. Dorian'ı takip ettiğimi biliyor olmalıydı. Ve bununla ilgili herhangi bir şüphe varsa, bunu kanıtlamak için onun ve yeni kız arkadaşının fotoğrafını beğenmişim.

Tüylerim diken diken oldu.

Rosie bu gece yatana kadar mesajını okumayı ertelemek istesem de, merakım beni öldürüyordu. Bu yüzden mesajı tıkladım. Birbirimizi takip etmediğimiz için, mesajı kabul etme ya da etmeme seçeneğim vardı. Ancak kabul ettiğimde, mesajı okuduğumu görecekti. Bu yüzden önce mesajı okumayı, sonra kabul edip etmemeye karar vermeyi tercih ettim.

Merhaba Primrose. Sana mesaj attığım için umarım sorun yoktur. Fotoğraflarımdan birini beğendiğini gördüm. Senin olup olmadığını kontrol etmek için hesabına tıkladım. Çok güzelsin ve kızın da çok sevimli. Uzun zaman sonra seni görmek çok güzel. Dorian bana Ohio gezisinden biraz bahsetti. Benim iyileştiğimi söylediğinde çok duygulandığını söyledi. Bu beni çok etkiledi. Uzun zamandır sana ulaşmak istiyordum ama haddimi aşmak istemedim. Seninle Dorian arasındaki durumun karmaşık olduğunu biliyorum. Sadece merhaba demek ve seni düşündüğümü bilmeni istedim. Seni takip etmeye de başladım. Umarım sorun olmaz. Konuşmak istersen, arkadaşlarıma hiçbir şey söylemem.

Bunu sindirmek için bir an durmam gerekti. Ayrıca bana telefon numarasını vermiş ve onu aramamı söylemişti. *Bundan ne iyi bir şey çıkabilirdi ki?* Ancak, Chandler veya Dorian ile yaptığımız konuşmaları kimseye anlatmayacağını söylemesine minnettardım.

bu aptalca olsa da. Candace bana her zaman gerçek bir kız gibi gelmişti. Onu yalancı olarak görmedim. Yine de mesajı kabul edemedim. Bu işe girmek iyi bir fikir miydi? Bu kaygan bir zemin. Mesajı kabul etmezsem, onu görmediğimi düşünebilirdi. Merakımı dizginleyebilirim, bu durumu olduğu gibi bırakmak için iyi bir yol olabilirdi.

Dorian'ın bu günlerde ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu. Onunla konuşmak, bana onun hakkında soru sormak için cazip gelecekti ve o zaman sahip olmamam gereken bilgilere vakıf olacaktım — tabii ki bu bilgiler Dorian'ın kendisinden gelmiyorsa.

Birkaç gün geçti ve ben Candace'in mesajına cevap vermedim. Zaman geçtikçe, uyuyan köpekleri uyandırmamak daha iyi olur diye kendime söyledim. Bilmeye hakkım olmayan bilgileri elde etmek iyi olmazdı. *Muhtemelen bir adım daha ileri gidip onun lanet sayfasını hiç kontrol etmemeliydim.*

Ancak Pazartesi günü Rosie okuldayken, aniden fikrimi değiştirdim. Ya da belki de kendimi kandırmayı bıraktım. Her halükarda, mesajı kabul ettim. Sonuçta, istediğim buydu. Ve artık mesajı gördüğümü bildiği için, cevap vermem gerekiyordu.

Merhaba Candace! Senden haber almak çok güzel. İtiraf etmeliyim ki, sayfanı takip ederken yakalandığım için biraz utanıyorum. Ama bu bana merhaba deme fırsatı verdiyse, buna değdi. Çocukların çok güzel ve tabii ki senin bu kadar canlı ve sağlıklı g r nmene çok sevindim. Benim Rosie'm çok yaramaz ama aynı zamanda bir neşe kaynağı. İkimizin de annelik deneyimini yaşıyor olmamız beni mutlu ediyor. Bu gerçekten bir lütuf. Bana ulaşmak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

Bunu burada bırakmaya ve telefon görüşmesi hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdim. Her şeyi geride bıraktığım için rahatlamış bir şekilde uygulamayı kapattım.

Ama hızlıca bir atıştırmalık hazırladıktan sonra mesajlarımı tekrar kontrol ettim ve Candace'in cevap verdiğini gördüm.

Senden haber almak çok güzel! Konuşmak için zamanın olduğuunda bana haber ver. Bir saat içinde buralarda olursan, ocuklarım Chandler'la erken kahvaltıya çıkacaklar. Konuşmak için iyi bir zaman olabilir.

Yine numarasını bırakmıştı ve telefon görüşmesi konusunu bırakmak istemediği belliydi.

Mesajın saatine baktım, beş dakika önce göndermişti. Onu aramamak kabalık olmaz mıydı? Eğer bunu yapacaksam, bu fırsatı kaçırmamak için bir an önce halletmek en iyisiydi.

Derin bir nefes alıp numarayı çevirdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Primrose?" "Evet! Merhaba. Ben olduğumu anlayacağından emin değildim."

"Chandler dışında bu saatte beni arayan pek kimse yok. Aradığına sevindim."

"Benim için de uygun bir zaman. Kızım birkaç saat daha okulda olacak."

"Evden çıktıklarında bu küçük molalar altın değerinde değil mi?"

"Aklımı toplayıp işlerimi halledebildiğim tek zaman." Nefes verdim.

"Biliyorum." Bir süre durdu. "Beni aramanı istemekle fazla ileri gitmiş olmuyorum umarım. Her şeyi yazmaktansa konuşmak daha rahat geliyor, özellikle de Chandler bazen benim telefonumu sosyal medyada gezinmek için kullandığı için. Kendine ait bir hesabı yok."

"Ah. Peki, ondan bir şey saklamamı istemem."

"Oh, biliyorum. Kocamı seviyorum, ama Dorian'a koşup her şeyi anlatmayacağından emin değilim. İstersen, bu konuda endişelenmeden benimle dürüstçe konuşabilmeni istiyorum."

Gülümsedim. Aynı fikirde olmamız beni mutlu etti. "Bunu takdir ediyorum," dedim. "Aynı zamanda, Dorian'ın arkasından, özellikle de onun arkadaşlarından birine Dorian hakkında konuşmamam gerektiğini düşünüyorum."

"İstemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," diye beni rahatlattı Candace. "Sadece merhaba demek ve bunca yıldır seni de düşündüğümü söylemek istedim. Dorian'ın senden ayrılmasının gerçek nedenini öğrendiğimde, tüm hikayeyi bilmeden, kalbi kırık bir şekilde bir yerlerde olduğunu düşünmek beni çok üzdü."

"Evet," diye iç geçirdim. "Tabii ki gerçek şok ediciydi, ama her şeyi açıklamak için beni bulmaya geldiği için minnettarım." Sonra konuyu değiştirip onun sağlığını sordum. Sonraki birkaç dakikayı, özellikle şimdi çocukları olduğu için, hastalığının gerilemesi ve nüksetme korkusu hakkında konuşarak geçirdik. Ama genel olarak iyi bir ruh hali içinde görünüyordu, dürüst olmak gerekirse benimkinden çok daha iyi.

"Peki..." dedi, konuşmamızda bir sessizlik olduğu anda. "Dorian ve Liv'in fotoğrafını beğendiğini, sonra da beğenmeyi bıraktığını fark ettim. Bunu görmek kolay olmamıştır eminim."

Bir adı vardı. *Liv*.

"Ne hissedeceğimi bilmiyorum," dedim ona. "Onun mutlu olmasını istiyorum." "O benim bir tanıdığım. Böyle tanıştılar."

Bu haber beni haksız yere ihanete uğramış gibi hissettirdi. "Gerçekten mi..."

"Evet. Bir gün ikisini aynı anda evime davet ettim. Onun ona uygun olduğunu düşünüyordum, ama senin düğün hazırlıklarına devam ettiğini bilmeme rağmen, onun seni hala unutmadığını bildiğim için tereddütlerim vardı."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Görünüşe göre işe yaramış."

"O günden beri çıkıyorlar ve onun ona deli olduğunu biliyorum.

Ama..." Tereddüt etti.

"Ne?" diye sordum, koltuğumun kenarına oturarak.

"Onları tanıştırmakla yanlış bir karar vermiş olabileceğimi düşünerek mücadele ettim. Onun incinmesini istemiyorum."

"Ben evleniyorum..." dedim savunmacı bir tavırla. "Biliyorum." Sessiz kaldı.

Bu konuda gerçek duygularımı öğrenmeye çalıştığını, benim tarafımda hala şüphe olup olmadığını anlamaya çalıştığını hissettim. Bunu anlamak için çok fazla uğraşmasına gerek yoktu. Yüzümü görememesine minnettardım. Muhtemelen içimi okuyabilirdi.

"Onun hayatını tekrar altüst edecek hiçbir şey yapmayacağım," dedim sonunda.

"Kasıtlı olarak değil. Ama hala nefes alıyorsun, değil mi?" Kıkırdadı. "Bence sen her zaman onun kalbinde olacaksın. Diğer herkes ikinci sırada."

Onun samimiyeti beni terletmişti. "Dorian'ın bana karşı hala beslediği duygular konusunda yapabileceğim bir şey yok. Ne dememi istiyorsun, emin değilim..."

"Üzgünüm. Bir şey söylemene gerek yok. Sadece durumu nasıl gördüğümü dürüstçe söylüyorum. Hiçbir şey bilmek istemiyorsan anlarım."

"Bilmemeyi tercih ederim. Çünkü bu benim için zor." Sesim titriyordu. "Onu onunla görmek benim için zordu." Gözlerimi kapattım, istemediğim kadar çok şey itiraf ettiğimi fark ettim.

"Eminim..." Diye iç geçirdi. "Ve bu konuyu daha fazla gündeme getirmeyeceğim. Sadece... Bence kendini zorla unutmaya çalışıyor ve bu iyi bir şey olarak yorumlanabilir, ama aynı zamanda felakete de yol açabilir."

"İlişkileri ne kadar ciddi?"

"Bana ona aşık olduğunu söyledi. Ama o ona aşkını itiraf etmedi. Henüz resmi olarak taşınmadı ama çoğu zaman malikanede kalıyor. Bu ilişkinin ciddileşeceğini görebiliyorum."

Bu, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. *Liv* benim eski hayatımı yaşıyordu.

"Kaçak gelin olma ihtimalin varsa, çok uzun süre beklersen işlerin çok daha karmaşık hale geleceğini bilmeni istedim," dedi Candace. "Sorun çıkarmaya çalışmadığımı söz veriyorum. Sadece arkadaşlarımı korumak istiyorum. Seni hala onlardan biri olarak görüyorum. Açıkçası, burada kimsenin tarafında değilim. Onların fotoğrafını beğendiğini ve beğenmediğini görmeseydim, bu işe karışmayı hayal bile edemezdim. Bu, onu tam olarak unutamadığını düşündürdü bana."

Onu *asla* unutamayacağım.

O iç geçirdi. "Artık karışmayacağım ve bu konuşmamızı kimseye anlatmayacağım. Bu bilgiyle ne yapacağın tamamen sana kalmış."

"Bana ulaştığın için teşekkür ederim Candace," dedim uzun bir sessizlikten sonra. "Çok minnettarım."

"Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Hayır. Benim için önemli olduğunu düşündüğün şeyi paylaştığın için sana saygı duyuyorum."

"Umarım seni korkutmamışımdır ve iletişimde kalmak istersin. Yemin ederim, bir dahaki sefere Dorian hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Sorun yok," dedim, ama kendim için neyin iyi olduğunu bilseydim, bu beni üzse bile onunla başka bir iletişim kurmazdım. Candace'i Dorian'dan ayırmanın gerçek bir yolu yoktu.

"Peki, eminim yapacak işlerin vardır," dedi. "O yüzden seni bırakayım." "Seninle konuşmak güzeldi, Candace."

"Ben de, Primrose. Gerçekten."

Telefonu kapattıktan sonra, sersemlemiş bir halde oturdum, konuşmanın ağırlığı omuzlarımda hissediliyordu. O telefon görüşmesinden daha iyi hissederek çıkmayı ummuştum, ama sadece daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Dorian o kadınla ciddi bir ilişkiye giriyordu. Ya aşık oluyorsa? Dahası, onun mutlu olmasını istiyorsam neden bu kadar takıntılıyım? Neden bu kadar yıkıcı hissediyordum? Dorian malikanede sonsuza kadar beni özlerken, ben hayatıma devam edip Casey ile evlenmeyi mi bekliyordum? Tabii ki hayır. Bu, hayal edilebilecek en bencilce şey olurdu. Kararımı vermiştim. Dorian ile ilişkiyi bitirmiştim. Ve bununla barışmam gerekiyordu.

Kapı açıldı. Sıçrayarak döndüm ve Casey'nin içeri girdiğini gördüm. Ayağa fırladım. "Neden evde?"

"Günün geri kalanında izin almaya karar verdim." Çantasını yere bıraktı. "Sürpriz!"

"Sen hiç böyle bir şey yapmazsın." En iyi sahte gülümsememi takındım.

"Biliyorum. Bugün iş yüzünden ne kadar çok şeyi kaçırdığımı fark ettim. Yapılacaklar listemi bitirdim ve Jim'e öğleden sonra izin almam gerektiğini söyledim. Rosie'yi okuldan alırken ona sürpriz yapmak istiyorum."

Titrek bir el hareketiyle saçlarımı düzelttim ve zorla bir gülümseme daha yaptım. "Buna bayılacak."

"Sadece o mu?" Kollarını bana doladı ve yanağıma öptü. "Senin de mutlu olacağını umuyordum."

"Tabii ki." Ben gerildim. "Onu aldıktan sonra ne yapmak istersin?"

"Deli'den sandviç alıp parka götürebiliriz diye düşünüyordum. Sonra da hayvanat bahçesine gidebiliriz. Sezonluk biletlerimizi yeterince kullanmıyoruz."

"Harika bir plan gibi görünüyor."

Casey beni tekrar öptü. Hemen ereksiyon olduğunu fark ettim.

Kulağıma fısıldadı, "Onu almadan önce hızlıca bir tur atabilir miyiz sence? Çok azdım."

İlk içgüdüm yalan söylemekti. "Adet dönemim başladı." "Ee?"

"Rahat hissetmiyorum."

"Tamam." Dudaklarını büzdü. "Anlıyorum."

Kalbim sıkıştı. Seks yapmamak için yalan söylemek benim için bir ilkti. Ama şu anda bunu yapmaya dayanamazdım. Sabahı Dorian için endişelenerek geçirdikten sonra bu doğru gelmiyordu. Son zamanlarda suçluluk duyduğum uzun listeye bir madde daha ekledim.

O öğleden sonra, Casey, Rosie ve ben, görünüşte sağlıklı bir aile gezisi yaptık. Ama beynimde, tüm deneyimi kirleten uygunsuz düşüncelerin bir kasırgası vardı. Kendimi dünyadaki en kötü anne ve müstakbel eş gibi hissettim.

BÖLÜM 28

Primrose

Lucy aynada arkamdan gülümsedi.

"Vücuduna tam oturduğu için şimdi çok daha güzel görünüyor, değil mi?"

Son elbise provasındaydık ve o haklıydı. Elbise kesinlikle mükemmeldi ve bana tam oturmuştu.

Dünyanın zirvesinde olmam gerekirdi. Ancak Candace ile yaptığım telefon görüşmesinden bu yana geçen birkaç hafta boyunca, düğünüm için heyecanlanmak yerine, Dorian'ı sonsuza dek kaybedeceğim düşüncesiyle meşguldüm. Onun ve Liv'in birbirlerine yakınlaştıklarından emindim.

Düğün tarihi yaklaştıkça, her şeyden çok, Casey ile ilgili içimdeki kargaşadan giderek daha fazla utanmaya başladım. O, kafamda neler olup bittiğini bilmeye hakkı vardı. Onu incitmekten çok korkuyordum, ama onu karanlıkta bırakarak zaten incitmiyordum muydum? Bir şekilde bunu kendime haklı çıkarmıştım.

Güzel beyaz gelinliğimin içinde kendime bakarken, koridorda yürüdüğümü hayal ettim, ama koridorun sonunda beni bekleyen tek kişi Dorian'dı. Ona doğru yürürken, gözlerinde yaşlarla bana gülümseyen güzel yüzü. *Bu* benim hayalimdi. Yanağımdan bir damla yaş süzülürken, düğünü yapmanın doğru olup olmadığını her zamankinden daha fazla sorguladım. Mutluymuş gibi davranmaya devam edemezdim. Mutlu değildim.

Aniden elbisenin beni sıkıştırdığını, boğduğunu hissettim. Onu çıkarmam gerekiyordu.

Görevliye döndüm. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Bana doğru koştu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece... sıcak basması falan var ve elbiseyi mahvetmek istemiyorum."

"Tabii ki."

Giyinme odasına kaçtım ve elbiseyi çıkardım, sonunda asması için görevliye verdim. Aynada kızarmış, lekelenmiş yüzüme baktım

ve kırılma noktasına geldiğimi anladım.

"İçeride her şey yolunda mı?" Lucy'nin sesi kapıdan geldi.

Gözlerimi sildim. "İyiyim! Hemen çıkıyorum."

Lucy'nin yanına dönmeden önce kendimi toparlamayı başardım. Neyse ki, benim bir sorunum olduğunu anlamış olsa da, fazla kurcalamadı.

Eve giderken, yapılması gereken şeyden korkarak, ama artık bunu görmezden gelemeyerek, korkunç bir çelişki içindeydim. Casey ile yüzleşmeden önce bana huzur ve netlik verebilecek tek yerde durdum.

Hava bulutluydu, annemin gömüldüğü mezarlığa gitmek için mükemmel bir gündü. Girişten mezarına nasıl gideceğimi çok iyi biliyordum, haritaya hiç ihtiyacım yoktu. Onu tekrar ziyaret edebilmek için Ohio'ya geri döndüğüm için minnettardım.

Annemin mezar taşının yanında diz çöktüm. "Anne, şu anda senin tavsiyene çok ihtiyacım var." Gökyüzüne baktım. "Beni hayal kırıklığına uğrattır mısın acaba? Bildiğin gibi, beni ve çocuğumuzu, senin tatlı torununu seven harika bir adam var. Ve ben tüm bunları bir kenara atmayı ciddi olarak düşünüyorum. Rosie'nin benim gibi parçalanmış bir aileye sahip olmasını istemiyorum. O daha iyisini hak ediyor. Ama kendine sadık bir anneye de hak etmiyor mu?"

Parmaklarımla mezar taşının üstünü okşadım. "Kendime yalan söylüyorum. Kendimi güvende hissediyorum ama tatmin olmuyorum. Mutluluğumun Rosie'nin mutluluğundan daha önemli olması gerektiğini kabul etmekte zorlanıyorum. Bu bencilce olmaz mı? Çocuk sahibi olduğun gün kendi mutluluğun öncelik olmaktan çıkmaz mı? Eğer ben mutlu değilsem, kızıma en iyi anne olamayacağımı söyleyeceğine inanmak istiyorum. Duymak istediğim şey bu. Ama sen burada olmadığın için senin ağzına laf koyamam." Derin bir nefes aldım. "Sana gerçekten ihtiyacım var."

Etrafımda kuşlar cıvıldarken, bir işaret için dua ettim. Birkaç dakika sonra, yağmur damlaları hissettiğimde, bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ettim. Ancak, uzaklaşmadan önce, aşağıya baktım ve birinin annemin mezarına bir şey bıraktığını fark ettim. *Vay canına*. Bunun olasılığı ne kadardı? Bu, kalbimin sesini dinlemenin sadece en iyi karar değil, *tek* seçenek olduğunu söyleyen annemin bir işareti olmalıydı.

Tek bir gül tomurcuğunu aldım ve gökyüzüne doğru kaldırdım. "Teşekkürler anne."

Eve döndüğümde, stres beni öldürmeden bu işi halletmem gerektiğini fark ettim. Casey'nin annesi bugün Rosie'ye bakmıştı, bu yüzden ona bu akşam birkaç saat daha bakabilir mi diye sordum, böylece Casey eve gelir gelmez onunla konuşabilecektim.

Midem bulanıyordu. Bacaklarım titriyordu. Dahası, kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Onun öfkeli, nefret dolu tepkisini hak ettiğimi düşünüyordum. Casey şok olacaktı. Bu kararı aylar önce, Dorian şehre geldiğinde vermeliydim. O zaman bile kalbimin ne istediğini biliyordum, kabul etmeyi reddetmiş olsam da. Bunun yerine, kaçınılmaz olanı ertelemiştim. Şimdi düğüne çok daha yakındık ve her şey çok daha zor olacaktı. Parçalamak üzere olduğum sadece Casey'nin kalbi değildi. Kızım prenses elbisesini giymeyi, anne babasının sonsuza kadar birleşmesini görmeyi dört gözle bekliyordu. Umarım annesinin hayatını alt üst ettiği bu anı net olarak hatırlayamayacak kadar küçük olurdu.

Kapı açıldığında, bacaklarımın altımda çöküp düşecekmiş gibi hissettim.

Casey'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bebeğim? Ne oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Hayır!" Alnımdaki teri sildim. "Her şey yolunda. Rosie birkaç saat daha annenle birlikte kalacak."

"Neden hala orada?"

"Konuşmamız gereken bir şey var. Seninle yalnız kalmam gerekiyordu." Oda sallanıyor gibiydi.

"Tamam..." Ellerini kollarımın üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Düğün hakkında şüphelerin mi var?"

Hemen doğru sonuca vardığına şaşırdım. Ama ağzından çıkan bir sonraki soru beni gerçekten şok etti.

"Dorian Vanderbilt ile mi ilgili?" Aniden beni bıraktı.

Casey'nin ağzından Dorian'ın adı çıktığında neredeyse geriye düşüyordum. "Onun adını nereden biliyorsun?"

O, odada volta atmaya başladı. "Bir süredir garip davranıyorsun. Üzgünüm ama geceleri sen uyuduktan sonra ara sıra telefonunu ve bilgisayarını kontrol ettim. Arama geçmişini görebiliyorum. Neredeyse her gün o ismi arıyorsun." Bir an durdu. "Onu araştırdım ve Orion Coast'tan olduğunu öğrendim. Tanışmadan önce teyzenle orada yaşadığını biliyorum"

. İki ile ikiyi bir araya getirdim ve *onun*, bahsettiğin ama asla konuşmadığın eski sevgilin olduğunu anladım, kalbini kıran adam, ama yıllar boyunca bana bu konuda neredeyse hiç ayrıntı vermedin."

"Evet... o." Boğazımı temizledim. "Başka ne buldun?"

"Bir ara kayıp olduğu sanılan, ama daha sonra saklandığı ortaya çıkan bir makale okudum. Oldukça çılgın bir hikaye."

Tamamen uyuşmuş hissettim. "Neden bana bu konuyu açmadın?"

"Çünkü bunu ilk olarak senden duymak istedim." O içini çekti. "Ve bunların hiçbirinin bir anlamı olduğuna inanmak istemedim. Senin araştırmalarının sadece masum bir merak olduğunu ummuştum. Ama az önce içeri girdiğimde yüzündeki ifadeyi görünce, bu konuda içimde kötü bir his uyandı." Uzun bir nefes verdi. "Bana ne söyleyecektin, Primrose?"

Bir an gözlerimi kapattım. Casey'e en başından itibaren tüm gerçeği anlatmaktan başka bir açıklaması yoktu. "Oturur muyuz lütfen?" Titrek bir el hareketiyle kanepeyi işaret ettim.

Derin bir nefes aldım ve Christina teyzemin ölümünden hemen sonraki zamana geri döndüm, Dorian'la malikanede geçirdiğim zamanı, onun benden ayrılmasını ve Dorian'ın Cincinnati'deki son kalışını anlattım. "Onunla bir ilişkim yok, Casey," diye bitirdim.

"Sadece duygusal bir ilişki," diye karşılık verdi.

Buna karşı çıkamadım. "O buradayken fiziksel bir şey olmadığından eminim. Ama bunu aşamadım."

"Hâlâ onu sevdiğin için mi?" Gözleri parladı. "Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve tek doğru cevabı mırıldandım. "Evet." "Beni hiç sevmedin mi? Yoksa o senin için ölü olduğu sürece mi sevdin beni? senin için öldüğü sürece mi sevdin..."

"Seni seviyorum," diye ısrar ettim.

Kollarını kavuşturdu. "Ama bu, ona duyduğun sevgiyle aynı tür bir sevgi değil."

Gözlerim yaşlarla doldu, başımı salladım. "Değil." Artık hiçbir şeyi inkar edemeyecek kadar uzağa gelmiştim.

Casey başını ellerinin arasına aldı, sonra bana baktı. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Daha önce bunu ortaya çıkarmalıydım... ama *senin* bana söylemeni istedim. Sanırım bir parçam da bilmek istemiyordu. Ama ben

aptal değilim. Uzun zamandır aramızda bir sorun vardı. Benimle yatmak istemiyordun..." Derin bir nefes aldı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Gözlerim doldu. "Kızımız benden daha iyisini hak ediyor."

Gözlerime baktı. "Sen çok iyi bir annesin Primrose. Hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Şu anda bunu nasıl söyleyebilirsin?" Burnumu çektim.

"Çünkü bu gerçek. Aramızda ne olursa olsun, sen iyi bir annesin. Her gün Rosie'ye kendini tamamen adıyorsun." O iç geçirdi. "Aramızdaki şüphelerini bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni kaybedebileceğime inanmak istemediğim için bunu görmezden geldim. Ama artık bunu görmezden gelemem."

"Seni hak etmiyorum," mırıldandım.

"Senin için savaşılan birini hak ediyorsun." Ellerini omuzlarıma koydu. "Seni seviyorum, bu adam kadar, hatta belki daha fazla, sen farkında olsan da olmasan da, sen de aynı duyguları paylaşırsan da paylaşmasan da. Seni bu kadar kolay bırakmayacağım."

Bu, beklediğim tepki değildi. Ona yaptıklarımın sonra kimsenin hala umutlu olabileceğini sanmıyordum.

"Beni yanlış anlama," diye devam etti. "Bu, onunla birlikte olmak istiyorsan sana zorluk çıkaracağım anlamına gelmez. Sadece mücadele etmeden pes etmeyeceğim anlamına gelir. Ailem tehlikede, ama bu sadece Rosie ile ilgili değil. Seni sevmeseydim bizi kurtarmaya çalışmazdım. Kızımızı her zaman seveceğim. Bu söylemeye gerek bile yok. Ama o olmasa bile, seni seviyorum Primrose. Bir çocuğumuz olmasa bile, hayatımı seninle geçirmek isterdim. Seni kaybetmek istemiyorum." Aniden ayağa kalktı. "Bununla birlikte, seni bırakıyorum."

Ne? Casey'e baktım.

Devam etti: "Düğünün iptal olduğunu söyleyecektin. Bizim ve ailemizle ilgili umudumu kaybetmiyorum, ama bence sen kendi hayallerini yaşamalısın. Gerçekten istediğin şeyin bu mu, yoksa sadece bir yanılsama mı olduğunu görmelisin."

Kafamı salladım. "Ne diyorsun sen?"

"Kaliforniya'ya gitmelisin diyorum."

"Rosie'yi bırakıp Kaliforniya'ya gidemem. Ben..."

"Rosie bir hafta idare eder. Süresiz olarak git demiyorum. Ama gitmelisin." Uzun bir süre bana baktı. "Belki de çimlerin aslında daha yeşil olmadığını görmen gerekiyor."

"Bir haftada bir şeyi çözebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman daha fazla zaman ayır. Rosie'den daha fazla uzak kalabileceğini sanmıyorum, bu yüzden bir hafta dedim."

"Haklısın. Yapamayacağım." Şakaklarımı ovuşturdum. "Beni bunu yapmaya teşvik ettiğine inanamıyorum."

"Bugün benimle ilişkini bitirmeyecek miydin?"

Tereddüt ettim. "Sana olan bitenin gerçeğini söyleyecektim ve düğünü iptal edecektim."

"O zaman kaybedecek pek bir şeyim yok, değil mi?" Bakışları ateşliydi. "O yüzden, sen benden ayrılmadan önce ben senden ayrılıyorum. Seni tekrar bekar bir kadın yapıyorum, gerçekten ne istediğini anlamam için sana zaman tanıyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunda bir bit yeniği olmalı."

"Kaval yok. Oyun oynamıyorum. Kızımın geleceği konusunda böyle şeyler yapmam. Evet, belki de lanet olası gururumu incitmeden bu durumdan çıkmaya çalışıyorum." Elini saçlarında gezdirdi. "Bu ilişkiye her şeyimi verdim. Sonuç ne olursa olsun, pişmanlık duymuyorum."

"Sen de öyle yapma. Rosie için en iyi eş ve baba oldun."

Casey ceketini aldı. "Biraz dışarı çıkacağım. Hava almam lazım. Sen de çıkarken bana haber ver."

Bununla birlikte, kapıdan çıktı.

BÖLÜM 29

Primrose

Casey ile konuştuktan sonra kesin bir karar vermek bir haftamı aldı. Kararımı verdikten sonra, bunu kızıma söylemem gerekiyordu.

Anaokulundan eve dönerken, "Anne biraz uzaklara gitmek zorunda, tamam mı?" dedim. Dikiz aynasından, tatlı yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kaliforniya."

"Neden?"

"Eskiden orada yaşıyordum ve ziyarete gitmem gerekiyor. Sadece bir hafta sürecektir ve baban çalışırken büyükannen sana iyi bakacak."

"Seninle gelebilir miyim?"

Bu benim kalbimi kırdı. "Hayır, tatlım. Senin anaokulun var ve annenin tek başına yapması gereken bazı işleri var."

"Geri dönecek misin?"

Bu soru ve gözlerindeki korku beni neredeyse ağlatacaktı. Nasıl bir saniye bile onu terk edeceğimi düşünebilirdi?

"Tabii ki. Sana söyledim, sadece bir haftalığına gidiyorum."

Onun endişelenmesini hiç suçlamadım. Okulda olduğu zamanlar hariç, her gün her dakika onun yanımdaydım ve bu, ondan ilk kez uzak kalışım olacaktı. Bu seyahatin kesinlikle gerekli olduğunu bilsem de, anne suçluluğu beni tüketiyordu. *Pişmanlık duymadan yaşarsan, bir gün onun için daha iyi bir insan olursun.*

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"İki gün sonra."

"Uçakla mı gideceksin?" "Evet."

"Korkutucu mu?"

"Pek sayılmaz." Dorian'ın kapısına habersiz gelmenin verdiği gerginlikle karşılaştırıldığında hiçbir şey sayılmazdı.

"Bir ara birlikte uçağa binebilir miyiz? Sen, ben ve babam?"

Sen, ben ve babam. Ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha fazla canımı yakıyordu. "Belki. Babamla konuşabilirim."

"Mickey Mouse'u görmek için uçabilir miyiz?" "Belki bir gün."

Bugün okuldan sonra Lucy'nin evine oyun oynamaya gidiyorduk. Arabayı garaja park ettim ve eşyalarımızı topladım. Kızımı arabadan indirdiğimde, ona sıkıca sarıldım ve "Özür dilerim" diye fısıldadım.

O öğleden sonra, Rosie Lucy'nin oğlu Sebastian ile oynarken, Lucy'ye ertelediğim her şeyi anlattım. Nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum.

Her şeyi anlattığımda, Lucy şok olmuş gibiydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Primrose. Genelde bir fikrim olur ama bu sefer beni şaşırttın."

"Biliyorum," diye onu teselli ettim. "Bu noktada mükemmel bir tepki vermeni veya bana tavsiye vermeni beklemiyorum. Bunu beklemek haksızlık olur. Bu durumu açıklamak gerçekten zor ve sen her şeyi dinlediğin için mutluyum."

"Gelinlikle ne yapacaksın?" diye gülerek sordu. "Bunun en küçük sorunun olduğunu biliyorum, ama nedense ilk sorum bu oldu. Belki de hala şoktayım."

"Mağaza, ödediğim fiyatın çok altında bir fiyata geri alacağını söyledi." Gözlerimi devirdim. "Hiç yoktan iyidir. İndirimli sattıkları hatalı gelinliklerin olduğu bir rafları var."

"Casey ile senin için hiç umut yok mu sence? O pes etmiş gibi görünmüyor."

"Ne olursa olsun, evlilik bizim için mümkün değil bence." "Haklısın." Diye iç geçirdi ve bir süre sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Beni yargılıyor olmalıydı. Nasıl yargılamazdı ki?

"Bunu bilmek istediğinden emin değilim."

"İstiyorum. Lütfen ne düşündüğünü söyle."

"Tamam." Diye nefes aldı. "Şey, öncelikle... Casey için üzülüyorum."

Rahatladım. "Casey için üzölmelisin," diye onayladım. "O bu hikayenin kahramanı, ben ise kötü adamım."

"Öyle söyleme. Hislerine engel olamazsın. Doğru cevap her zaman kendine karşı dürüst olmaktır." Köşede oynayan Rosie'ye baktı. "O daha büyük olsaydı ve senin durumundaydı, ona da aynı tavsiyeyi verirdin."

"Annem de bana aynı tavsiyeyi vermişti." Kafasını

şaşkınlıkla eğdi. "Annen mi?" Ona mezarın üzerindeki gül goncası hakkında anlattım.

"Vay canına." Gülümsedi. "Gördün mü? Bu harika. Buna ihtiyacın vardı." "Kesinlikle vardı. Ondan istediğim işaret buydu."

"Tamam..." Avuçlarını birbirine sürttü. "Peki plan ne?" "Hangi plan?" diye sordum.

"Kaliforniya'ya vardığında."

Karnımda heyecanlı kelebekler uçuştı. "Hiçbir fikrim yok."

"Önce onu mu arayacaksın?"

"Sanmıyorum."

"Neden?"

"İçimden bir ses, spontane davranmamı söylüyor." Bir an düşündüm. "Çünkü artık başka biriyle birlikte olduğu için beni cesaretimi kırmasından korkuyorum. Ama bence her halükarda beni görmesi gerekiyor. Birbirimizin gözlerine bakıp bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar çözmemiz gerekiyor."

"Tamam." Çenesini kaşdı. "Ama bu bana riskli geliyor."

"Bana sahne hazırlamasını ya da duygularımı korumaya çalışmasını istemiyorum, anlıyor musun? Her şeyi olduğu gibi görmek istiyorum. Acı verse bile. Bunu yapmanın en iyi yolu oraya gitmek. Eğer aramızdaki şey hala varsa, hiçbir şey buna engel olmamalı. Ve eğer o hayatına devam ettiyse, bunu da bilmem lazım. Kendi gözlerimle görmem lazım."

"Peki, istediğin sonucu elde etmen için parmaklarımı çapraz tutacağım."

"Bu karmaşada istenen sonuç *nedir*?" diye karşılık verdim. "Velayet anlaşması mı? Uzun mesafeli bir ilişki mi? Geleceğin nasıl olacağını bile bilmiyorum. Sadece Dorian'ı görmem ve ona bir hata yaptığımı söylemem gerektiğini biliyorum."

Üzüntüyle gülümsedi.

"Bugün sana her şeyi anlattığım için, desteğin ve anlayışın için minnettarım."

"Gerçek bir arkadaş, hislerinle seni yargılamaz," dedi. "Düğün planlaması boyunca, bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiştim. Şimdi nihayet mantıklı geliyor. O ortaya çıkmadan hemen önce onu düşündüğün gerçeği

, ikinizin ruhen bir bağınız olduğunu kanıtlıyor. Sanki onu hissedebiliyormuşsun gibi."

Başımı salladım ve oynayan çocuklara baktım. Dorian'ın beni kollarını açarak karşılayacağını düşünmek hayal miydi? Artık bir kız arkadaşı vardı. Saate baktım ve ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak. Hazırlanmaya başlamam lazım."

"Casey'nin annesi nereye gittiğini sanıyor?"

"O, benim eski üniversite arkadaşlarımla buluşmak için oraya gittiğimi sanıyor. Bir nevi zihinsel sağlık molası gibi. Casey ona gerçeği söylemedi, ben de söylemedim. Ama Casey'e karşı dürüst olduğum sürece, başkalarından bir şey saklamak konusunda çok endişelenmeyeceğim."

"Kesinlikle. Ve bu tamamen yalan sayılmaz. Dorian'la tanıştığında üniversitedeydin. Yani o da üniversite arkadaşın sayılabilir."

"İyi deneme." Ben güldüm.

Birkaç gün sonra, korktuğum an sonunda geldi. Rosie'yi anaokuluna bırakıyordum, öğleden sonra onu almaya gelemeyeceğimi biliyordum.

"Okuldan sonra büyükannen seni alacak, tamam mı?" "Sen uçakta mı olacaksın?"

"O saatte havaalanına gidip uçağa binmeye hazırlanacağım. Ama unutma, yedi gün sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Rosie ağlamaya başlayınca gözlerim yaşlarla doldu. Onu sıkıca kucakladım. "Seni çok seviyorum bebeğim. Lütfen üzölme."

"Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum. Ama her gün seni arayacağım. Söz veriyorum." *Yılın Annesi*. O da burnunu çekti. "Tamam."

"Büyükannen ve baban için uslu bir kız ol. Sana bir şey getireceğime söz veriyorum, tamam mı?"

"Oyuncak mı?"

"Belki. İstediğin bu mu?"

Başını sallarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"O zaman sana Kaliforniya ile ilgili havalı bir oyuncak bulacağım." Oyuncak, onun hatırladığı son şey olsun istedim, böylece mutlu bir anı kalırdı.

Ona hızlıca bir öpücük verdim ve el sallayarak veda ettim, bir hata yapmadığımı umarak.

BÖLÜM 30

Primrose

Kaliforniya'ya giden uçuş sarsıntılıydı, muhtemelen önümdeki haftayı haber veriyordu. Uçak rötar yapmıştı, öğleden sonra yerine akşam saatlerinde vardım. Dorian'a geleceğimi söylememek, uçağa binene kadar iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdi ise sinirlerim gerçekten bozulmaya başlamıştı.

Havaalanı kalabalıktı, ama nedense kendimi yalnız hissediyordum, o anda dünyada kaybolmuş gibiydim. Bir bakıma, artık kendimi tanıyamıyordum. Sanki dışarıdan kendimi izliyor ve o kadına dikkatli olması için uyarıda bulunmak istiyormuşum gibi hissediyordum. Başka bir uçuş rezervasyonu yapıp Ohio'ya geri dönmemi engelleyen tek şey, Dorian'ın son görüşmemizde bana sevdiğini söylerkenki gözlerinin hatırasıydı.

Beni bekleyen arabaya bindikten ve şoföre gideceğim yeri söyledikten sonra, şoför dikiz aynasından bana bakıp "Orion Coast'ta ne işin var?" diye sordu.

"Oh, bilirsin..." Nefes aldım. "Sadece küçük bir kaçamak." Keşke o kadar basit olsaydı.

"Orası oldukça lüks bir bölge. Nerede kalacaksın?"

Aptalca bir şekilde otel rezervasyonu yapmamıştım, Dorian'ın tepkisini gördükten sonra her şeyi halledeceğimi düşünmüştüm. Belki Benjamin, Dorian benim malikanede kalmamdan rahatsız olursa, misafir evinde kalmama izin verecek kadar nazik olurdu.

Boğazımı temizledim. "Bir arkadaşımla."

Bacaklarımın titremesini durduramıyordum. Bu kadar gergin olduğumu hatırladığım tek diğer zaman, en iyi arkadaşıma onunla evlenmeyeceğimi söylediğim o geceydi.

Araba Pasifik Kıyısı Otoyolu'nda ilerlerken, pencereden Kaliforniya'nın muhteşem manzarasına bakarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tehlikeli uçurumlar bana bu durumu hatırlattı. *Lütfen bana karşı nazik ol, Kaliforniya.*

Şoför sonunda malikaneye vardığında, kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Ne güzel bir yer," dedi.

"Evet. Güzel, değil mi?" dedim, evi seyrederek.

Şoför arabadan indi ve bagajdan valizimi çıkardı. "Peki, iyi ziyaretler."

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni buraya güvenle getirdiğiniz için minnettarım."

Araba uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Malikanenin dışı tamamen aynı görünüyordu. Ama iç kısmının tanınmaz hale gelmiş olabileceğini içimden bir ses söylüyordu.

Sonunda cesaretimi toplayıp ön kapıya yaklaşıp kadar dışarıda ne kadar süre beklediğimi bilmiyorum. Kapıyı çalmalı mıyım diye düşünürken zaman durmuş gibiydi.

Sonra duydum: havuz bölgesinden gelen müzik sesini.

Kapıda beklemek yerine, verandayı çevreleyen çalıların etrafından dolaştım. Oraya girmesene de, belirli bir noktadan bakarsanız neler olup bittiğini görebiliyordunuz. Müzik gerçekten de buradan geliyordu. Şarkıyı tanıdım, eski bir şarkıydı: Frank Sinatra'nın "The Summer Wind" şarkısı. Remington Sinatra'yı çok severdi. Sonunda cesaretimi toplayıp oraya bakmaya karar verdim.

Dorian ve Candace'in Instagram'ındaki fotoğraflardaki kişiye benzeyen bir kadın yavaşça dans ediyorlardı. Havuzun ışıklarının güzel parıltısı üzerlerine bir gökkuşağı oluşturuyordu. Orada durup her şeyi izlerken içim burkuldu. Hiç hissetmediğim şüpheler warp hızıyla üzerime çöktü. Hemen arkamı dönmeliydim, ama bunun yerine kararlarımın canlı sonuçlarını sessizce izledim. Sevdığım adamın başka birine aşık olduğunu gözlerimle gerçek zamanlı olarak görebiliyordum. Bu anın müziği, bir kabusun gerçeğe dönüşmesiydi.

Onu uzaklaştırdığım halde hayatını altüst etmek adil miydi? Casey ile evlenmek konusunda tereddütlerim olduğu için, Dorian'ı hala sevdiğim için, yıllardır sahip olduğu tek istikrarı bozma hakkım var mıydı? Kendimi onun hayatına geri sokabileceğimi düşündüğüm için aptal gibi hissettim. Dorian döndüğünde, elini kadının beline koydu, gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. Sallanırken huzurlu görünüyordu.

Bunu yapamazsın.

Gitmelisin.

Döndüm ve araba yoluna doğru yürüdüm. Aniden bir ışık parladı.
De

va *Güvenlik ışığı. Olamaz!*

m Hızımı artırdım ve evden kaçarken birine çarptım. "Özür dilerim
et.

üzgünüm. Ben sadece..."

"Primrose?"

Yüzüne baktım. Eski, tanıdık yüzüne. Sesim
titriyordu. "Benjamin..."

"Ne yapıyorsun..."

Panik içinde fısıldadım, "Beni görmesine izin veremem."

"Misafir evine gel." Onu takip ettim ve beni içeriye aldı. Kapı arkamızdan
kapandıktan sonra derin bir nefes aldım.

Benjamin'in telefonu çaldı. "Bekle," dedi. "Dorian bana mesaj atıyor."

Siktir.

"Ne yazıyor?" diye telaşla sordum.

"Dışarıdaki ışığın yandığını fark ettiğini yazmış. Ama ben de kontrol
ettiğimi ve muhtemelen bir hayvanın neden olduğu yanlış alarm olduğunu
yazıyorum."

Göğsüm inip kalktı. "Buraya gelmeyecek mi?"

"Nadiren gelir. Güvendesin."

Benjamin bir an bekledi. "Her şey yolunda. İnanmış."

Kanepesine oturdum, sırtım yastıklara gömüldü ve gözlerimi kapattım.

"Sadece biraz sakinleşmem lazım, tamam mı?"

"Acele etme. Bir şey ister misin? Bir bardak su?" "Çok iyi olur."

Benjamin mutfığa gidip bana su doldurduktan sonra kanepeye oturdu.

Uzun bir yudum aldıktan sonra, "Işıklar yandığında neredeyse kalp krizi
geçirecektim," dedim.

O başını salladı ve bir dakika boyunca sessizce sakinleşmeme izin verdi.
Sonra, "Sanırım şimdi sana neler olduğunu ve görünmek istemiyorsan neden
burada olduğunu sormamın tam zamanı." dedi.

Son yudumu içtim. "Buraya gelebileceğimi düşünerek büyük bir hata
yaptım Benjamin. Dorian'ın hayatına devam ettiğini tahmin ediyordum ama
durumun bu kadar kötü olacağını tahmin edememiştim."

"Biraz geriye gitmen gerekiyor, tamam mı?"

"Üzgünüm." Başımı salladım. "Kendimi kaptırdım."

"Acele etme, Primrose. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Teşekkürler." Avuçlarımı pantolonuma sürdüm. "Casey ile düğünümü iptal ettim."

Derin bir nefes aldı. "Anlıyorum."

"Onunla evlenmek, kalbimin derinliklerinde istediğim şey değildi. Bu sonuca varmam biraz zaman aldı, ama kaçınılmazdı. Dorian şehre gelmeden önce bile böyle hissediyordum. Hâlâ ona aşkıttım ve kalp kırıklığının üstesinden gelemedim. Casey ne kadar harika bir adam olsa da, kendimi tamamen ona adayabilmemi engelliyordu."

"Casey'den tamamen ayrılıyor musun?"

Başımı salladım. "O, bir şekilde ilişkimizi kurtarmaya kararlı. Ama Dorian'ı biliyor."

"Senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Buraya gelip duygularımı netleştirmemi söyledi. Bana bu özgürlüğü vermek için benden ayrıldı. Bir hafta burada kalacağım."

"Dorian'ı geri kazanmak için mi buraya geldin o zaman..."

Başımı salladım. "Ne beklediğimi bilmiyorum Benjamin. Beni engelleyen hiçbir şey yokken Dorian'ı görmem ve Ohio'dayken duygularımı olduğu gibi kabul edecek kadar cesur olamadığım için özür dilemem gerekiyordu."

"Bu gece ana evden öyle kaçmana ne sebep oldu? Fikrini mi değiştirdin?"

Başımı eğip kanepedeki tüylerle oynadım. "Onu onunla gördüm."

"Ah." Gözlerini kapattı. "Öyle bir şey olacağından korkuyordum." "Ciddi mi?" Midem gerildi.

Kısa bir tereddüitten sonra Benjamin başını salladı. "Bu yeni bir şey, ama işler hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Sanırım o, onun seni unutmasına yardım ediyor. Ayrıca, onunla tanışmadan öncekinden daha mutlu olduğuna inanıyorum. Ama buraya geleceksen, tam zamanında gelmiş olabilirsin."

Alnımda ter damlaları oluştu. "Ya çok geç kalmışsam?" "Buna cevap veremem tatlım."

Dudaklarımı ısırdım. "Belki de eve gitmeliyim."

"Senin burada olduğunu bilmeyi hak etmiyor mu sence? Buraya kadar geldin."

"Bence onun gerçekten hak ettiği şey huzur. Benim burada olmam bunu bozacaktır."

"Dorian'ın buraya geldiğini ve onu görmeden gittiğini öğrenmesi, ona huzurdan başka her şeyi sağlayacaktır."

"Eh, bilmesine gerek yok."

"Primrose..." Benjamin kaşlarını çatı ve açıkçası benim için biraz üzölmüş görünüyordu.

"Aşkın her şeyi yendiğine inanmak istedim, ama yeterince çaba göstermedim mi, Benjamin? Ve şimdi onu sevmediğini kim söyleyebilir? Bu benim hatam, çünkü bana onu tekrar seçme fırsatı verdiğinde duygularıma sadık kalmadım. Ben bir korkaktım."

"Bunların hiçbirisi senin hatan değil," diye beni teselli etti Benjamin. "Kimsenin hatası değil. Olaylar böyle gelişti. Ayrıca, Dorian'ın kollarına geri dönmek için *çok* iyi bir nedenin vardı."

"Şu anda onunla mı yaşıyor?" diye sordum. "Resmi olarak taşınmadı."

Uzaklara baktım. "Yavaş dans ediyorlardı," dedim yumuşak bir sesle. "Çok romantik görünüyordu."

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama unutma, o seni kaybettiğini düşünüyor. Yaptığı her şey buna dayanıyor."

Benjamin suyumı doldurduktan sonra kanepedeki yerine geri döndü. "Şuna ne dersin?" dedi. "Bu gece dinlen. Çok gerginsin, bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Bize bir şeyler hazırlayayım. Sonra biraz uyumaya çalış. Yarın, zihnin dinç olduğunda, bir sonraki adımının ne olması gerektiğine karar veririz. Ama şimdilik gitmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. Burada bir hafta kalmayı planlamıştın. En azından, eminim çok ihtiyacın olan bu moladan yararlanmalısın."

Bir an düşündüm. Kızımı benim yokluğuma hazırlamıştım. Şimdi eve dönmek onu sadece kafasını karıştırırdı. Bu uzaklaşma nadir bir hediye idi ve bunu değerlendirmem gerekiyordu, sadece kafamı boşaltmak için bile olsa.

"Haklısın," dedim. "En azından buraya geldiğimi ona bildirmeden geri dönemeyeceğimi düşünüyorum. Yoksa sonsuza kadar pişman olurum."

O da başını salladı. "O zaman bir planımız var. Bu gece kafanı topla ve yarın onunla yüzleş."

Adrenalin vücudumu kapladı. "Ya hala buradaysa?"

"Bir yolunu bulurum, gerekirse onunla özel olarak konuşmak için onu buraya yalnız başına çağırırım."

"Mantıklı." Sakinleştirici bir nefes aldım ve bıraktım. "Yardımanın için çok teşekkür ederim."

"Liv iyi bir kız, Primrose. Ama şüphesiz, ben *senin* tarafındayım. Her zaman *senin* için tezahürat edeceğim."

Gözlerim doldu. "Şu anda benimle birlikte olman bir lütuf."

"Peki öyleyse." Ayağa kalktı. "Artık yeterince su içtin, başka ne *başka* içecek bir şey getireyim?"

"Güçlü bir şey." Kıkırdadım.

"Tam da uygun bir şey var. Hemen getiriyorum."

Mutfakta telaşla koşturdu ve bana tekila kokan bir shot bardağı getirdi. Bir dikişte içtim.

Benjamin güldü. "Bir tane daha ister misin?"

"Hayır." Avuçlarımı uzattım. "Bu kadarı yeter. Sadece biraz rahatlamama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Bize dışarıdan yemek sipariş ettim, sahildeki restorandan eskiden sevdiğin kızarmış tavuk."

Karnım guruldadı. "Çok teşekkür ederim. Sabahdan beri bir şey yemedim."

Kendine bir kadeh şarap getirdi ve ayaklarını masaya koydu. "Güzel kızın nasıl?"

"O gerçekten harika bir çocuk. Onu ilk kez yalnız bıraktım."

"Çocukların farklı durumlara uyum sağlamayı öğrenmeleri iyi bir şey bence. Uzun vadede, senden uzak kalmak onun için faydalı olacaktır."

"Beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkürler Benjamin."

O gülümsedi. "Seninle benim uzun bir geçmişimiz var. Birlikte zorlu durumlardan geçtik. Dorian'ı oğlum gibi gördüğüm gibi, seni de kendi kızım gibi önemsiyorum."

Bu sefer, ağlama isteği duyduğumda kendimi bıraktım ve gözyaşlarım akmaya başladı. "Anne babası olmayan biri olarak, bu benim için çok anlamlı."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Yemek gelene kadar, *senin* için misafir odasını hazırlayacağım."

"Tekrar teşekkürler, Benjamin."

Oturma odasında tek başıma, bu anın hayal ettiğimden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Dorian'ın kollarını açarak bana koşmak yerine, onun kollarında başka bir kadın gördüm. Malikanede onun yanında uyumak yerine

konakta onun yanında uyumak yerine, kalmanın büyük bir hata olup olmadığını düşünerek misafir odasında bütün gece dönüp durdum.

Ertesi sabah Benjamin, benim için kahve almaya çıkmayı teklif etti. O sadece çay içtiği için misafirhanede kahve bulundurmamıştı. O anda başım ağrıyordu, bu yüzden onunla tartışmaya niyetim yoktu. Sabah kahvemi içmeden bugün Dorian'la yüzleşemedim. Benjamin çıktı, ben de bu fırsatı değerlendirip evi arayarak kızımın durumunu sordum.

Casey'nin annesi telefonu açtı. "Merhaba Primrose. Seninle konuşmak için çok sabırsızlanan biri var."

"Teşekkürler, Karen. Onu bağla."

"Annen arıyor," dediğini Rosie'ye söylediğini duyabiliyordum. Sonra küçük sesi geldi, "Merhaba anne." "Merhaba bebeğim. Nasılsın?"

"İyiim."

"Güzel! Bunu duyduğuma çok sevindim." "Ne zaman eve geliyorsun?"

"Yedi gün sonra. Biliyorsun. Takvimine işaretledim."

"Biliyorum."

"Bugün ne yapıyorsun?"

"Büyükanne beni parka götürecekt."

"Çok güzel. Dışarı çıkmaya sevindim. Lütfen uslu dur ve ondan çok uzaklaşma, tamam mı?"

"Tamam."

"Seni seviyorum, Rosie."

"Seni seviyorum anne."

"Telefonu büyükanne geri verebilir misin?"

Birkaç saniye sonra Karen telefona geldi. "Merhaba..."

"Bugün onu dışarı çıkardığın için teşekkürler."

"Hava güzel olacak." "Harika."

"Yolculuğun iyi geçiyor mu?" "Evet,"

yalan söyledim.

"Çok güzel. Tamam. Seni daha fazla alıkoymayacağım."

O telefonu kapatmadan önce, "Karen?" dedim.

"Evet?"

"Casey nasıl?" Yutkundum.

"Onunla konuşmadın mı?" "Hayır.

Geldiğimden beri konuşmadım."

"Onu görmedim. Biz uyanmadan işe gitti." "Tamam." Bir süre durdum. "Onu sonra ararım."

Casey'nin şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

Telefonu kapattığımda kapı açıldı. Benjamin'i karşılamak için ayağa kalktım, ama hemen ardından kanepeye geri düştüm.

Çünkü orada duran Benjamin değildi.

Dorian'dı.

BÖLÜM 31

Dorian

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissettim.

Benjamin'in evine yumurta var mı diye bakmaya gitmiştim ve şimdi Primrose ile karşı karşıya gelmiştim.

Primrose.

Ne oluyor?

"Ne... ne yapıyorsun burada, Primrose?"

Kısa bir üst giyiyordu. Cincinnati'deyken hiç böyle bir şey giymemişti. Eğer iyi bilmesem, zamanda geriye gittiğimi düşünürdüm. Ya da halüsinasyon görüyordum.

C evap vermediğinde, tekrar sordum. "Primrose, konuş benimle. Ne oluyor? Neden buradasın?" Gözleri parlıyordu.

Ağlayacak mı? "İyi misin? Ohio'da bir şey mi oldu?"

Kafasını salladı. "Hayır. Kötü bir şey olmadı. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Kızım iyi. Herkes iyi. Ama beni burada bulmaman gerekiyordu. Şu anda şoktayım."

Şimdi *gerçekten* kafam karışmıştı. "Benim bulmam için burada olmaman gerekirdi?"

Ağzını açamadan kapı tekrar açıldı ve döndüğümde Benjamin'i gördüm, bir elinde buzlu çay, diğer elinde kahve tutuyordu.

Yüzü kızardı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Ağzını tekrar açtığı anda, onu keserek, "Burada ne oluyor?" diye sordum.

"Henüz açıklamaya fırsatım olmadı," dedi Benjamin'e. "O içeri girdi ve beni buldu."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. *Benim arkamdan ne haltlar karıştırıyorlar?*

"Dün gece şehre geldiğini sana bugün haber verecektik," diye açıkladı Benjamin.

Başımı ona doğru çevirdim. "Dünden beri burada mısınız?"

Nefesi titriyordu. "Benjamin, Dorian'ı ve beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii ki." Kahveyi sehpayaya koydu. "Arka tarafta çayımı içeceğim." Benjamin geçerken destekleyici bir şekilde elini omzuna koydu.

"Ne zaman geldin?" Kapıyı kapattıktan sonra ona sordum.

"Dün uçaktaydım ve dün gece doğrudan malikaneye geldim. Ama kapı zilini çalmak için, havuzdan müzik sesi geldiğini duydum. Çalılardan gizlice baktım ve seni kız arkadaşınla gördüm."

Bir an gözlerimi kapattım. Güvenlik ışıkları. Bu her şeyi açıklıyordu.

O nefes verdi. "Bölmek doğru gelmedi, ben de kaçtım. Hareketim bazı ışıkları çalıştırdı ve Benjamin kontrol ederken bana çarptı. Gerçekten gitmek istiyordum ve havaalanına dönmeye hazırdım, ama Benjamin eve gitmeden önce bir gece kalıp düşünmemi ısrar etti."

"Buraya kadar gelmişken neden hiçbir şey söylemeden eve dönmek istedin?"

"Çünkü bu açıkça bir hataydı, Dorian." "Dün gece bana ne söylemek istiyordun?"

Ayaklarına baktı. "Düğünü iptal ettim."

Vay canına.

Devam etti. "Bunu yapamazdım. Sen gelmeden önce bile benim için doğru karar değildi. Ama sonra? Seni aklımdan çıkaramadım. Ve bu, son gelinlik provamda panik atakla sonuçlandı." Primrose ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. "Casey'e her şeyi anlatmaya karar verdiğim gece, ben söylemeden önce o senin adını söyledi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

O içini çekti. "Görünüşe göre arama geçmişimi incelemiş ve son haftalarda senin adını ne sıklıkla Google'da aradığımı görmüş." Gözlerini kaçırdı. "Seni özledim ve seninle bağlantıda kalmak istedim. Düğünü yapmaya karar verdiğimi söyledikten sonra seninle iletişime geçmenin doğru olmadığını düşündüm." Başını salladı. "Kendime yalan söyleyebileceğimi düşünerek hata yaptım." Primrose bana doğru bir adım attı. "Ama sen hayatına devam ettin ve ben yanlış zamanda doğru sonuca vardım diye bunu bozma hakkım yok. Çok uzun süre beklediğim için bu durumdan çıkamıyorum. Bu benim hatam."

Elimi yüzüme sürdüm. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

O başını salladı. "Senin gerçeğini söylemek için beni görmem gerektiği gibi, benim de gerçeğimi söylemek için seni görmem gerekiyordu. Tek yapabileceğim şey sana bir hata yaptığımı söylemek olsa bile, yine de geldiğime memnunum."

Karşımda durdu, gözleri kırılğanlıkla doluydu.

"Dün gece yalnız olsaydım, ne kadar kalmayı planlıyordun?"

"Bir hafta. Dönüş biletim yedi gün sonra. Kızım gittiğim için üzgün. Onu ilk kez bırakıyorum. Ama bunu yapmam gerekiyordu. Biriyle çıktığını biliyordum, ama dün gece onu seninle görünce bunun ne kadar ciddi olduğunu anladım."

Bekle. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Biriyle çıktığımı nereden bildin?"

Tereddüt etti. "Candace'in sosyal medyasında fotoğraflarını gördüm."

Derin bir nefes aldım ve nefesimi bıraktım. "Adı Liv. Şu anda evde," dedim. O anda Primrose'un beni ne kadar tükettiğini düşününce, kız arkadaşımın varlığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. "Benjamin'in yumurtası var mı diye bakmaya geldim çünkü kahvaltı yapacaktım. O beni aramaya gelmeden önce geri dönmem gerekiyor."

Primrose kıpırdanmaya başladı. "Tabii ki. Biletimi değiştirip geri döneceğim."

Kafamı salladım. "Bunu yapamazsın, bu konuyu konuşana kadar yapamazsın."

O da başını salladı ve ben rahatladım. Kafasından neler geçtiğini daha fazla duymam gerekiyordu, ama şu anda değil.

Buzdolabına gittim ve yumurta kartonunu çıkardım. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Beni bekle, tamam mı?"

Kollarını kucakladı ve tekrar başını salladı. Onu kucaklama isteğimi bastırdım. Bunu yapamazdım, şu anda ona hiçbir şey için güvence veremezdim, çünkü kafam bedenime bağlı değilmiş gibi hissediyordum.

Konuk evinden ayrılırken, gökyüzü neredeyse sallanıyor gibiydi. Bu günün diğer sabahlar gibi başladığını düşünmek. Erken kalkmış ve güneşin doğuşunu izlemiş, geri kazanmaya başladığım hayatım için minnettar olmuştum. Garaj yolumun hemen karşısında bir fırtına kopmak üzere olduğunu biliyordum.

Göğsüm acıyordu. Primrose için çok üzülmüştüm, buraya kadar gelmiş ve Liv ile beni samimi bir anımızda bulmuştu. Liv için daha da üzülmüştüm, çünkü bildiğim bir şey varsa, o da insanları korumak için yalan söylemekten bıktığımdı. Bunu Primrose ile zor yoldan öğrenmiştim.

Tek soru, Liv'e neler olduğunu *ne zaman* anlatacağımdı. Sanki tüm dünyam altüst olmamış gibi kahvaltıyı hazırlayıp devam mı edecektim

altüst olmamış gibi kahvaltı hazırlayacak mıydım, yoksa gözlerine baktığım anda gerçeği söyleyecek miydım?

Eve girdiğimde, hala bir cevabım yoktu. Normalde hoş bir koku olan taze çekilmiş kahvenin kokusu midemi bulandırdı. Mutfağa girdiğimde, Liv az önce demlediği kahveyi bardağa dolduruyordu. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve benim tişörtümü giymiş olan Liv, ona ne söyleyeceğimin farkında değildi. Yumurta almaya gitmişim ama ondan çok daha fazlasıyla geri dönmüştüm.

Liv döndü ve gülümsediği anda kalbim parçalandı. Kahrolası yumurtaların elimden kayıp yere düşmemesi bir mucizeydi. Benim kalbimi onaran kadının kalbini kırmak üzere olduğum gerçeği dışında hiçbir şeyin farkında değildim. Onu incitmek istediğim son şeydi. Ama bundan kaçış yoktu.

Gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu Dorian? Çok uzun sürdü. Benjamin'e bir şey mi oldu?"

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm.

Liv başını eğdi. "Ne oldu?"

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Primrose burada."

Liv'in yüzü bembeyaz oldu. Onunla tanıştığımızda yaptığım ilk şeylerden biri, son beş yılı ona anlatmak olmuştu. *Her şeyi* biliyordu, Primrose düğünü yapacağını açıkladıktan kısa bir süre sonra tanıştığımızda ne kadar yıkılmış olduğumu da. Liv ile olan ilişkimiz, daha fazlasına dönüşmeden önce platonikti. Primrose'dan sonra ilk kez böyle bir şeye izin vermişim, ama sonunda ondan uzaklaşmaya başlamışım, ya da en azından deniyordum. Ve şimdi, bildiğim her şey bir kez daha altüst olmuştu. Hayatımın altüst olmasıyla kaç kez başa çıkabilirdim?

Liv'in sesi titriyordu, panik içindeydi. "*Neden* burada?"

"Dün gece uçakla geldi. Geceyi misafir evinde geçirdi, bugün benimle konuşmayı planlıyordu."

Liv kollarını kavuşturdu. "Seninle tam olarak *ne* hakkında konuşacak?"

Üzülmeye her hakkı vardı. Yutkundum. "Nişanını bozdu."

Liv şok içinde geri adım attı. "Yani... işler onun için değişti diye senin hayatına öylece geri dönebileceğini mi düşünüyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Yüzümü inceledi. "Lütfen bana ona geri dönmeyeceğini söyle."

Keşke bu konuda bir *seçim* şansım olsaydı. Ve bu kesinlikle koşmak değil, daha çok temkinli bir yürüyüş olurdu. Kalbimin Primrose'a verdiği tepki, aklımın kontrol edebileceği bir şey değildi. Ama burada durup Liv'in gözlerine bakarak ona ve bana bir şey olmayacağını söyleyemezdim. Primrose'la ilgili yaralarım hiç iyileşmemişti. Ve şimdi yeniden açılmışlardı.

Liv ile olan ilişkim, kırık kalbimi iyileştireceğini umduğum dev bir yara bandı gibiydi. Liv, ikinci bir şans için sahip olduğum en yakın şeydi. Yine de, Primrose ile olabilecekleri kaldırabilecek kadar güçlü bir ilişki kurup kurmadığımı bilmiyordum. Çünkü o yara bandı? Az önce yırtılmıştı.

Boğazımı temizledim. "Kendime, değer verdiğim insanlara karşı dürüst olacağıma söz verdim. İnsanları korumak adına verdiğim kararlar yüzünden çok fazla kişi incindi. Senin benim için çok değerli olduğunu anlamamı istiyorum. Ama bu işi sonuca bağlamadan onun Ohio'ya dönmesine izin veremem, bu onunla ilişkiyi sonsuza kadar bitirmek anlamına gelse de ya da..." Tereddüt ettim.

Liv sesini yükseltti. "Bize kurduğumuz her şeyi unutacak ve onun kollarına geri döneceğini mi söylüyorsun? Başka biriyle evlenecek olan bir kadına mı?"

"Ona geri dönmekten çok uzağım, Liv. Onun duygularına güvenebilir miyim, hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Ohio'ya iner inmez onu terk edip ona geri döneceği. Ama bildiğim *bir* şey var, o da bu konuyu çözmeye çalışırken seninle birlikte kalmamın adil olmadığı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benden ayrılıyor musun?"

"Bir daha benimle konuşmazsan seni suçlamam. Ama seninle çıkmaya devam edip başka biriyle duygusal bir ilişki yaşayamam. Lütfen bana inan, bunu hiç beklemiyordum ve tahmin etseydim seni asla oyalamazdım. Onun evleneceğine inanıyordum. Kendimi çok kötü hissediyorum, ama sana dürüst olmasaydım daha da kötü hissederdim."

Liv başını geriye eğdi ve tavana bakarak "Buna inanamıyorum" diye fısıldadı.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedim.

"Haklısın, hak ediyorum."

Kendimi uyuşmuş hissettim. O anda kendimden nefret ediyordum, ama bu boşluğa ihtiyacım olduğunu inkar edemezdim.

Gözlerinde yaşlar parladı. "Üzücü olan ne biliyor musun? Bundan sonra bana gelersen, muhtemelen seni geri almayı düşüneneğim ve zayıf olduğum için kendime kızgınım." Gözlerini sildi. "Her ne kadar berbat bir durum olsa da, kendini toparlaman ve onunla arandaki sorunları bir kez ve sonsuza kadar çözmen gerektiğine katılıyorum. Bunun şimdi olmasını, ilişkimize daha fazla zaman harcadıktan sonra olmasını tercih ederim." Burnunu çekti. "Çünkü sana aşık oluyordum."

"Anlayışın için teşekkür ederim," dedim, onun itirafına başka nasıl tepki vereceğimi bilemeden. "Durum tersine olsaydı, ben aynı şekilde davranmazdım."

"Seni terk ettiğinde yanında kim vardı, unutma," diye bağırdı Liv. Kahvesini lavaboya döktü ve dönüp gitti.

"Gitmek zorunda değilsin..."

"Az önce ayrıldığımızı söyledin. Kalıp yumurta yiyeceğimi mi sanıyorsun?"

Başımı eğdim. "Çok üzgünüm Liv."

"O gittiğinde beni ara. Ama benden bir şey bekleme, çünkü muhtemelen sana bir daha asla güvenmeyeceğim." Son bir kez daha arkasını döndü. "Umarım istediğini elde edersin, her ne ise."

Bu sefer onun gitmesine izin verdim. Rahatlamış olacağımı düşünebilirsiniz. Ama sinirlerim aşırı gerildi. Primrose, bu geziyi ilişkimizi tamamen bitirmek için kullanmayacağına inanmam için bana hiçbir neden vermemişti. Düğün tarihi yaklaşmış ve benimle Liv'in fotoğraflarını gördükten sonra paniğe kapılmıştı. Bir tür berbat FOMO. Gerçekler ortaya çıkarsa ve en iyisinin ailesini bir arada tutmak olduğuna karar verirse, artık yalnız kalma ihtimalim çok yüksekti.

BÖLÜM 32

Primrose

Dorian gittiğinden beri, durmadan volta atmaktan başka bir şey yapmamıştım. Benjamin'in bana getirdiği kahve, ilk yudumu aldığım da buz gibi olmuştu. Birkaç kez mikrodalgada ısıttığım halde, hala bitirebilmiş değildim. Midemde hiçbir şey yerleşmiyor gibiydi.

En az bir saat geçmişti ve Dorian geri dönmemişti. Benimle daha fazla ilgilenmekten vazgeçmiş olabilirdi. Malikanede onu bekleyen güzel, sarışın bir kız arkadaşı varken neden geri dönüp benimle ve sorunlarımla uğraşsın ki? Onun beni nasıl *nazikçe* reddedebileceğini düşünürken, onların yumurtalarının tadını çıkardıklarını hayal ettim. Muhtemelen yumurtaları gibi.

Ama yine de, bu benim tanıdığım Dorian değildi. Beni gördüğüne üzölmüş gibiydi.

Kapı açıldığında hala volta atıyordum ve Dorian yine karşımda duruyordu. Gri eşofman altı ve dar bir tişörtle inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Saçları duştan ıslaktı ve onu görmek, tanıdık kokusu ile birlikte meme uçlarımı sertleştirdi.

"Geri geldin..."

"Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün?" "Gelmezsen seni suçlamazdım."

Dorian bana doğru adım attı. "Gerçekleri açıklığa kavuşturmam gerek."

Midem düğümlendi. Tavırları pek de sıcak sayılmazdı. *Olamaz.* Omuzlarımı geriye doğru iterek, en kötüsüne hazırlandım. "Tamam..."

"Bunu beklemiyordum. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum, lütfen sabırlı ol." Nefes verdi. "Aceleci bir karar vermiş olabilirim, ama şu anda en iyisi bu olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi kapattığımda vücudumdaki her kas gerildi. Kafamda, çoktan eve dönüyordum.

"Liv'den ayrıldım."

Gözlerimi birden açtım. "Ne?"

"Bugün hayatıma geri döndüğün anda, seni son gördüğümde hissettiğim tüm duygular bir anda geri geldi. Sen buradayken bunu atlatmak için zamana ihtiyacım var."

"Bu, senden beklediğim son şeydi," diye itiraf ettim ve rahat bir nefes aldım.

"Bu, kendime güvenim olduğu anlamına gelmez, Primrose. Ayrıldıktan sonra ona geri dönüp hayatına devam etmeyeceğine güvenemiyorum."

Onu ikna etmeye çalışmamayı tercih ederek hüzünlü bir gülümsemeye karşılık verdim. Farkı yaratacak olan sözler değil, eylemlerdi.

"Her şeyden sonra onu seçtiğinde içimde bir şey değişti," dedi Dorian. "Ve bunu anlasam da, bize olan güvenimi bir ölçüde yitirdim ve onu geri kazanabileceğimden emin değilim."

Bunu duymak zordu, ama mantıklıydı. Yine de, bana gitmemi söylemediği için rahatlamıştım. Ben seçilmeyi hak etmemiş olsam da, o beni seçmişti. Beni seçmişti — şimdilik.

"Tüm bunlar söylenmişken..." Dudakları gülümsemeye kıvrılırken kollarını açtı. "Lütfen buraya gel de sana sarılayım."

Nefesimi tuttuğum nefesler sonunda kaçtı ve ben ileri atılıp kollarına atladım. Vücudumu onun vücuduna bırakarak hem rahatlık hem de korku hissettim. İşte bu kadar. Önümüzdeki yedi gün bizim son şansımızdı. Bu yedi gün bizi sonsuza kadar birleştirecek ya da ayıracaktı. Yine de, zihnimdeki kargaşaya rağmen, onun tarafından tekrar kucaklanmak çok iyi geliyordu.

O geri çekildiğinde, gözlerine baktım. "Sana zarar vermek için burada olmadığımı söz veriyorum. Ve katılıyorum, bunu çözmek için bu zamana ihtiyacımız var. Ama seni temin ederim ki buraya kalbimin sesini dinleyerek geldim. Beş yıldan fazla bir süre önce kalbimi buraya bıraktığımdan beri ilk kez böyle bir şey yaptım."

Sırtımı okşadı. "Çantalarını al. Eve gidelim." "Emin misin?"

Ben burada kalabilirim..."

"Tabii ki eminim. Benjamin'le kalmana izin vermeyeceğim... tabii sıkılmak istemiyorsan."

Gülerek, hala gergin hissederek eşyalarımı koyduğum odaya doğru yürüdüm.

Dorian eşyalarımı toplarken bekledi ve ben Benjamin'e malikaneye taşındığımı bildiren bir mesaj attım.

Benjamin gülen yüz emojiyle cevap verdi.

Dorian'ı takip ederek ana binaya giden yolu yürürken, nostalji beni sardı. Burada yaşamak hem çok uzun zaman önceymiş gibi hem de daha dünmüş gibi geliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kapıyı açtı ve ben etrafa baktım. Malikanenin görünümü hemen hemen aynıydı, sadece oturma odasındaki mobilyalar değişmişti. Duvarlarda aynı sanat eserlerinden bazıları asılıydı.

Çantamı yere bıraktım ve eski büyükbaba saatine doğru yürüdüm. Saatin hala çalıştığını görmek beni mutlu etti. "Selam, ihtiyar," diye mırıldandım.

Sonra aklıma geldi. *Köpekler*.

"Tallulah ve Tess'e ne oldu?"

"Benjamin ve ben Türkiye'ye gittiğimizde, başka bir eve yerleştirildiler." Gülümsedi. "Chandler ve Candace'in evine. Hâlâ oradalar."

"Olamaz!" diye iç geçirdim. "Candace bundan bahsetmemişti." Bunu söyledikten sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Candace ile iletişim halinde miydin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Uzun lafın kısıası, onun çevrimiçi sayfasını takip ettikten sonra, yanlışlıkla bir fotoğrafını beğendim ve bu da onun bana ulaşmasına neden oldu. Bir kez telefonda konuşup hasret giderdik. Hepsi bu."

"Bu beni şaşırtmadı. İkiniz her zaman iyi anlaşırdınız. O seni çok severdi."

Gözlerimin içine baktı. Beni tekrar kucaklamasını, o da beni her zaman sevdiğini tekrar söylemesini istedim. Ama bu onayı hak etmem gerektiğini biliyordum. Ohio'da bana kalbini açmıştı ve ben düğünü yapmaya karar verdiğim anda onu bir kenara atmıştım.

"Senden bir ricada bulunabilir miyim?" dedim. "Tamam..."

"Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Ama ağır konuları yarına bırakıp, günün geri kalanında rahatlayabilir miyiz? Belki eskiden yaptığımız şeylerin tadını çıkarabiliriz? Onu özlüyorum. Eski halimi özlüyorum. Bir daha asla o olamasam bile, bir günlüğüne o dünyada yaşamak istiyorum."

"Bunu yapabiliriz." Gülümsedi ve merdivenleri işaret etti. "Sana odanı gösterebilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni eski odama, ana yatak odasına götürdü.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Bu odayı almadın mı?"

"Şey, burası biraz hayaletli." Omuz silkti. "Önce babam yüzünden. Sonra senin yüzünden."

Oturma odasından farklı olarak, bu süit hiç değişmemişti. Nevresimler bile aynıydı. Dorian, ellerini cebinde, Benjamin'in evinde olduğu gibi temkinli bir tavırla, odada peşimden geldi.

Bir zamanlar sanat odam olan boş dolaba girdim. "O burada seninle mi yaşıyordu?"

"Hayır. Ama sık sık burada kalırdı."

"Burada olmamın ayrılmanıza neden olduğu için üzgünüm. Eminim çok üzülmüştür."

Kaşlarını kaldırdı. "Bugün zor konulardan bahsetmeyeceğimizi sanıyordum."

"Bu dolapta, düşüncelerimi boşaltmak istememe neden olan bir şey var."

"Burada derin sohbetler yaptık, değil mi?" Dorian gülümsedi.

"Sanki hepsi bir dakika önce olmuş gibi geliyor."

"Zaten zaman muhtemelen bir illüzyondur." İçini çekti. "Gerçekten de dün gibi geliyor. Ama o kadar çok şey değişti ki. Sen güzel bir insan yaratmışsın. Artık bir annesin. Ben ise babamın işini batırmayı başardım."

"Bu, seni neredeyse öldürmesine rağmen, bunun için iyi bir yer."

"Sadece bu da değil, değil mi? O zamanlar farkında olmasan da, sen de bir bedel ödedin."

"Sebebi ne olursa olsun, evren böyle planlamış." Hüzünle gülümsedim.

"Bütün bunlar oldu ve şimdi, her şeyin başladığı yerdeyiz."

. Bu sabah yumurta almak için uyandım ve öğleden sonra bir şekilde Primrose ile dolapta buldum kendimi. Rüya gibi." Uzun bir sessizlikten sonra, "Bir şeyi açıklığa kavuşturmanı istiyorum," dedi.

"Tamam."

"Nişanı bozduğunu söyledin. Şu anda birlikte olmadığınızı anlıyor mu?"

"Evet," diye cevap verdim kesin bir şekilde. "Doğru kararı verdiğimden emin olmam için bana özgürlük vermek istedi."

Dorian rahatlamış gibi görünüyordu ve derin bir nefes aldı. "Peki ya küçük Rosie? Bu hafta senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Eski dostları ziyaret ediyorum."

"Tırnak içinde arkadaşlar mı?" Göz kırptı.

"Büyük tırnak işaretleri ve bir soru işareti."

Başını salladı. "Onu bırakmak senin için zor olmuş olmalı."

"Kalbim patlamak üzereyken sana gelmemek daha zor olurdu. Sonunda, mutlu olmadığım sürece kızıma iyi olamayacağımı anladım."

"Bu sabahki şokumdan dolayı kendimi yeterince ifade edemediysem, geldiğine çok sevindim Rosebud." O da başını salladı. "Çok sevindim."

Eski takma adımı kullanması vücuduma sıcak bir his yaydı. Ona dokunmak için can atarak, elimi uzattım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, gözlerini kapatıp düşük bir inilti çıkarmasını izledim. Ama o dokunuşuma karşılık vermek yerine, elini koluma koydu ve beni uzaklaştırdı.

"Biraz dinlenmene izin vereceğim," dedi. "Hazır olduğunda aşağı in, tamam mı?"

Biraz moralim bozulmuş bir şekilde boğazımı temizledim. "Tamam."

O gittikten sonra, birkaç dakika dolabın zemininde oturdum, sonra kendimi zorlayarak kıyafetlerimi çekmecelere koydum. Aşağı inmeden önce kendimi tazeledim.

Dorian pencerenin önünde durmuş, dalgın dalgın dışarıya bakıyordu.

"Selam."

Dönüp baktı. "Selam."

"Plan nedir?" diye sordum, biraz gergin hissederek.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ve beni arka tarafa götürdü. Dorian beni güzel bir gül bahçesine götürdü.

"Annenin bahçesi geri geldi."

"Evet. Bunu kendim yaptığımı söylemek isterdim, ama bahçıvan tutarak yaptırdım." Gülümsedi. "Ama bakımını ben yapıyorum. Artık düşünmek, meditasyon yapmak ve şükran duymak için buraya geliyorum."

"Bu çok güzel."

"Sen güzelsin," diye mırıldandı. "Bunu göreceğini hiç düşünmemiştim."

"Bana gönderdiğin gül buradan mı geldi?"

"Evet."

"Paketi açıp o gülü çıkarana kadar, paketin oldukça resmi olduğunu düşünmüştüm."

"Hâlâ seni düşündüğümü bilmeni istedim."

"Biliyordum." Gülümsedim. "Ayrıca, Christina'nın yüzüğünü bana göndermen çok nazikti. Bunu beklemiyordum."

"Senden başka kimseye ait olmamalı." Dorian sessiz kaldı. "Senin burada olmana hala şokta olduğumu anlayabiliyor musun?"

"Evet, ama seni suçlamıyorum." "Aç mısın?"

"Sen yemek yapmayacaksan." Göz kırptım.

"Ukala." Kıkırdadı. "Tahta kaldırıma inebiliriz diye düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor." Belki ortam değişikliği ortamı biraz hafifletir.

O akşam Dorian beni Orion Coast'taki en sevdiğim restoranlardan biri olan Judy's Oceanside'a götürdü. Akşam yemeği sırasında, malikanede birlikte yaşadığımız eski günleri yad ederken ortalık yavaş yavaş yumuşadı. Bana şu anda yaptığı danışmanlık işinden bahsetti, ben de kızımdan, yaşına göre ne kadar zeki olduğundan ve sanata olan ilgisinden biraz övündüm. Her dakika eski günler gibi hissettiriyordu.

"Rahatladığını görmek beni mutlu etti," dedim.

O da başını salladı. "Malikaneden uzaklaşmak iyi bir fikirmiş." Sonra telefonum çaldı ve baktığımda arayanın Casey olduğunu gördüm.

Kahretsin.

BÖLÜM 33

Dorian

Primrose'un yüzündeki ifade, karşı tarafta kimin olduğunu anlamamı sağladı.

"Alo?" Bir süre durakladı. "Her şey yolunda mı?" Birkaç saniye sonra bana kısa bir bakış attı. "Onu telefona ver."

Kollarımı kavuşturup, kızıyla konuşmasını izledim. "Merhaba tatlım. Uyuyamıyor musun?"

Masadan karşıya sempatiyle gülümsedim, şu anda bu kadını bebeğinden uzak tutan engel olduğum için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"Üzgünüm. Zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bir haftadan az bir süre sonra eve döneceğim." Birkaç saniye sonra kaşlarını çattı. "Hayır, tatlım. Yapamam." Bir süre durdu. "Biliyorum. Uyumaya çalış ve babana uslu bir kız ol."

Uzun bir duraklamadan sonra, "Tabii ki. Ne zaman sesimi duymak isterse, çekinmeyin," dedi.

Dudaklarını ısırıldığını fark ettim, bu onun endişeli olduğunun açık bir işaretiydi. Oldukça üzgün görünüyordu ve konuşmayı sonlandırdı. Bu gece kafamızı kuma gömmek için büyük çaba sarf etmiştik. Ama bu telefon görüşmesi gerçekliği tekrar ön plana çıkardı.

"Yüzünün ifadesini değiştiren ne dedi?" diye sordum, telefonu kapattığında.

Çatalıyla tabağındaki yemeği karıştırdı. "O, benim sesimi duymaya ihtiyacı olan tek kişinin o olmadığını söyledi."

Gergin bir şekilde başımı salladım. "Kolayca vazgeçmeyecek, değil mi? Bu iş çok karışık olacak. Benimle bir hayat kurmaya karar verirsen, bunun nasıl bir şey olacağına hazır mısın? Kızını piyon olarak kullanmaya çalışacak mı?" Bu sert bir soruydu, ama sorulması gerekiyordu.

"Velayet gibi mi?"

Başımı salladım. "Böyle bir şey yapmayacağını bilmiyorum."

Düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Casey, Rosie'yi incitecek hiçbir şey yapmaz. O iyi bir insan ve onu her şeyden çok seviyor."

Onu benden uzaklaştırmak ona zarar verecektir ve o da bunun farkında.

"Tamam." İkimi son yudumla bitirdim, kendimi çok rahatsız hissediyordum.

onunla ilgili her şey, Primrose'u bir kez daha kaybedeceğimi hatırlatıyordu.

Onun Ohio'daki hayatının her anısı, Primrose'u bir kez daha kaybedeceğimi hatırlatıyordu. Ve bunu bir kez daha kaldıramazdım. Bir dahaki sefer sonuncusu olacaktı.

"İstemeseydim burada olmazdım, Dorian," dedi bir süre sonra, endişemi keserek. "Bu kararı bir gecede vermediğimi biliyorsun. Bilinmeyenler beni korkutsa da, ben varım."

Haklıydı. Onu ilk kez kaçırmaya çalıştığımda benimle uçağa binmemişti. Primrose bunu dikkatlice düşünmüştü ve bunun için ona minnettar olmalıyım. Sonuçta şu anda engel olan *benim* korkumdu. Kendimi korumak istiyordum, ama risk almadan onu geri kazanmanın bir yolu yoktu. Onun her şeye hazır olduğunu duymak yardımcı oldu.

Hesabı ödedikten sonra, sessizce malikaneye geri döndük.

Vardığımızda, o benim karşımda, antrede durdu. En azından şimdilik, o tamamen bana aitti. Primrose'un bu eve dönmesini defalarca hayal etmiştim ve şimdi karşımdaydı. Onun buradaki zamanı dolmadan, bunu tadını çıkarmak için kendi engellerimi aşmam gerekiyordu.

Kendime aşmayacağıma söz verdiğim sınırı açmadan bu gecenin geri kalanını nasıl geçireceğimizi bilmiyordum. Bu durumun karmaşıklığına rağmen, birdenbire tek düşünebildiğim seks oldu. Onu istiyordum, ama ona dokunmaktan bile kendimi alıkoyuyordum.

"Bugün seninle birlikte olmak dışında olmak istediğim başka bir yer yok, Dorian," dedi. "Sensiz içim ölüydü. Ve her ne kadar karmaşık olsa da, şu anda hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Bununla birlikte, sonunda nefesimi verdiğimi hissettim. O anda, sadece ben ve güzel Rosebud'um vardı. Aramızda yıllar yoktu. Yolumuzda hiçbir engel yoktu. Hala çözmemiz gereken çok şey vardı, ama yarın tüm dünya değişebilirdi. Sadece bugün garantiydi.

Elimizde sadece bu an vardı. Ve artık umursamıyordum. Bu kadına, nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Elimi uzattım, yüzünü ellerimle kavradım ve ağzını yutarcasına öpmeye başladım. Primrose inledi. Her zaman hatırladığım kadar tatlıydı, ama bunu yıllardır özlediğim için daha da tatlıydı.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi ağzıma iç çekerek nefes aldı. O bana durmamı söylemedikçe durmayacaktım. Ben onu kanepeye doğru sürüklerken o geriye doğru yürüdü. Onu yukarı çıkarmak için sabrım bile yoktu. Ona hemen, burada ihtiyacım vardı.

Kanepeye düştüğünde, yanına oturdum ve vücudunu benimkinin üzerine yönlendirdim. Bana bacaklarını açtığında, uzun saçları yüzümü kapladı. Onun içinde boğuluyordum: tadı, kokusu ve giysilerimizin arasından gelen amının sıcaklığı.

Saçlarını çekerek, onu kendime doğru çekip boynunu ısırırken inledim. "Siktir, seni özledim bebeğim."

Hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Diğer kadınlar sadece benim özlediğim şeyi doldurmak için vardı: benim güzel Rosebud'ım. Onun bizim hakkımızda kalan tüm şüphelerini unutmasını sağlamaya kararlıyım.

Gömleğini başından çıkardım, sütyenini açtım ve yüzümü güzel göğüslerinin arasına gömdüm, nefesim her saniye daha da hızlanıyordu.

"Bunu kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" "Ben de," diye fısıldadı.

Ellerinin belimde dolaştığını hissettim.

Siktir. Daha fazlasını istesem de, onun hazır olduğundan yüzde yüz emin değildim. İşleri daha ileriye götürmeye çalıştığımda beni durduracağını düşünmüştüm. Ama kemerime uzanıp, onu çıkarmaya çalışırkenki hali... onun arzularını açıkça ortaya koyuyordu.

"Sana yardım edeyim," dedim boğuk bir sesle, kemerimi çıkarıp attım. Kemer, yüksek bir sesle yere düştü.

Primrose benden uzaklaştı. Fikrini değiştirdiğinden endişelendim, ama sonra eteğini çıkardı ve külotunu muhteşem bacaklarından aşağı indirdi. Tamamen çıplak bir şekilde önümde durdu, güzel çıplak amcığı beni kışkırtıyordu. Onun güzelliğine hayran kaldım. Ayrı kaldığımız süre içinde bir insan doğurmuş, hem duygusal hem de fiziksel olarak çok şey yaşamıştı. Vücudu tam da olması gereken yerlerde daha kıvrımlıydı ve ona hiç bu kadar çekici gelmemiştim, hayatımda hiç kimseye bu kadar çekici gelmemiştim.

Pantolonumu ayak bileklerime kadar indirirken içimde ilkel bir ihtiyaç patladı. Külotumu indirirken gözleri kasıklarına kaydı. Penisim dışarı fırladı, o kadar sert ki acı veriyordu, onun içine girmek için can atarken ucundan ön sıvı sızıyordu.

"Buraya gel," dedim sert bir sesle.

Üzerime oturarak klitorisini penisimin üzerinde kaydırdı. Hangimizin daha ıslak olduğunu bilmiyordum. Ben

içine girme şansı bile bulamadan patlamaktan kendimi zorlukla alıkoyarken.

Sikimi onun deliğine yerleştirdim ve sert bir hamlede içeri ittim. Neredeyse boşalacaktım, boşalmamayı sağlamak için karın kaslarımı sıktım.

"Siktir. Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" diye mırıldandım.

Ben başımı kanepenin arkasına yaslarken o kalçalarını ileri doğru itti. Onun içine olabildiğince derine girmiştim, ama yine de yetmiyordu. "Seninle sevişmeyi özledim. Bunun gibisi yok."

"Çok iyi hissettiriyorsun, Dorian." Üzerimde daha hızlı hareket etmeye başladı. "Uzun zamandır seni içimde hissetmeyi hayal ediyordum."

Ellerimi sırtına koyup onu aşağı ittim, kalçalarımı onun hareketlerine uydurmak için salladım. Sıcak, ıslak amının benim sikimi sardığı hissi beni çıldırtıyordu.

"Sen benimsin, bebeğim, değil mi? Bunu hissedebiliyorum." "Evet." Nefes nefese, kalçalarını daha hızlı sallıyordu.

Nefesi hızlandı ve benim penisimin etrafında sıkılaştığını hissettim. Primrose başını geriye eğdi ve çığlık attı, sesi oturma odasında yankılandı. Kendimi bırakırken, orgazmım onu doldururken, daha da yüksek, anlaşılmaz bir ses çıkardım.

"Başın büyük belada," diye mırıldandım.

Omzuma yaslanıp vücudu gevşerken, bana karşı gülümsediğini hissedebiliyordum. Birbirimize sahip olduğumuz her şeyi vermiştik.

Hap kullanıp kullanmadığını bilmiyordum ama umurumda da değildi. Başka kimseyle prezervatifsiz seks yapmamıştım, Primrose'a güvendiğim gibi kimseye güvenmemiştim. Zaten bir gün bu güzel kadınla kendi bebeğim olsun istiyordum.

Sonunda geri çekildi, böylece gözlerine bakabildim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Gülümsedi. "İyiden de öteyim. Bunun bana ne kadar gerekli olduğunu bilemezsin."

"Bu gece bunun olmasını istememiştim."

Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Başka seçeneğimiz var mıydı ki?" "Kesinlikle istememiştim." Alnımı alnına dayadım. "Asla ayrılmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Onun sözlerinin acısını göğsümde hissettim. *O gitmek istemiyordu.* Ama gitmek zorundaydı ve bunu biliyordu. Yine de, ben henüz oraya gitmeye hazır değildim, bu anı gelecekle ilgili endişelerle lekelemek istemiyordum. Çünkü lojistik hakkında konuşmak

lojistik konular hakkında konuşmak, bu gecenin coşkusunu sona erdirmek anlamına gelirdi. Bunun biraz daha uzun sürmesini hak etmiştik.

"Şu anda bunu düşünme, tamam mı? Sadece benimle ol," dedim.

Orada, o noktada, bedenlerimizle birbirimize bağlı olarak uzun süre kaldık. Çekilmek ya da hareket etmek bile istemiyordum. Bu an sonsuza kadar sürebilseydi, bu kadının içinde, tam burada ve şu anda ölebilseydim, benim için sorun olmazdı.

BÖLÜM 34

Primrose

Hafta uçup gitti. Dorian ve ben ilk gece seviştikten sonra, ayrılmaz bir çift olmuştuk, ama ben ayrıldıktan sonra ne olacağı konusunda hala konuşmamıştık.

Orion Coast'taki son öğleden sonraydı ve Chandler, Candace ve çocuklarını barbeküye davet etmiştik. Liv, Candace'in tanıdıklarından biri olduğu için bu biraz garip olabilirdi, diye endişelendim. Ama bir dahaki sefere ne zaman Kaliforniya'ya döneceğimi bilmediğim için, burada geçirdiğim her dakikadan yararlanmak istedim.

Kapı zili çaldığında tüylerim diken diken oldu.

Dorian kapıyı açar açmaz, Candace kollarını açtı. "Primrose!"

"Aman Tanrım." Onu kucakladım. "Seni görmek ne güzel."

Chandler oğullarını kucağında tutuyordu. Küçük çocuğun kolunu okşadım. "Merhaba, ufaklık. Sonunda tanıştığımıza sevindim."

Kızları annesinin bacağına yapışmıştı. Bu, Rosie'yi çok özlememi sağladı.

Candace ona baktı. "Bu Maya." Oğluna sevgiyle baktı. "Ve bu da Mitchell."

Gözlerim doldu. Candace'in, başka bir kadının hayallerini gerçekleştirmesinden korktuğunu anlattığı anı asla unutmayacağım. Onun yerine kendi güzel ailesine kavuştuğunu bilmek bana büyük bir rahatlama getirdi.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu, eve girerken. "Başlangıçta biraz zorluydu, ama yolumuzu bulduk," dedim ona.

Dorian ve Chandler Mitchell'la birlikte arka bahçeye çıkarken, Candace'e döndüm.

"Sana bir şey söylemek istiyorum..." Bir an durdum. "Liv'in senin arkadaşın olduğunu biliyorum.

Eminim o da çok incinmiştir..."

"Primrose." Candace başını salladı. "Açıklamana gerek yok. Dorian onunla çıkmaya başladığında sana hala aşık olduğunu biliyordum.

Eğer öyle olmasaydı, onların ilişkisini desteklerdim. Ama Liv yine de incinecekti. Dorian'ın seni unutmak için onu kullandığını içten içe biliyordum. Konuştuğumuzda amacım, eğer istersen bunu durdurmak için hala bir şans olduğunu anlamanı sağlamaktı. Sen ve Dorian mutlu olduğunuz sürece özür dilenecek bir şey yok.

"Sen harikası." Derin bir nefes aldım. "Beni düşünerek bana ulaştığın için teşekkür ederim."

"Peki... Sizin için bundan sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Keşke sana söyleyebilseydim. Sadece birbirimizin tadını çıkarmaya çalışıyoruz, o yüzden bu zor konuşmayı henüz yapmadık. Uçağım sabah kalkacağı için bu akşam yapacağımızı düşünüyorum. Açıkçası, onun hayatı burada. Benim hayatım ise orada."

"Kızın bu hafta senin yokluğuna nasıl tepki gösterdi?" "Dürüst olmak gerekirse, pek iyi değil. En zor kısmı da bu oldu."

"Peki ya babası?"

Casey'i düşününce midem düğümlendi.

"Buraya gelip bunun bir hata olduğunu fark etmemi bekliyor gibi hissediyorum. Ama Dorian'a olan duygularımın derinliğini anlamıyor. Keşke Casey'i incitmeden Dorian'ı sevebilseydim, ama bu mümkün değil." Nefes verdim. "Eve dönmek kolay olmayacak."

Elini koluma koydu. "Onu tanımıyorum, ama olanlar için üzgünüm. İyi birine benziyor."

"O harika bir baba. Ve harika bir partnerdi. incinmeyi hak etmiyor. Ama Dorian hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce bile, kendimi tamamen ona adamaya, ona sonsuza kadar söz vermeye tereddüt ediyordum."

"Sanırım ruhun, Dorian ile işlerin bitmediğini biliyordu."

"Belki." Diye iç geçirdim. "Keşke Dorian'la yeniden bir araya gelmenin keyfini, son beş yıldır beni ayakta tutan iki insanı incitme korkusu olmadan çıkarabilseydim."

"Kendine fazla yüklenme, Primrose. Eğer teselli olacaksa, bence doğru şeyi yapıyorsun. Ben senin yerinde olsaydım, ben de kalbimin sesini dinlerdim. Casey bir gün, senin Dorian'ı sevdiğin kadar onu seven birini bulacaktır."

"Umarım." Ve bunu içtenlikle söyledim. Kıskançlık hissetmeyi bekledim, ama hiç hissetmedim. Casey'nin kendisine uygun birini bulmasını istedim. Ve bu, kararımı daha da doğruladı.

Dorian kapıda belirdi. "Araya girebilir miyim?"
"Tabii," dedi Candace.
"Sana bir sürprizim var, Rosebud."
Döndüğümde, Benjamin ve Patsy'nin de bize katıldığını gördüm.
"Aman Tanrım." Ona koştum.
Beni kucaklamak için kollarını açtı. "Primrose..."
"Seni görmek çok güzel. Aman Tanrım, bu en güzel sürpriz."
Beni sıktı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."
"İletişimimizi kaybetmiş olmamıza çok üzüldüm."
"Benjamin bana her şeyi anlattı," dedi. "Bugün burada olabildiğim için mutluyum."
"Nasılsın?" diye sordum.
"Artık evliyim. Çok iyiyim." "Bu harika."
"Güzel bir kızın olduğunu duydum," dedi.
"Evet." Telefonumu aldım ve Rosie'nin fotoğrafını açtım. Patsy fotoğrafa baktı. "Çok tatlı. Sana çok benziyor."
"Öyle." Gülümsedim, yakında kızımı göreceğimi düşünerek sevindim — buradan ayrılmanın tek iyi yanı buydu.
Diğerleri verandaya çıkarken, Patsy beni kenara çekip sesini alçaltarak, "Senden bir şey için özür dilemek istiyorum," dedi.
Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne için?"
"Yıllar önce, Dorian'a güvenmemen için seni caydırmaya çalıştım. Remington'un oğlu olduğu için onurlu biri olamayacağını düşünmüştüm. Şimdi durumu daha iyi anladığım için, bunun benim tarafımdan sorumsuzca bir varsayım olduğunu düşünüyorum. Şüphe tohumları ektiysem özür dilerim."
Başımı salladım. "Özür dilediğin için teşekkür ederim. Ama senin fikrin beni asla caydırmadı. Dorian'ın sebepsiz yere ilişkimizi bitirdiğini düşündüğümde senin uyarıların aklıma geldi. Ama tabii ki, gerçek hiç de öyle değildi."
"Biliyorum. İkinizin yaşadıklarından dolayı çok üzgünüm, ama birbirinize geri döndüğünüz için mutluyum."
"Teşekkürler, Patsy. Seni aramayı düşünüyordum, ama burada kısa bir süre kaldığım için biraz bunalmıştım. Benjamin'in seni bana getirdiği için çok mutluyum."
"Ben de." Diye gülümsedi.

Herkesi davet etmek, ayrılma endişemden uzaklaşmam için harika bir dikkat dağıtıcı oldu. Birlikte güzel bir öğleden sonra geçirdik, ama sonunda saatin ilerlemesiyle Dorian'la yeterince baş başa vakit geçiremeyeceğimden endişelenmeye başladım.

Herkes gittikten sonra, o ve ben ortalığı temizledik, önceki neşeli havanın yerini gergin bir sessizlik aldı. Daha sonra, havuz başında birlikte oturduk, Dorian'ın bana ilhamını geri verdiği gün Ohio'da resmettiğim eski tanıdık ışıklar bizi karşıladı. Yıldızlı gökyüzüne bakarken göğsüne yaslandım.

Dorian alçak sesle konuştu. "Geldiğin gece beni Liv ile burada dans ederken gördüğünde, eminim çok samimi göründüğümüzü düşünmüşsündür. Sanırım samimi bir andı. Ama güzel bir müzik dinlediğimde ya da gökyüzüne baktığımda, aklıma sen gelmediğin bir an bile olmadı. Seni hep yanımda taşıdım. Kimse seninle olan bağima yaklaşamadı bile, Primrose. Eğer bir şüphen varsa, çünkü sen buraya geldiğinden beri bunu söylemediğimi biliyorum, seni seviyorum." Bir süre durdu. "Seni tüm kalbimle ve ruhumla seviyorum."

Ona döndüm. "Ben de seni seviyorum."

"Bunu söylemek için doğru anı bekliyordum. Bütün bu zaman boyunca bunu çok güçlü bir şekilde hissettim. Sadece yanlış bir anda, mesela seks sırasında bu kelimeleri söylemek istemedim." Omuz silkti. "Ve biz bunu çok yaptık."

Gülümsedim ve yanağını okşadım. "Bunu çok özleyeceğim."

"Neden özleyeceksin?"

Bu cümlemin neyi net olmadığını anlayamadığım için gözlerimi kııptım. "Çünkü yarın birlikte olmayacağız."

Gözleri parladı. "Ben de seninle gelirim birlikte olacağız."

BÖLÜM 35

Dorian

Yüzündeki şok ifadesi, benim burada her şeyi geride bırakmaya razı olabileceğimi hiç düşünmediğini gösteriyordu. Ama kalmak çok daha zordu.

"Rosebud, birbirimizden binlerce kilometre uzakta olursak bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kafasını salladı. "Mantıklı olmayacağından korktuğum için lojistik konusunda düşünmeye cesaret edemedim. Senden asla böyle bir şey istemezdim..."

"Biliyorum. Ama mesele şu ki, bana sormana gerek yok. Senden ayrı yaşamak istemiyorum. Kızın yüzünden ellerin bağlı. Tek bir çözüm var, o da benim taşınmam."

"Konağa ne olacak? Onu yeni geri aldın."

"Bu beton yığının benim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Bu konuyla ilgili tek anlamlı şey, burada birlikte yaşadığımız anılar. Kalbim senin olduğun yerde. Ve ben de kalbimin sesini dinlemeliyim, tıpkı senin her şeyi riske atıp buraya geldiğin gibi."

"Casey ile paylaştığım evden hemen taşınamayabilirim."

"Önemli değil, birbirimizi görebildiğimiz sürece. Şimdilik bir ev kiralayacağım ve işleri yavaştan alacağız. Her zamanki gibi kızınla birlikte yaşayacaksın. Hazır olduğunda, onunla tanışmak isterim. Ama sen doğru olduğunu hissedene kadar değil. Halletmen gereken işlerin olduğunu biliyorum. Bu benim sabrımı gerektirecek, ama beş yıl bekledim. Daha fazla bekleyebilirim. Daha önce de söylediğim gibi, bu iş karmaşık olacak. Ama en azından işler zorlaştığında yanında olacağım. Buradan bunu yapamam." Gözlerine baktım. "Ama varsayımlarda bulunmadan önce, beni Ohio'da isteyip istemediğini söylemen gerekiyor."

Gözleri doldu. "Evet, tabii ki orada olmanı istiyorum." "O zaman karar verilmiştir."

"Konağa kim bakacak?"

"Benjamin'den ana eve taşınmasını istedim bile. Patsy'yi de yeniden işe alacağım. Belki bir gün burayı tekrar satarım. Ama şimdilik tutacağım. Her halükarda, amacına hizmet etti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bana geri dönene kadar burada kalmam gerekiyordu."

Ohio'daki havaalanından çıktığımız anda, her şey farklı hissettirdi.

Kaliforniya güneşi bulutlarla ve havada uğursuz bir hava ile yer değiştirmişti. Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Hâlâ Primrose'un ailesini bir arada tutmasının daha iyi olacağına inanması için suçluluk duygusuna kapılmasından endişe ediyordum. Eğer böyle bir şey olursa, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ama en azından *burada olacaktım*. En azından her şeyi denediğimi bilecektim. Ve korkuma rağmen, bizim hakkımızda her zamankinden daha fazla güven duyuyordum. Ancak etrafa baktığımda, Primrose dışında bu yerde yaşamak istememi sağlayacak hiçbir şey yoktu. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Kiralık bir araba aldık ve Primrose eve kadar yol boyunca gergindi. Casey bizi birlikte görmesin diye arabayı onun evinin bulunduğu caddenin aşağısına park ettim.

Primrose henüz onunla hiçbir şey konuşma fırsatı bulamamıştı, Rosie için bir oyuncak dışında Kaliforniya'dan başka şeyler de getirdiğini söylemek bir yana.

Omuzlarını ovuşturdum. "İyi misin?"

Nefesi titriyordu. "Evet. İyileşeceğim. Bu zor olacak, ama en azından kızımı görebileceğim." Elimi eline aldı. "Bana sabırlı ol, tamam mı?"

"Bana geri döndüğün sürece aceleye gerek yok. Ben burada olacağım."

Acıyla dolu bir veda öpücüğünden sonra, Primrose valizini sokakta evine doğru sürükledi.

Şans eseri, Benjamin ve ben en son buraya geldiğimizde kaldığımız kiralık ev hala boştu. Kaliforniya'dan ayrılmadan önce evin sahibi ile iletişime geçmiştim ve aylık olarak orada kalabilecektim. Benjamin olmadan, büyük ve boş eve girmek bana hem tatlı hem de acı bir his verdi. Primrose'un şu anda

Casey ile çok zor bir konuşma yaptığını biliyordum ve onun yanında olabilmeyi dilerdim. O, ilişkisini sonlandırmanın karmaşasıyla uğraşırken, ben bu sessiz yerin huzurunu yaşıyor olmaktan neredeyse suçluluk duyuyordum.

Isıtıcıyı açtım ve şömineyi yaktım.

O akşam, bütün gün hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Evde yiyecek bir şey yoktu. Yarın alışverişe çıkmaya karar verdim, ama bu akşam mutfaktaki menüleri inceleyip dışarıdan yemek sipariş edecektim.

Çin restoranından portakal soslu tavuk sipariş ettim ve teslimat için aradım.

On dakika sonra kapı çalındı. Ama gelen paket yemek değildi.

Bunun yerine, *beni* dışarı çıkarmak istediğinden emin olduğum biri gelmişti.

Casey.

BÖLÜM 36

Dorian

"Çok uzun sürmedi," dedim kapıyı açtığımda.

"Burada olduğumu bilmiyor. Bana adresi vermedi." İznim olmadan yanımdan geçip eve girdi.

Ona döndüğümde kapı hala açıktı. "O sana adresi vermediyse, benim nerede yaşadığımı nasıl bildin?"

"Kaliforniya'ya gitmeden önce, buraya ilk geldiğinde nerede kaldığını bana söylemişti. Bu gece aynı yeri rezerve ettiğini söyledi. Adresi hiç unutmadım. Ona biraz hava almam gerektiğini söyledim. Sonunda buraya geldim."

Kapıyı kapattım. "Bana hesap sormak istemenizi suçlamıyorum. Sizin yerinizde olsam ben de bekleyemezdim."

Gözlerini kısarak baktı. "Biliyor musun, senin yüzünü hiç görmediğimi sanıyordum. Ama şimdi fark ettim ki görmüşüm. Sen süpermarketteki adamsın."

"Beni tanıdığın için şaşırdım."

"Maalesef benim için, sen yakışıklı bir herifsin. Unutulmayacak bir yüzün var."

"Teşekkürler. Sanırım?" Onun volta atmaya başladığını izledim. "Her neyse, süpermarketteki karşılaşma planlı değildi. Arkadaşım ve ben tesadüfen oradaydık ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim."

Durdu ve bana bakarak durdu.

"Sana bir beyzbol sopası falan getireyim mi?" diye sordum.

Etrafına baktı. "Seni mahvetmek için burada değilim, mahvetmem gerekse bile."

"Dediğim gibi, bu kadar çabuk bir yüzleşme beklemiyordum."

"Evet." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben de beklemiyordum. Geri döndüğünde onunla daha fazla zaman geçirebileceğimi, ailemizi bir arada tutmanın doğru seçim olduğunu ona ikna etmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ama seni buraya getirdiğini söylediği anda? Her şeyin bittiğini anladım. Onunla kalmanın artık doğru seçim *olmadığını* anladım, bunu kendime itiraf etmek ne kadar zor olsa da

Acıyı uzatmanın bir anlamı yok. Rosie'yi kontrol etmek dışında, uzaktayken hiç aramadığında her şeyin bittiğini anlamıştım. Ona kolayca vazgeçmeyeceğimi söylemişim. Ama eğer gerçekten doğruysa, birini buna ikna etmek için mücadele etmemelisin. Her iki taraf için de doğru *hissettirmeli*. Benimle olmak ona hiç doğru gelmemişti. İnanmak istemese de bunu hissetmişim. Bu yüzden, onu ne kadar sevdiğim halde, bunu kabul etmek zorundayım." Gözleri benimkilere baktı. "Ama *kabul edemeyeceğim* bir şey var..."

Kendimi hazırladım. "Dinliyorum."

"Ailemi boşuna parçalamanı, ona yine hile yapmanı kabul edemem. Bunun için meşru bir nedenin olduğunu düşünsen de umurumda değil. Onu bir daha incitirsen, bana hesap vermek zorunda kalırsın. Bunun için beyzbol sopası kullanırım."

Bu adama saygı duymak zorundaydım. Başımı salladım. "Anladım."

"Ve öyle bir şey olsa bile, onunla ilişkimiz bitti. Onu geri almayacağım. O beni senin birini sevmen gerektiği gibi sevmiyor. Artık bunu biliyorum. Yani, onun hayatını mahvedersen, yalnız kalacak. En azından benimle birlikte olmayacak."

"Hiçbir şeyi mahvetmeye niyetim yok, Casey."

"Henüz kızımızla tanışmanı da istemiyorum. Henüz çok erken. Önce benim evde yaşamadığım gerçeğine alışması gerekiyor."

"Bu çok mantıklı."

Casey yine odada dolaşmaya başladı. "İçecek bir şeyin var mı?" Tamam, bu tuhaf gece daha da tuhaf hale geldi.

"Yeni taşındım, bu yüzden henüz evi doldurma fırsatım olmadı, ama bakalım içki dolabında bir şey var mı."

Şans eseri, Benjamin'in viski şişesi hâlâ oradaydı. Onu kaldırdım.

"Viski içer misin?"

Casey bana sert bir bakış attı. "Nişanlım beni Kaliforniya Prensi için terk ediyor. Şu anda kendimi daha iyi hissettirecekse Drano bile içerim."

"Tamam dostum." Mutfağa gidip bir bardak aldım. "Ama sarhoş araba kullanmana izin veremem. Seni eve bırakırım."

"Her neyse," dedi, pencereden dışarı bakarak.

Casey'e içki doldurduktan sonra, onu kanepeye götürdü ve şöminenin önüne oturdu. Ben de onun karşısına oturdum. İronik bir şekilde, Primrose gizlice buraya konuşmaya geldiğinde oturduğu yerin aynısıydı.

Bardağına bakarak başını salladı. "Tanıştığımız andan itibaren onda bir şeyler yolunda değişti. Gözlerinde gizli bir acı vardı

gözlerinde. Ne olduğunu sorduğumda, hiç konuşmak istemedi. Bu kadar çok şeyi içinde saklayan birine asla yaklaşamayacağımı bilmeliydim. Sonunda sana dair olanları anlattığında, her şey çok mantıklı geldi." İçkisini bir dikişte içti. "Hamile kalmasaydı, muhtemelen birlikte kalmazdık. Bunu çok uzun süre inkar ettim. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Onu *gerçekten* sevdim. Her zaman seveceğim." Derin bir nefes aldı. "Bir gün, çok ileride, belki sen ve ben arkadaş olabiliriz." Bana döndü. "Ama bugün değil. Yarın da değil. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Anladım."

Bardağını uzattı. "Bir tane daha alayım lütfen."

"Tabii." Ayağa kalktım, şişeyi aldım, ona bir tane daha doldurdum ve şişeyi yanına koydum.

Bardağı bana doğru uzattı. "Bir zamanlar müstakbel karımı benden çaldığın için seni affedebilirim. Ama seni asla affedemeyeceğim bir şey var."

"Ne?"

"Kızımın sevgisini satın almak için dünyadaki tüm paraya sahipsin. Ben bununla rekabet edemem. Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun..."

Gözlerindeki acı ve korku açıkça belliydi. Onu, bunu asla yapmayacağıma ikna edebilmeyi diledim. Ama iyi niyetimin doğruluğunu sadece zaman gösterebilirdi.

"Sen Rosie'nin babasısın. Bu değişmez. Neden servetimi bu konuda avantaj olarak kullanacağımdan endişelendiğini anlayabiliyorum, ama seni temin ederim ki bunu yapmaya niyetim yok."

"Öyle yapmasan iyi olur, yakışıklı. Ben ciddiylim." Yine viskiyi bir dikişte içti.

Sonra bir süre sessizce oturdu. Casey ateşe baktı, yüzünde ürkütücü bir hüznün vardı. Şu anda onun en kötü kabusu olmama rağmen, bu adamla bir yakınlık hissettim. Bir zamanlar Primrose'u benden almıştı, tıpkı benim ona yaptığım gibi. İkimiz de aynı kaybı yaşamıştık. Aradaki fark, onun buna neden olacak hiçbir şey yapmamış olmasıydı. Benim eylemlerimin yol açtığı sonuçları, Primrose'dan daha fazla hak etmiyordu.

Casey'e en azından borcum, kızı konusunda onu gölgede bırakmamaktı. Ben yapamadığım onca yıl boyunca sevdiğim kadına o bakmıştı. Ve şimdi de benim mutluluğumun önünde engel teşkil etmiyordu. Bu, benim saygımı gerektiriyordu. Onu da korumamı gerektiriyordu. Bu, bu gece çoktan başlamıştı.

Bir bardak daha doldurdu. "Merak etme. Bu sonuncusu."

"Sorun yok," diye onu teselli ettim. "Seni eve götürmemi istediğinde haber ver."

BÖLÜM 37

Dorian

Rosie ile resmi olarak tanışmak için nihayet izin almam üç ay sürdü.

O gün bugün, Cumartesi öğleden sonraydı. Casey bazı arkadaşlarıyla golf tatiline çıkmıştı ve Rosie'nin benimle görüşmesine izin vermişti. Primrose, Rosie'yi oyun parkına götürmeden önce benim evime getirecekti.

Primrose ve Casey'nin artık dört yaşında olan kızları, son birkaç ayda birçok değişiklik yaşamıştı, bu yüzden işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyordum. Casey, Primrose ile paylaştığı evden taşınmış olsa da, hafta içi akşamları sık sık onlarla akşam yemeği yiyordu. Primrose ve Casey, Rosie'nin her şeyin yarı normal olduğunu hissetmesi için çaba sarf ediyorlardı. En büyük fark, Casey'nin artık orada yatmamasıydı. Ama sabahları sık sık Rosie'yi okula götürmek için oraya gidiyordu.

Aynı evi kiralamaya devam ettim, ama kendime ait bir yer arayışındaydım. Uzaktan yapabildiğim danışmanlık işi, öğleden sonralarımı meşgul ediyordu. Hafta içi akşamları Primrose'u görmem nadirdi. Ama hafta sonları farklıydı ve ben hafta sonları için yaşıyordum.

Casey ve Primrose'un resmi bir velayet anlaşması yoktu, ama çoğu hafta sonu akşamları Casey, Rosie'yi yeni evine götürüp orada yatırıyorlardı. Orada ona kendi odasını ayarlamıştı. Dört yaşındaki bir çocuğa, anne babasının arkadaş kalmaya karar verdiklerini ama ayrı yaşayacaklarını en iyi şekilde açıklamışlardı. Muhtemelen bunu tam olarak anlamak için çok küçüktü, ama kabul ediyor gibi görünüyordu.

Bugün o küçük kızla tanışmak beni çok geriyordu, annesinin sıradan bir arkadaşı rolünü oynamaya çalıştığımı fark etmesinden korkuyordum. Anne babasının ayrılmasının sebebinin ben olduğumu bir şekilde hissedecek miydi? Beni suçlayacak mıydı?

Ne zaman kapı kapı zili çaldığında kalbim kalbim hız
yükseldi. *Sakin ev yıkıcı.*

Kapıyı açmadan önce en güzel gülümsememi takındım.

"Merhaba!" "Merhaba!" Primrose, Rosie'nin elini tutarak
gülümsedi.

Rosie'nin gözlerine bakmak için başımı eğdim. "Merhaba."

"Merhaba." Elini sallayarak selam verdi, yumuşak sesi kalbimi delip geçti.

"Rosie, bu annenin arkadaşı Dorian," dedi Primrose.

"Merhaba Dorian."

Diz çöktüm. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, küçük hanım."

Süpermarketteki kısa karşılaşmamızı hatırladığını sanmıyordum, her ne
kadar onu düşündüğümde bu an kafamda tekrar tekrar canlansa da.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Primrose sonunda.

Kafamı sallayarak onları içeri davet ettim. "Tabii ki. Ne düşünüyorum ben?
Girin. Girin."

Rosie havayı kokladı. "Bu koku da ne?"

"Elmalı turta. Hiç yedin mi?" "Annem
yapar..."

Kaşlarımı kaldırarak Primrose'a döndüm. "Yaptı mı?"

Omuz silkti. "Yıllar boyunca seninle bağlantımı sürdürmenin yollarından
biri olabilir."

Rosie'ye gülümsedim. "Bir parça
ister misin?" Heyecanla başını
salladı.

Onları mutfığa götürdüm ve Primrose ile kızına pişirdiğim tatlıdan birer
dilim ikram ettim.

Buzdolabını açıp bir kutu Reddi-wip çıkardım. "Küçük bir kuş bana krem
şanti sevdiğini söyledi, Rosie."

O koltuğunda zıpladı. "Evet, severim!"

Elma turtasının üzerine bolca krem şanti sıktım. Beni sevdiği sürece
istediği kadar verecektim.

"Teşekkür ederim," dedi Rosie.

"Rica ederim, tatlım." Primrose ve ben
birbirimize gülümsedik.

"Peki..." Primrose'un yanına, Rosie'nin karşısına oturdum. "Bugün planın
ne?"

"Rosie oyun parkına gitmek istiyor. Hava güzel olacakmış."

"Harika. Oyun parkını çok severim."

Primrose güldü. "Son yirmi beş yılda hiç oyun parkına gittin mi, Vanderbilt?"

"Beni ispiyonlama," diye fısıldadım.

Yemeği bitirdikten sonra arabama binip devasa tırmanma oyuncaklarının olduğu parka gittik. Biraz sakinleşmeye başlamıştım.

Arabadan indiğimizde Primrose biraz geri çekildi ve Rosie ile tanışmam için bana zaman tanıdı. Birkaç dakika boyunca, Primrose başka bir anneyle sohbet ederken, onun güvenliğinden resmi olarak ben sorumluydum. Bu kadar değerli bir şeyden sorumlu olduğum bir anı hatırlayamıyordum. Onun benim gözetimimde yaralanmasına asla izin veremezdim. *İnsanlar bunu her gün nasıl yapıyorlar?* Rosie bir şeye tırmandığında her seferinde sinirlerim bozuluyordu.

Merdivene defalarca tırmanıp, uzun ve kıvrımlı kaydıraktan kayarken onu dikkatle izledim.

"Sıra sende," dedi sonunda o tatlı sesiyle. "Sıra bende mi?"

"Evet. Kaydıraktan aşağı inme sırası sende." "Sanırım bunun için çok büyüğüm, tatlım."

Kıkırdadı, sonra elimi tutup merdivene çıkardı. Sanırım hayır cevabını kabul etmiyordu.

Ben tüpün içine girerken ve aşağıya çıkmadan önce kendimi zar zor sıkıştırırken o yukarıdan izledi. Rosie sonra benim peşimden kaydı.

Birkaç saniye sonra, parmağıyla bir şeyi gösterip güldü. "Neye gülüyorsun?"

"Kıçında sakız var."

"Kahretsin. Gerçekten mi?" Utandım. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Kıçımı okşadım. Haklıydı. Kıçıma taze pembe sakız yapışmıştı. Rosie gülmeye devam etti. Onu eğlendirebilecekse, takım için fedakarlık yapardım.

Primrose hala diğer anneyle konuşuyordu. Konuşmaya katılıyor mu yoksa bana kızıyla baş başa kalmam için zaman mı ayırıyor, anlayamadım.

Rosie'yi salıncaklara götürüp onu itmeye başladığımda, bana doğru sallanırken kocaman gülümsedi. "Babam selam söylüyor," dedi.

Hızımı yavaşlattım. "Baban mı?" Başını salladı.

"Bunu sana o mu söyledi?" "Evet."

Hmm... Casey, bu hafta sonu onunla ilk kez tanışacağımı biliyordu. Belki de bu, bana dolaylı olarak iyi bir referans vermek için yaptığı bir jestti, ama bunun onun için kolay olmadığından emindim.

"Ona da selamımı söyle, tamam mı?"

"Tamam!" dedi neşeyle, ben onu daha hızlı ittiğimde. Bu küçük melek, mutlu bir şekilde hiçbir şeyin farkında değildi.

Primrose sonunda yanımıza geldi. "Nasılsınız çocuklar?"

"Dorian'ın poposunda sakız var!"

Primrose popoma baktı. "Vay canına. Görüyorum." Güldü. "Anladım. Bu hepimizin başına gelir, değil mi Rosie? Biraz buz ve kuvvetli bir ovma ile halledilemeyecek bir şey değil."

Kaşlarımı kaldırıp fısıldadım, "İlginç geliyor."

Primrose dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Nasıl oldu bu?" "Biri kaydıraftan aşağı atmış olmalı," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaydıraftan mı indin?"

"Evet."

"Bunu nasıl kaçırdım?"

"Sen konuşmakla meşguldün ve bizi terk ettin."

Göz kırptı ve artık beni Rosie ile kasten yalnız bıraktığından emindim.

O öğleden sonra geç saatlerde Rosie'yi pizza yemeye götürdük ve sonra şimdiye kadarki en güzel şey oldu. Rosie, yatmadan önce evlerine gelip onlarla film izleyip izleyemeyeceğimi sordu. Bu, şimdiye kadar söylediğim en kolay "evet"ti.

Evlerine döndüğümüzde, üçümüz kanepede birlikte oturduk. Rosie pijamalarını giymiş ve çocuk filmi *Sing'i* seçmişti. Filmi bu kadar beğenmeme şaşırdım.

Bir ara Rosie başını omzuma yasladı. Hareket etmeye cesaret edemedim. Doğduğum andan itibaren yaşadığım her şey için derin bir minnettarlık hissettim. Bu küçük kızın babası olamayacak olsam da, garip bir şekilde onun benim sayemde burada olduğunu ilk kez fark ettim. Eğer tek bir şeyi bile farklı yapsaydım, benim hayatımın gidişatı, Primrose'un hayatı ve Rosie'nin varlığı değişmiş olacaktı. Primrose'un güvenliğinden korktuğum için onu terk etmeseydim, Casey ile tanışmayacak

ve Rosie'yi doğurmazdı. Dolaylı olarak, bu Rosie'nin de benim olduğu anlamına geliyordu. *Muhtemelen Casey'ye bundan bahsetmeyeceğim.* Yine de, bu bakış açısı içimi ısıttı.

Rosie, film sırasında benim tepkimi görmek için bana baktığını hissettiğimde trans halimden çıktım. O sahnenin komik olması gerektiğini anladım, bu yüzden ona en içten gülüşümü göstererek gülümsemesine karşılık verdim. Güzel, masum gözleri televizyonun ışığında parlıyordu. *Ne mavi, ne yeşil. Akuamarin rengindeydi.*

EPİLOG

Primrose

İki Yıl Sonra

Dorian, malikanede dolaşırken kolunu omzuma dolamıştı.

Duygularımdan boğazım düğümlenmişti. "Bu yerin içini son kez göreceğimize inanamıyorum."

Hafta sonu için Orion Coast'a gelmiştik ve bu gece son gecemizdi. Yeni sahipler evi mobilyalı olarak satın almışlardı ve gelecek hafta taşınacaklardı.

"Zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?" dedi Dorian. "Artık hayatımız Ohio'da. Bu eve tutunmak istesem de, onu takdir edecek ve hak ettiği özeni gösterecek yeni sahiplerine kavuşması gerekiyor."

"Katılıyorum. Sadece ona veda etmek zorunda kalman beni üzüyor."

Yürümekten vazgeçti. "Neden? Seninle birlikteyken, evimde olduğumdan daha mutluyum."

"Ohio'yu evim olarak tanımlaman garip geliyor."

"Şey, artık benim evim orası. Evim, sen ve Rosie'nin olduğu yer. Hayatımda ilk kez, gerçekten yerleşmiş hissediyorum. Bazen nostalji beni etkilesede, burada hiç yerleşmiş hissetmedim."

"Yerleşmek demişken, Benjamin ile her şey yolunda mı?"

"Evet. Ohio'ya taşınmaya hazır." Dorian gülümsedi. "Sana bir sürprizim de var."

"Ne?"

"Sana söylemek için bekliyordum... Patsy'nin malikanenin satılmasıyla işsiz kalacağından endişelendiğini biliyorum. Yeni sahipleri onu hizmetçi olarak işe alacaklar."

Ağzım açık kaldı. "Olamaz."

"Evet. Benden birini tavsiye etmemi istediler, bu da mükemmel bir çözüm oldu."

"Haklısın. *Bu* en güzel sürpriz. Kendimi çok suçlu hissediyordum."

Dorian beni arka taraftaki verandaya çıkardı.

"Konağdaki son gecemizde ne yapacağız?" diye sordum.

"Eski günlerin hatrına sinemada bir film izleyebiliriz diye düşünüyordum. Belki akşam yemeği de pişirebilirim ya da dışarıdan sipariş verebiliriz."

"İkincisini tercih ederim, teşekkürler."

"Tamam." Sırtımı okşadı. "Rosie'yi özledim."

"Şimdiden mi?"

"Evet," dedi. "Keşke onu da götürseydik. Casey sorun olmadığını söyledi. Neden bu fikri reddettiğini anlamadım."

"Çünkü sadece bir hafta sonu. Ve buraya veda etmeye tamamen odaklanmak istedim."

"Haklısın." Dorian dudaklarını büzdü. "Ama havuzu çok sevecekti." "Yeni evimize de havuz yaptıracağız, değil mi?"

Dorian ve ben nihayet Casey ile paylaştığım evden, kendimize ait olmasını planladığımız yeni evimize taşınıyorduk. Önümüzdeki yıl için daha heyecanlı olamazdım.

O akşam, sinemaya film izlemeye gittiğimizde, hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Elbette, bu benim hatırladığım sinemaydı. Ama duvarlarda, eski film afişlerinin yerine, üniversitedeyken çizdiğim maymun portrelerinin hepsi asılıydı.

"Aman Tanrım." Ağzımı kapattım. "Neler oluyor? Bunları nereden buldun?"

Dorian gururla gülümsedi. "Onları satın aldım."

"Ama nasıl? Her yerdelerdi. Farklı sahipleri vardı. Hepsini nasıl buldun?"

"Okulla iletişime geçtim ve sahiplerini bulmaları için onlara yüklü bir bağış yaptım. Sonra her birine reddedemeyecekleri bir teklifte bulundum."

"Ama neden?"

Cevap çok açıkmiş gibi gülümsedi. "Onları kendim için istedim. Bana tanıştığımız geceyi ve hayatımızın o dönemindeki büyüğü hatırlattıkları için benim için özel."

İnanamadan başımı salladım. "Ne zamandır saklıyorsun bunları?"

"Yunanistan'dayken aramaya başladım ve yavaş yavaş biriktirmeye başladım."

Sanatçı olarak hiç büyük başarı elde edemedim, ama o maymun sergisi gerçekten çok iyi gitmişti, her resim makul bir fiyata satılmıştı. O zamanlar

okul, bir eser satıldığında kârı sanatçıyla paylaşıyordu. Ancak Dorian'ın orijinal fiyatlardan çok daha fazlasını ödediğinden emindim. "Bu bir servete mal olmuş olmalı."

Omuz silkti.

Tabii ki. Bazen kiminle konuştuğumu unutuyordum. Dorian son birkaç yılda o kadar normalleşmişti ki. Artık eskisi gibi milyarder olmasa da, hala multimilyoner olduğunu unutmak kolaydı. Vanderbilt Technologies'deki hisselerini sattıktan sonra babasının servetinin büyük bir kısmını hayır kurumlarına bağışlamıştı. Ama yine de tüm bu tabloları ve daha fazlasını hiç zorlanmadan satın alacak kadar zengin olduğu kesindi.

Dorian elimi tuttu. "Uzun zamandır, bunların senden geriye kalan tek parçalar olacağını düşünmüştüm. Bana mutluluk verdiler ve sana yakın hissetmemi sağladılar. Onlar benim en değerli varlıklarım." Gülümsedi. "Ve biliyorsun, koleksiyonlarımı tamamlamaya çok önem veririm. Hepsini toplayıp onlara uygun bir yer bulana kadar depoda sakladım."

"Vay canına." Ağlamaya başladım. "Hepsini bir odada görmek, onları yaratırken hissettiğim duyguları özlememi sağlıyor."

"İyi, çünkü onlar da bizimle Ohio'daki yeni evimize geliyorlar. Sanat odan bittiğinde belki enerjini geri kazanabilirsin." Heyecan içimi kapladı. "Umarım öyle olur."

Sonunda nefes alabileceğimi hissettim. Casey ile ilişkimizi bitirmiş olmanın verdiği suçluluk duygusu, yaklaşık altı ay önce gerçekten sevdiği bir kadınla çıkmaya başladığında tamamen ortadan kalkmıştı. O ve Caitlin ciddi bir ilişkiye girmişlerdi ve bir mucize eseri Casey ile Dorian arkadaş olmuştu. Hatta Casey ve Caitlin'i birkaç kez akşam yemeğine davet etmiştik. Casey ile gerçek bir dostluk kurmanın kızıma verebileceğim en güzel hediye olduğunu biliyordum.

Rosie artık Dorian'ın sadece arkadaşım değil, aynı zamanda sevdiğim biri olduğunu da çok iyi biliyordu. Altı ay önce bize taşındıktan sonra, onunla konuşup bunu açıkça belirtmiştim. Ondan aşkımı saklamak istemiyordum. Dorian ve ben, saklanmaya devam etmek için çok uzun süre ayrı yaşamıştık. Neyse ki Rosie de onu sevmeye başlamıştı.

Bu akşam, Dorian ve ben sinema ekranında *Pulp Fiction*'i izlemeye karar verdik. Film bittiğinde ve jeneriği akmaya başladığında, Dorian bir dizinin üzerine çöktü. Şaşkınlıktan ağzımı kapattım.

"Rosebud, bunu yapmak için daha iyi bir yer düşünemedim — bizi ilk kez bir araya getiren filmin sonunda, sana aşık olduğumu ilk kez fark ettiğim odada..."

"Aman Tanrım." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Maymun resimleri sergileniyordu.

Pulp Fiction'i izlemekteki ısrarı.

"Sen benim hayatımın aşkımsın," dedi. "Yaşadığımız her şeyin, Rosie ile birlikte bu hayatı yaşayabilmemiz için olduğunu hissediyorum. Onu da kızım olarak görüyorum. Bunu biliyorsun. İkinize sahip olduğum için çok şanslıyım." Küçük bir kutuyu açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel elması gösterdi: parlak bir yuvarlak taş, pavé bir yüzükte. "Bunu sana vermek için çok geç kaldım. Ama bu yüzüğün faturasını sana göstermek istiyorum." Cebine uzandı ve faturayı bana uzattı. "Tarihe bakarsan, aslında yedi yıl önce ayrılmadan birkaç hafta önce satın alındığını göreceksin, babamın ölümünün soruşturmasında neler olduğunu anlamadan önce. O zaman bile sana evlenme teklif etmeyi planlamıştım. Seninle birkaç yılımı kaybettim, ama aşkım daha da güçlendi. O zamanlar seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum. Şimdi ise sana olan aşkımın sınır tanımadığını anlıyorum. Senin harika bir anne olduğunu görmek, seni daha da çok sevmemi sağladı."

Gözleri parlayarak bir an durdu. "Ve şu anda karnında olan oğlumuz, bana verilen en büyük hediye. Soyadımın benimle sona ermeyeceğini bilmek, hiç hayal etmediğim bir şeydi."

Üç aylık hamileydim ve cinsiyeti erken tahmin eden özel bir kan testi yaptırmıştık. Bir erkek çocuğumuz olacaktı. Dorian ve ben heyecandan kendimizden geçmiştik, ama Ohio'ya döndüğümüzde önce Rosie'ye söylemeden kimseye haber vermemiştik.

Yüzüğü çıkardı. "Her şeyi tuhaf bir sırayla yaptığımı biliyorum. Seni arkadaş olarak gördüm. Sana aşık oldum. Senden ayrıldım. Neredeyse ölümden döndüm. Seni tekrar çaldım. Evlenmeden önce seni hamile bıraktım. Umarım şimdi tüm bunları bana karşı kullanmazsın, çünkü gerçekten evet demene ihtiyacım var. Benim karım olma şerefini bana verir misin?"

"Evet!" Gözyaşları içinde ona sarıldım.

Uzun süre sarıldık, sonra Dorian beni duvardaki resimlerden birinin yanına götürdü. O, benim yarattığım son maymundu.

"Sormamda sakınca var mı... bunu *tam olarak* ne zaman yaptın?" O sırtıttı. "Çünkü orijinal on ikinin bir parçası değildi."

Yanaklarım karıncalandı. *Beğeneceğini ummuştum.* "İşler kötüye gitmeden önce senin için çizdim ve doğum gününde sana verecektim," diye açıkladım. "Ama sonra ayrıldık ve okulun satmasına izin verdim."

"Bu benim en sevdiğim resim."

Gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

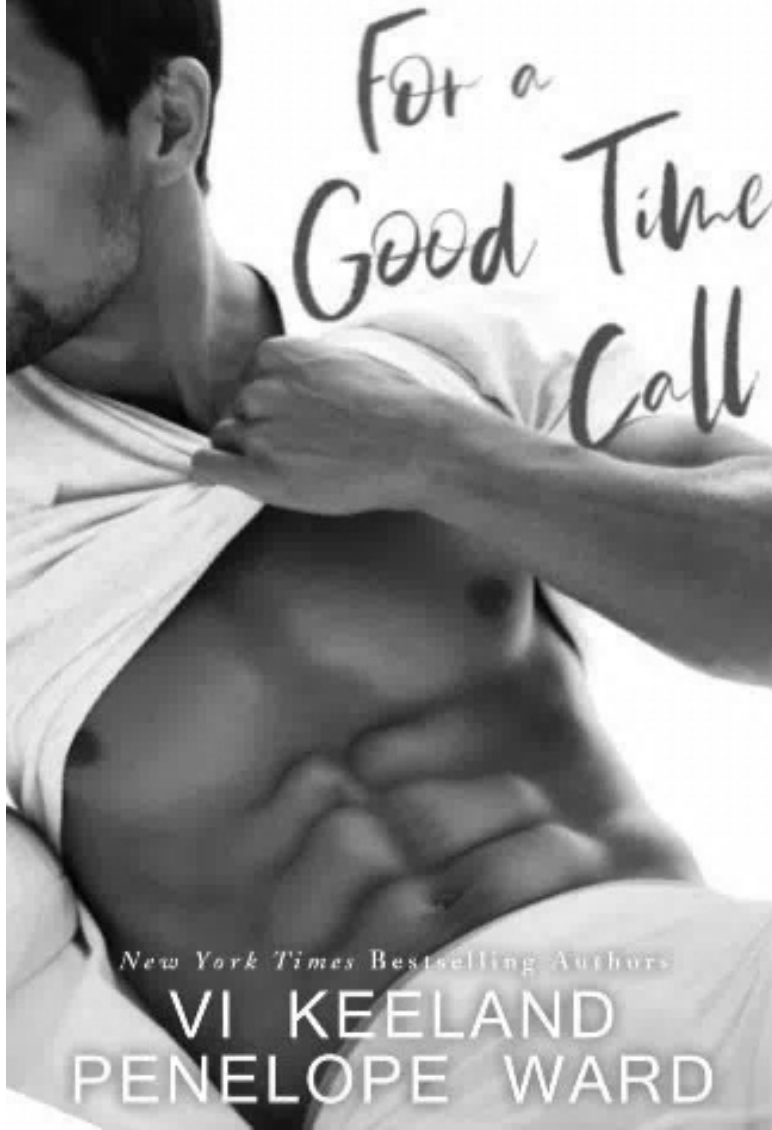
Resimde, Dorian'ın tanıştığımız gece giydiği yün paltoyu giymiş bir maymun vardı. Kendinden emin bir gülümsemeyle, oksitlenmiş çelik rengi mavi gözleri ve mükemmel siyah saçları vardı.

Resmin adı da çok uygun bir şekilde "*Gorillionaire*" idi.

Sevgili okuyucular

Primrose ve Dorian'ın hikayesini okumaktan keyif aldığınızı umuyorum! Sizinle iletişimde kalmak isterim ve sizi [mailing listeme](#) davet [ederek](#) YENİ, ÜCRETSİZ bir kısa öykü göndermeyi teklif ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

TEŞEKKÜRLER

Her zaman şükranlar bölümünün kitabın yazılması en zor kısmı olduğunu söylerim. Bir kitabın başarısına katkıda bulunan çok fazla insan var ve her birine ayrı ayrı teşekkür etmek imkansız.

Öncelikle, kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara teşekkür etmeliyim. Sizin desteğiniz ve teşvikiniz, bu yolculuğa devam etmemin nedenidir. Ve her kitabımda beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına/bookstagrammer'lara/influencer'lara, sizi ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim.

Vi'ye – Sen, isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağımsın. Önümüzdeki on yılı aşkın dostluğa ve büyüü hikayelere.

Julie'ye – On yıllık dostluğumuza, Rebel peynirine ve Fire Island anılarına şerefe.

Luna'ya – Kitaplarımı ilk kez okuduğunda, bu benim için en heyecan verici şeylerden biri. Her gün gösterdiğin sevgi ve desteğin ve değerli dostluğun için teşekkür ederim. Noel'de görüşürüz!

Erika'ya – Her zaman E ile başlayacak. Sevgin, dostluğun, yaz ziyaretin ve Great Wolf Lodge'daki bar zamanı için teşekkürler – yılın en sevdiğim anlarından biri.

Cheri'ye – Seni gördüğüm her yıl güzel bir yıl oluyor, sevgili dostum! Benim grubumun bir parçası olduğun, her zaman beni kolladığın ve Çarşamba günlerini asla unutmadığın için teşekkürler.

Darlene'e – Ne diyebilirim ki? Beni şımartıyorsun. Seni arkadaşım olarak ve bazen de imza asistanım olarak gördüğüm için çok şanslıyım. Hayatımı hem gerçek hem de mecazi anlamda daha tatlı hale getirdiğin için teşekkürler.

Facebook okur grubum Penelope's Peeps'e – Hepinizi çok seviyorum. Sizler benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a – Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırmak için çok çalıştığın için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a – Seninle çalışmak her zaman bir zevk. Gelecekte daha birçok deneyim yaşamayı dört gözle bekliyorum.

Allusion Book Formatting and Publishing'den Elaine'e – Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, formatlayıcı ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'den Julia Griffis'e – Kartal gözlerin inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a – Vi ve benim asla yapamadığımız tüm işleri halletmek için gösterdiğin çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya – Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkürler. Sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

RBA Designs'tan Letitia Hasser'a – Harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle çalıştığın için teşekkür ederim.

Kocama – Benim yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını yaptığın için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine – Sizin gibi ebeveynlere sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma – Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

PENELOPE WARD'IN DİĞER KİTAPLARI

[Rockçının İlham](#)
[Perisi Davulcunun](#)
[Kalbi](#)
[Asla Kurallara](#)
[Uymayan](#)
[Vekil Moody](#)
[Görev Aristokrat](#)
[Aşk](#)
[Anti-Erkek Arkadaş](#)
[Sadece Bir Yıl](#)
[Geri Döndüğü Gün Ağustos](#)
[Bittiğinde](#)
[Çevrimiçi Aşk](#)
[Beyefendi](#)
[Dokuz Sarhoş](#)
[Arama Mack](#)
[Daddy](#)
[Sevgili Üvey Kardeşim](#)
[Sevgili Komşum](#)
[Sevgili Oda Düşmanım](#)
[Sevin'in Günahları](#)
[Jake Undone \(Jake #1\)](#)
[Benim Skylar'ım \(Jake](#)
[#2\)](#)
[Jake Anladı \(Jake #3\) İkizler](#)

PENELOPE WARD VE VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

[Denim &](#)
[Diamonds Flört](#)
[Kuralları](#)

Flört Kuralları En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşi

Flört Kuralları Tek Gecelik İlişkilerim

Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları İyi

Oynandı

Artık Rol Yapmıyorum

Mutlu Mektup En

Sevdiğim Hatıramdan

Sonra

Kirli

Mektuplar

Nefret Notları

Asi Mirasçı

Asi Kalp

Kibirli Piç

Kendini

Beğenmiş

Takım Elbiseli

Playboy Pilot

Bay Para Torbası

İngiliz Yatak

Arkadaşı Park

Avenue Oyuncusu

GİTMEDEN ÖNCE!

The House Guest gibi karakterlerin farklı dünyalardan geldiği gerilimli hikayeleri seviyor musunuz? Penelope Ward'ın *The Aristocrat* adlı kitabını okumaya devam edin.

BÖLÜM 1

Felicity

Parça 1: Rockwell'in "Somebody's Watching Me"

"Neye bakıyorsun?"

Bayan Angelini'nin sesini duyunca irkildim ve dürbünümü bir anlığına indirdim. "Körfezin karşısında yeni komşularımız olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Geçen gece evden gelen yanıp sönen ışıklar gördüm. Sonunda birinin taşındığını düşündüm."

"Evet. Sanırım parti veriyorlardı."

Rhode Island, Narragansett'teki körfezde yaşıyorduk. Komşu evin dışında, çevrede bulunan tek diğer konut, bizim arazimizi onlardan ayıran küçük su kütlesinin karşısındaki geniş bir araziydi. Oraya ulaşmak için tekneye binmek ya da çok iyi bir yüzücü olmak gerekiyordu. Ev birkaç aydır boştu, ama şimdi biri onu satın almış ya da kiralamıştı.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Neden bileyim ki?"

"Çünkü belli ki onları gözetliyordun."

Boğazımı temizledim. "Kuşları izliyordum ve tesadüfen onları fark ettim. İki erkek. Sanırım eşcinsel olabilirler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İkisi de çok yakışıklı.

bu kadar yakışıklı olanların çoğu eşcinsel oluyor. Bu adil değil."

Rüzgar, Bayan Angelini'nin uzun süveterini uçururken, o da benden dürbünü aldı ve gözlerine götürdü.

Bir süre sonra güldü. "Vay canına. Neden birdenbire... kuş gözlemciliğine ilgi duymaya başladığını şimdi anlıyorum."

Bayan Angelini dürbünümü geri verdi ve göz kırptıktan sonra eve geri girdi, beni yeni sakinleri izlemeye devam etmek için yalnız bıraktı. Ama bu sefer baktığımda, kesinlikle görmemem gereken bir şey gördüm. Adamlardan biri eve girmiş olmalıydı, çünkü diğeri artık yalnızdı. Önceki yerinden ayrılmış ve şimdi açık hava duşunun altında çıılçıplak duruyordu. Ağzım açık kaldı. Gözlerimi başka yere çevirmeliydim, ama gözlerim onun bronz tenli vücudunda takılı kaldı. Su, oyulmuş taştan bir dağdan akan şelale gibi üzerine düşüyordu.

Onu izlediğim için kendimi çok kötü hissettim, ama dürüst olmak gerekirse... kim komşularının önünde duş alır ki? Gerçi, onun savunması olarak, muhtemelen yalnız olduğunu düşünmüştü. Onların evinin arkasına bakan tek ev benimkiydi. Muhtemelen benim gibi uzak bir mesafeden onu izleyen biri olacağını hiç düşünmemişti.

Sonunda suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Dürbünü indirdim ve limonlu suyumdan uzun bir yudum aldım. Belki de onu kafama dökmem gerekirdi. Körfezin karşısındaki röntgencilik gösterisinden başka bir şeye konsantre olmaya çalışarak, telefonumu aldım ve yaz işleri aramaya başladım. Çok stresli bir şey istemiyordum, sadece sonbaharda Pennsylvania'ya taşınmak için biraz para kazanabileceğim bir iş arıyordum. Son zamanlarda yaşadığım en heyecan verici şeyin birkaç yakışıklı erkeği gözetlemek olduğunu düşünürsek, zamanımı dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Birkaç yıl önce üniversiteden mezun olmuşum ama iş için Boston'da kalmıştım. Yirmi dört yaşına yeni girmiştim ve hukuk fakültesine gitmeden önce yaz için Rhode Island'daki evime geri dönmüştüm. *Ev*, kocası bir dizi deniz ürünleri restoranının sahibi olan dul Eloise Angelini'ye aitti. Lise ikinci sınıftan beri Bayan Angelini ile birlikte yaşıyordum. Kocası öldükten sonra, önceki koruyucu annem taşındıktan sonra beni yanına alarak koruyucu ebeveyn olmaya karar vermişti. Bayan Angelini sayesinde, arkadaşlarımla birlikte liseyi bitirebildim ve Narragansett'ten ayrılmak zorunda kalmadım. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım. Beni evine kabul etmek yetmezmiş gibi, üniversite eğitimimi de desteklemek istediğine karar verdi, ancak Harvard'a tam burslu kabul edildiğim için buna gerek kalmadı.

Yine de Bayan Angelini, benim bir yuvam olmasını sağladı. Her zaman bana, benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı olduğunu hissettirdi, ama ben bunun mümkün olmadığını biliyordum. Hayatının en yalnız dönemlerinden birinde beni bulmuştu, ama *ben* zaten yalnız bir hayata alışmıştım. Tek başıma olmaktan başka bir şey bilmiyordum ve kalbimi hiçbir şeye bağlamamayı, kimseye bağlanmamayı öğrenmiştim.

bir şeye bağlanmamayı, kimseye bağlanmamayı öğrenmiştim. On beş yaşında Bayan Angelini'nin kapısına geldiğimde, birçok koruyucu aile evinde kalmıştım. Bana annelik yapmaya çalışmamasını takdir ediyordum. O gerçek bir dost ve sırdaşı. Ve birbirimizi çok güldürürdük. Bayan Angelini bana güvenlik hissi verirdi, ben de ona kocasının kaybının acısını unutmasını sağlardım. Birbirimizin ihtiyacı olan şeyduk. Yine de, hayatım beni kimseye fazla bağlanmamaya şartlandırmıştı — beni kollarını açarak kucaklayan Bayan Angelini'ye bile.

Şimdi körfezin karşısına bakmanın güvenli olup olmadığını merak ettim. Dürbünümü gözlerime götürdüğümde, seksi adamın hala çıplak vücudunu havluyla sildiğini görünce irkildim. Kocaman penisi yukarı aşağı sallanıyordu ve bir an düşüncelerim dağıldıktan sonra, gözlerimi ondan ayırıp sola çevirdim.

Sıçradım. Bana bakan *diğer* adamdı, kendi dürbünüyle. Arkadaşını izlediğini izliyordu.

Olamaz.

Sonra, dehşet içinde, alaycı bir gülümsemeyle el salladı.

Ne yapmalıyım?

Bu adamlar nerede yaşadığını biliyorlardı ve muhtemelen kasabada onlara rastlayacaktım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Soğukkanlı davranmak tek seçeneğimdi. İlk içgüdüm olan eve koşmak yerine, sakın kalmaya çalıştım. Gülümsedim ve el salladım.

Dürbünümü indirmek üzereydim ki, onun Duşlu Adam'ı çağırdığını gördüm. Eskiden çıplak olan adamın beline bir havlu sarılmıştı. Dürbünlü adam ona bir şey söyledi ve ikisi güldü. Sonra Duşlu Adam dürbünü aldı ve bana da el salladı. Bundan zevk mi alıyordu? İkisinin de benim aptallığımdan hoşlandıkları belliydi.

Garip bir şekilde el sallayarak karşılık verdim ve sonra yeterince katlandığımı fark ettim. Dönüp eve girdim.

Bayan Angelini lavaboda bulaşıkları yıkıyordu. "Ne oldu Felicity? Yüzün kıpkırmızı."

"Hiçbir şey," dedim ve onu geçip yukarı, odama çıktım.

Dışarıda olanları düşünmeme rağmen, kendimi zorlayarak önümüzdeki birkaç saat boyunca yaz işi aramaya odaklandım — en heyecanlı Anma Günü hafta sonu olmadığı kesin.

O akşam geç saatlerde kapı zili çaldı ve Bayan Angelini'nin kapıyı açmak için gittiğini ayak seslerinden anlayabildim. Kapı kapanmadan önce bana

"Felicity, aşağı gelmek isteyebilirsin.

"Felicity, aşağı gelmek isteyebilirsin. Sana bir teslimat var."

Bana bir şey mi geldi? Yataktan atladım ve merdivenlerden aşağı koştum. Bayan Angelini parlak sarı çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. Nergisler mi?

"Kimden geldi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama bir kart var."

Çiçekleri ondan aldım ve mutfak tezgahına götürdüm. Kartı açıp notu okuduğumda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Dear redhead across the bay,

We thought these would be a perfect way to say thank you for being a neighbor. This is a flower known as the Narcissus Peeping Tom. Need we say more? Enjoy them.

Love your neighbors, Sig and Leo

Kahretsin.

Cehennem, birkaç gün sonra markete girdiğim ve neredeyse ona çarpacağım an oldu.

"Senmişsin." Uzun, fallik görünümlü bir baget kaldırdı ve salladı. "Sana bir şeyi hatırlatıyor mu?"

Yüzüm kızardı. "Çok komik."

"Son birkaç gündür seni dışarıda pek görmedim. Seni korkuttuk mu?"

Bu Duşlu Adam değildi, beni röntgenci yakalayan adamdı.

Güçlü bir İngiliz aksanı vardı, çok uzundu ve koyu renk saçları vardı.

"Arka bahçede biraz mola veriyordum."

"Dışarısı senin için çok *sıcak*, değil mi?"

"Bak, gördüklerimi görmek istememiştim. Bu yaz kuş gözlemciliğiyle uğraşıyordum. Sonra bir gün siz ikiniz taşındınız ve ben..."

"Dur, dur, dur..." Diğer adam ev arkadaşının yanına gelmişti. "Az önce sana söylediği her şey için özür dilerim. Merak etme, hepsi saçmalık. O sadece dalga geçiyor." O da güçlü bir İngiliz aksanı vardı. "Sanırım henüz tanışmadık."

"Ama sen *uygunsuz bir şekilde* tanıştın..." arkadaşı onu azarladı.

"Kapa çeneni, Sigmund."

Tamam, pislik herifin adı Sig... ya da Sigmund. Öyleyse, daha önce çıplak olanın adı Leo olmalı. İkisi de uzun boylu ve yakışıklıydı, ama Leo, keskin hatları, parlak saçları ve çarpıcı gözleriyle bambaşka bir seviyedeydi; tam bir Adonis ve korkutucu derecede yakışıklıydı.

Sigmund omuz silkti. "Elbette şaka yaptığımı biliyordur."

"Ama ne zaman duracağını bilmiyorsun. Bu her zaman senin sorunun olmuştur.

Yüzünün ne kadar kızardığını görmüyor musun? Onu utandırıyorsun."

Uh... yüzüm ne kadar kızarıyor? Bu çok utanç vericiydi. Kendimi kontrol edemiyordum. Sonuçta, ben çilli, açık tenli bir kıızıldım. Ne zaman utanç duysam, baştan aşağı kızarırdım.

Leo'nun sesi yumuşadı. "Onun kaba davranışından dolayı özür dilerim."

Elini uzattı. "Ben Leo Covington."

Elini tuttum, cildinin sıcaklığını hissederek. "Felicity Dunleavy."

Diğer adam elini uzattı. "Sigmund Benedictus. Ama lütfen bana Sig deyin."

Benedictus mu?

Gerçekten de

pisliğin tekiydi.

Kesinlikle

öyleydi.

Uygun bir isim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Ben de, Freckles."

Çilli mi? Daha orijinal bir lakap bulamaz mıydı? Çillerimden utanıyordum ve genellikle bana Çilli diyen herkesi öldürmek istiyordum.

"Bana öyle hitap etmez misin?"

"Başka bir lakap mı tercih edersin?" diye sordu Sig. "Peeping Tom olabilir mi?"

Leo dişlerini sıktı. "Yeter. Cidden."

"Tamam. Uslu duracağım. Bu ekmek için tapenade arayacağım." Göz kırptı. "Hemen dönerim."

O uzaklaşırken içimi bir rahatlama kapladı.

"Onun için... gerçekten üzgünüm," dedi

Leo.

"Beni nasıl tanıdığını düşünürsek, alaycı davranması normal. Casusluk yapmamalıydım."

"Beni doğum günü kıyafetimle göreceğini tahmin etmemiştin herhalde. Bunu ilk kez yapıyordum. Tabii ki çevrede kimse olmadığını varsaymıştım. Bilgin olsun, herkesin gözü önünde duş almayı alışkanlık haline getirmiş değilim. İngiltere'de hiç açık havada duş almamıştım. Bu yüzden benim için yeni bir deneyim."

Leo çok etkileyiciydi. Saçları altın rengi alt tonları olan açık kahverengiydi. Güzel bir kemik yapısı ve bakmadan duramayacağınız dolgun dudakları vardı. Yüzünde değiştirmek isteyeceğim tek bir şey bile yoktu. Gözleri koyu maviydi. Bir zamanlar kolye yapmak için kullandığım deniz camını hatırlattı bana.

Boğazımı temizledim. "Narragansett'e ne getirdi seni?"

"Hayatımdan altı ay uzaklaşmaya karar verdim. Kaybolmak için iyi bir yer gibi göründü. Aslında burayı haritada rastgele seçtik. Sigmund ve ben birkaç farklı yerde vakit geçirdik. İlk önce Kaliforniya, sonra New York ve şimdi de Rhode Island."

"Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Kaşlarını kaldırdı. "*Birlikte* ne demek? Aynı odada kalıyoruz. Ama *romantik anlamda* birlikte mi demek istiyorsun, o zaman hayır. Tam olarak ne düşündün?"

"Eşcinsel olabileceğinizi düşündüm."

"Eşcinsel olsaydım, o serseri kuzenimden çok daha iyi erkek zevkim olurdu. Tanrı aşkına, bizi eşcinsel sanmana ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum. İki yakışıklı erkek... büyük bir evde birlikte yaşıyor..."

"Yani, başka bir erkekle birlikte yaşayan bir erkek isem, otomatik olarak onunla yatıyorum"

"

"Haklısın. Bu aceleci bir varsayımdı." "Bu arada, iltifatın için teşekkürler."

Ona yakışıklı dedim, değil mi? Aniden terlemeye başladım ve sebze reyonuna doğru baktım. "Peki, ben gitsem iyi olacak..."

"Bunu yapmadan önce, geçen gece sana gönderdiği çiçekler için özür dilemek istiyorum. Ona bunu yapmamasını söylemiştim. Herkes bu tür bir mizah anlayışını takdir etmez."

Omuz silktim. "Sorun değildi. Çiçekler çok güzeldi. İlk başta utandım ama sonra tüm olaya gülmeye başladım. Bayan Angelini de çok eğlendi."

Kaşlarını kaldırdı. "Bayan Angelini mi?"

Bu yabancıya geçmişimi anlatmadan onun kim olduğunu nasıl açıklayabilirim? Basitçe cevap verdim. "O benim oda arkadaşım."

"Ah. Oda arkadaşı. O zaman lezbiyen sevgilin olmalı." Kaşlarını kaldırdı ve ben gülümsemek zorunda kaldım. "Neyse, ona neden Bayan Angelini diyorsun? Adı yok mu?"

"Şey, o yetmiş yaşında. Daha çok saygıdan dolayı. Birkaç yıl önce ona böyle seslenmeye başladım ve öyle kaldı. O bana hep ilk adıyla seslenmemi istedi, ama ben Bayan Angelini diye seslenmeye alıştım."

"Anlıyorum." Gözleri bir anlığına benimkilere dikildi. "Oda arkadaşın yetmiş yaşında. Peki sen kaç yaşındasın, sorabilir miyim?"

"Yirmi dört. Ya siz?"

"Yirmi sekiz," diye cevapladı. Gözleri bir süre benimkilerde kaldı. "Dinle, bütün yaz boyunca senin karşıdaki evi kiralayacağız. Narragansett hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Buradaki gezilecek yerler ve yapılacak şeyler hakkında senin fikirlerini almak isterim. Belki bu hafta bir ara çay içmeye gelmek istersin?"

"Çay mı? Siz gerçekten İngilizsiniz, değil mi?"

"Suçluyum." Beyaz dişleri parladı. Ayaklarıma bakarak, "Bilmiyorum," dedim.

"Giysilerimi çıkarmayacağıma söz veriyorum..." Eğri bir gülümseme ekledi. Çok ihtiyacım olan bir kahkaha attım. "Peki, madem öyle diyorsunuz." "Yarın saat ikide mi? Ya da size uygun olan herhangi bir saatte."

Bir yanım reddetmek istiyordu, ama neden? Daha heyecanlı bir planım da yoktu. Narragansett hakkındaki bilgime gerçekten ihtiyaç duyduğunu mu, yoksa eşcinsel olmadığını öğrendiğim için davetinin başka bir anlamı mı vardı, tam olarak anlayamıyordum.

"Tabii. Yarın saat ikide olur."

"Harika. Yüzerek geçmeden eve nasıl gideceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gülümsedim.

"Peki, öyleyse. Ve söz veriyorum, Sigmund en iyi davranışını sergileyecek." "Sergilemezse ben hallederim."

Bu zengin görünümlü gezgin, benim ne kadar dayanıklı olduğumu bilmiyordu. Utandığımda yüzüm kızarabilirdi, ama yıllar içinde oldukça kalın bir deri geliştirmiştım.

Her zaman kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığında böyle olur.

BÖLÜM 2

Felicity

Parça 2: "It's the Hard-Knock Life" (Zor Hayat), *Annie'nin* Orijinal Broadway Kadrosu

"Çay partisine ne giyilir?" diye sordum.

"Ne giyilmez, onu söyleyeyim. Üzerinde giydiğin o eski püskü 'gamer girl' tişörtünü giyme."

En iyi arkadaşım Bailey, Brown Üniversitesi'nde yüksek lisansının ikinci yılına giriyordu. Providence'da, yaklaşık kırk dakika uzaklıkta yaşıyordu, ama ben komşularımızın evine gitmeden birkaç saat önce beni ziyarete gelmişti.

"Bu yüzden sana soruyorum. Sen benimkinden çok daha iyi bir moda zevkin var."

Dolabımı karıştırdı. "Düşünüyorum da... düğmeli, düzgün ama şık bir şey."

"Gerçekten mi? Aksanları dışında, bu adamlar hiç de düzgün görünmüyorlar. Daha çok vahşi gibiler."

"Bir düşün. Çay? Bu, yüksek yakalı ve düğmeli kıyafetlerin eş anlamlısıdır." Sık sık röportajlara giydiğim beyaz bir bluzu aldı. "Bu güzel görünüyor. Eteklerin var mı?"

"Ben pek etek giymem."

"Cidden. Dolabının tamamı kot pantolonlar, farklı renklerde aynı birkaç tişört ve birkaç sweatshirt."

"Eh, ben bunları seviyorum."

"Ama özel günler için bir şeye ihtiyacın var." "Ben pek bir yere gitmiyorum."

Dolabımın arkasında duran tek eteğimi bulmayı başardı. "Bu ne?"

"Bu, lisede konser korosu performanslarında giydiğim etek." "Sana uyar mı?"

"Sanırım, ama sence de çok resmi değil mi?" "Hayır.

Dene bakalım."

Soyundum, beyaz gömleği giyip düğmelerini ilikledikten sonra uzun siyah eteği bacaklarımın üzerine geçirdim.

Bailey beni baştan aşağı süzdü. "Güzel görünüyorsun." Dolabımı aramaya devam etti. "Bunun üstüne bunu giysene." Askilerden gri bir blazer aldı. "Beyaz gömleği süslemek için bir şeye ihtiyacın var."

"Haziran ayındayız. Ceket giymek için hava çok sıcak değil mi?" "Klimalı bir yerde olacaksın, değil mi?"

"Belki. Emin değilim." Ceketini omuzlarıma geçirdim. "Bu adamlar o evi neden kiralyorlar?"

"Narragansett'i rastgele seçtiklerini söyledi. Amerika'da altı aylık tatil yapıyorlar."

"Tuhaf. Ama aynı zamanda havalı." Gülümsedi. "Sence bu adam senden hoşlanıyor mu?"

Ceketimin son düğmesini ilikledim. "Bilmiyorum."

"Narragansett Lisesi'nin satranç şampiyonunu çaya davet ettiğinin farkında bile değil."

"Evet, bence bunu duyurmak için bir neden yok. İş görüşmesine gidiyormuş gibi giyinmiş olmam yeterince kötü. Nerd eğilimlerimi vurgulamama gerek yok."

O güldü. "Tamam. Peki, ben gitmeliyim. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?" "Tabii."

"Felicity? Haftaya şehirde buluşalım. Alışverişe gidelim.

Dolabımın ne kadar kötü durumda olduğunu fark

etmemiştim." "Gerek yok."

"Oh, inan bana, gerekli."

Küçük arabamı, dairesel bir araba yolu olan güzel mülkün önüne park ettim. Ev, ahşap kiremit kaplama ve dört beyaz Adirondack sandalyesinin bulunduğu muhteşem bir ön verandaya sahipti. Bu, tipik bir Narragansett eviydi, ancak çoğu insan bunu sadece rüyalarında görebilirdi.

Ön kapıya yürüyemeden, Sig beni karşılamak için dışarı çıktı. Arabamın önünde durarak ona baktım.

Beni baştan aşağı süzdü. "Mary Poppins'i çaya davet ettiğimizi bilmiyordum."

Harika.

O kadar mı kötüydü? Kendime baktım. *Evet, o kadar kötüydü.* Uzun, siyah etek, beyaz gömlek ve blazer. Eksik olan tek şey şemsiyeydi. *Lanet olsun, Bailey.*

Gömleksiz göğsüne bakınca, bunun kesinlikle sıradan bir "çay" olduğunu anladım. Tişört giymiş olan Leo, sonunda ortaya çıktı ve kuzeninin daha fazla zarar vermesini engellemek için bize doğru koştu.

"İşte buradasın," dedi Leo.

"Daha önce hiç çaya davet edilmemiştım," dedim ona. "Daha resmi bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama açıkça yanılmışım."

Leo gülümsedi. "Giyindiğin için çok sevimli olduğunu düşünüyorum. Ve bilgin olsun, çok güzel görünüyorsun."

"Ve sen bir yalancısın." Eteğindeki tüyleri silerek güldüm. "Ama yine de teşekkür ederim."

Sig, minik, nane yeşili Fiat 500'üme baktı. "Oyuncak arabayı da içeri getirmek ister misin?"

"Arabamı rahat bırak. Park etmesi kolay ve yakıtı da az."

"Sigmund küçük ve gazlı olmanın ne demek olduğunu iyi bilir," diye şaka yaptı Leo. Elini hafifçe belimin altına koydu ve omurgamdan bir ürperti geçti. "Mütevazı evimize hoş geldin. Hadi içeri girelim."

"Mütevazı falan değil." Devasa mülkü seyrederek gülümsedim.

Beni geniş bir antreden krem rengi dolapları ve parlak granit tezgahı olan geniş bir mutfığa götürdüler.

"Ne içmek istersiniz?" diye sordu Leo.

"Bugün içecek olarak çay içileceğini sanıyordum."

"Eminim bir kaşık şekerle içmeyi seviyorsundur, değil mi?" Sig alaycı bir şekilde sordu.

Gözlerimi devirdim. "Spoonful of Sugar" — *Mary Poppins*'in ünlü şarkısı. Bu adam tam bir baş belasıydı.

Leo şakayı anlamamış gibiydi. Kuzenine sadece gözlerini kısarak baktı. "Seni çaya davet ettiğimde, bu terimi genel anlamda kullanmıştım," dedi. "Başka seçeneklerim de var. Ama istersen çay da yapabilirim."

"Öyleyse, biraz tekila isterim. Var mı?" diye alay ettim.

"Çay-quila. Hemen geliyor, güzelim."

"Şaka yapıyordum, ama kesinlikle reddetmeyeceğim."

"Çay-quila çaydan çok daha iyidir zaten." Göz kırptı.

Sig mutfaktan çıktı ve Leo, içkilerin saklandığı yer olmalı olan bitişik odaya girdi. Kısa bir süre yalnız kaldığımda, Fransız kapılarından körfezi seyrettim.

Onun sesi beni ürküttü. "Bugün çok güzel bir gün." Leo, Casamigos Reposado tekilasası ve iki shot bardağıyla duruyordu.

"Evet, dışarısı muhteşem."

Başıyla işaret etti. "Bu içkileri dışarıda içelim, olur mu? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Hakkımda mı? *Sana* Narragansett hakkında bilgi vermem gerektiğini sanıyordum."

"Oh. Peki, sanırım o konuda da konuşabiliriz." Gülümsedi.

Leo beni geniş terasa çıkardı ve içkileri ve bardakları masaya koydu. Ben sandalyelerden birine oturdum, o da karşımda oturdu.

Şişeyi açtı ve kendi içkisini doldurmadan önce tekilayı benim shot bardağımın kenarına kadar doldurdu.

Kadehini benimkine doğru uzattı. "Şerefe."

İkimiz de aynı anda içtik. Tekila boğazımı yakarak aşağı indi.

Çay içmek buraya kadarmış. Şerefe! Neredeyse anında, yüzümde bir karıncalanma hissettim. Işıltılı körfeze bakarak, "Evimi bu açıdan görmek garip. Bayan Angelini'nin evi buradan daha da güzel görünüyor. Aslında, bence bu manzara, yani evinin arka tarafı, en güzel kısmı." dedim.

"Aslında evin en güzel kısmı karşımda oturuyor olabilir."

Sözleri beni kızarttı. "Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?" diye sordum. "Beni tanıımıyorsunuz bile."

"İltifat etmeye çalışıyordum, ama haklısın. Seni kolayca etkilenmeyen biri olduğun dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Sig ortaya çıktı ve kuzeninin omzuna hafifçe vurdu. "Bu çocuk buna alışık değil. Normalde kadınlar onun ayaklarına kapanır."

Leo'ya döndüm. "Demek... altı ay seyahat edeceksin. İşinden izin aldın mı yoksa..."

Sig kıkırdadı.

Ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Komik olan ne?"

"İşten izin almam gerektiğini komik buluyor, çünkü bu benim için pek önemli bir konu değil," diye cevapladı Leo.

"Neden? Çalışmıyor musun?"

"O eski bir aileden geliyor," dedi Sig. "Her gün çalışıp çalışmadığı önemli değil, ama sorumlulukları *var*."

Leo sinirli görünüyordu. "Babam beni aile işini devralmam için hazırlıyor," diye açıkladı. "İngiltere'de yaşadığımız kırsal bölgede bir dizi mülkü var."

Bunu bir an düşünerek, "Yani bu hazırlık, altı aylık bir ABD gezisini de içeriyor mu?" dedim.

"Bu mantıklı gelmeyebilir, ama evet, bu gezi babamla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Tek çocuk olduğum için, üzerimde her zaman büyük beklentiler vardı. İşleri ciddiye almaya başlamadan önce, bu baskıdan kurtulmam gerekiyordu. Benden ne beklediğini biliyorum ve onun isteklerini yerine getirmeyi planlıyorum. Ama önce bu ara vermem gerekiyordu."

"Tamam, yani babanla bir anlaşma yaptın..."

O başını salladı. "Bana altı ay boyunca tüm ailevi yükümlülüklerden muafiyet verdi. Karşılığında, döndüğümde işleri daha ciddiye alacağım."

"Aile işini devralmak istemiyor musun?"

Yüzü biraz ciddileşti. "Benim ne istediğim hiç önemli olmadı."

"Saygısızlık etmek istemem ama neden babana ilgilenmediğini söyleyemiyorsun?"

Sig içinden güldü.

Ona baktım ve sonra Leo'ya döndüm. "Merak ettiğim için özür dilerim."

Sig güldü. "İnan bana, bu soruları sorduğun için *çok mutlu*, çünkü bu, onun kim olduğunu hiç bilmediğin anlamına geliyor ve o da tam olarak bunu istiyor."

Leo'nun yüzü biraz kızardı.

"Neden bahsediyor?" diye sordum. "Sen *kimsin*?"

"Burada mı? Hiç kimse." Diye iç geçirdi. "Ama evimde, balonun içinde mi? İnsanlar, doğduğum aile yüzünden benim önemli biri olduğumu düşünüyor. İstenmeyen bir ilgi odağıyım."

"Boo-hoo." Sig gözlerini devirdi. "Eğer yapabilseydim, o sözde yükün bir kısmını seve seve üstlenirdim."

Leo ona sert bir bakış attı. "Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Sana bir tane daha ikram edeyim mi?" Bu konuyu başka bir yere çekmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Elimi uzattım. "İstemem. Bu şarabın etkisi şimdiden başıma vurmaya başladı."

"O zaman *gerçek* çay içmeye ne dersin?" "Bu iyi olabilir."

Sig ayağa kalktı. "Ben yaparım. Biliyorum, benim gitmemi bekliyordun ki Freckles ile rahatça konuşabilesin."

"Sanırım sana ona öyle demeyi söyledi," diye azarladı Leo.

"Haklısın." Elini kalbinin üzerine koydu ve pişmanlık numarası yaptı. "Beni affet, Mary."

Ne pislik adam.

"Onun adına özür dilerim. Gerçekten, akraba olmasaydık, onu çoktan hayatımdan çıkarmış olurum. Ama pisliklik yapmadığında oldukça eğlenceli bir seyahat arkadaşıdır."

"Önemli değil."

Başını eğdi. "Bana kendinden biraz daha bahset, Felicity."

"Şey, birkaç yıl önce üniversiteden mezun oldum ve son iki yıldır Boston'da bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyorum."

"Hangi üniversiteye gittin?"

"Harvard."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman sorun yok." Öksürdü. "Vay canına. Cidden, tebrikler."

"Teşekkürler."

"Sırada ne var?"

"Bu sonbaharda Pennsylvania'ya hukuk fakültesine gideceğim." "Harika."

"Evet. Tekrar çalışmaya başlamadan önce yazın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir oda arkadaşınla yaşadığını biliyorum. Ailen nerede?" *İşte başlıyoruz.* Açıklamaya başladım. "Aslında ailem yok." Gözleri endişeyle doldu. "Ailen yok mu?"

"Hayır. Ben koruyucu aile sisteminde büyüdüm, bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünü gerçek ailem olmayan insanlarla geçirdim. Bayan Angelini bu türden son kişidir. Beni on beş yaşımdayken evine aldı ve o zamandan beri körfezin karşısındaki o ev benim yuvam oldu."

O, benim açıklamamı dinleyerek başını salladı. "Umarım söylememe aldırmazsın, ama şimdi seni daha da olağanüstü buluyorum — başardığın onca şeyden dolayı. Büyümek senin için kolay olmamıştır."

"Kolay olmadı, ama beni bugünkü halime getirdi. Beni güçlü yaptı."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları biraz uzadı. "Burada çok mu sıcak?"

Öyleydi. Sadece güneş ve gülünç derecede ağır giysilerim yüzünden değil, ona olan ilgim yüzünden de. Bu, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde yanmamı sağlıyordu. Bu da beni tedirgin ediyordu.

"Evet." Kıyafetime baktım. "Bu kıyafet en iyi seçim değildi."

"İçeri girelim mi? Sana evi gezdirebilirim." "Bu iyi olabilir," dedim, ayağa kalkarak.

Mutfakta Sig'i geçtik ve Leo bana evi gezdirdi.

Sonunda beni giriş holünden geçerek oturma odasına götürdü. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, körfezi farklı bir açıdan net bir şekilde görmeyi sağlıyordu ve içeri sızan güneş ışınları parke zeminde parıldıyordu.

"Bu yerin içi nasıl görünüyor diye hep merak etmişimdir. Hayal ettiğimden bile daha güzel."

Bana bakarak, "Evet," dedi.

İçeride olmak beni gerçekten sakinleştirmede. Yakamı oynattım, bluzumun düğmelerini açmak istedim, ama açmayacağımı biliyordum.

"Biraz rahatsız görünüyorsun," dedi Leo. "Seni tedirgin mi ediyorum?"

Muhtemelen söylememem gereken bir şeyi itiraf ettim. "Sanırım hâlâ ilk tanışmamızın etkisinden kurtulamamışım."

Kaşlarını kaldırdı. "Kuş *gözlemciliği* mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Kuş gözlemlemeye başladım, ama sizi gördükten sonra, kesinlikle *sizi* izliyordum. Bunu inkar etmeyeceğim. Sanırım çok az kişi başka yöne bakardı. Ben de insanım."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Seni sevmemin bir başka nedeni de bu, Felicity. Çoğu insan başka yere bakmazdı, ben de bakmazdım, ama çok azı bu konuda dürüst davranır. Hayatımı, gerçekçi olmak yerine iyi görünmeyi birincil hedef olarak gören dürüst olmayan insanlarla çevrili olarak geçiriyorum. Seni pek tanımıyorum, ama bana gösterdiğin az şey tamamen sensin. Ve bunu takdir ediyorum. Bu çok ferahlatıcı."

"Çay hazır," dedi Sig kapı eşiğinden, Leo ve benim ona aynı anda dönmemizi sağladı. Sanki bir *anı* böldüğünü biliyormuş gibi bize bir bakış attı. "O daha *düzgün* bir çay beklediğine göre, crumpets de yaptım."

"Teşekkürler, ey evcimen," dedi Leo, sonra bana döndü. "Bu ilişkide aşçı kesinlikle o."

Onları takip ederek, Sig'in resmi görünümlü bir çay servisi hazırladığı büyük yemek odasına girdim. Bir tabakta birbirinin üzerine yığılmış bir yığın crumpet vardı.

"Bunları gerçekten sen mi yaptın?" diye sordum. "Evet. Sıfırdan."

"Etkileyici."

"Çok fazla malzeme yok," dedi Sig. "Soğumadan bir tane yediğinden emin ol. Üzerlerine eritilmiş tereyağı sürülmüş hali gibisi yok."

Bir tane alıp üzerine tereyağı sürdüm. Tam da söylediği gibi, lezzetli ve nefisti. Leo bana bir fincan çay doldurdu. Çok tatlıydı.

Sig kollarını kavuşturdu. "Felicity, buradaki iki bekar erkek eğlenmek için ne yapar?"

"*Bana mı* soruyorsun?" dedim, ağzım crumpet ile dolu halde. "Partileriniz falan varken eğlence bulmakta sorun yaşamıyor gibi görünüyorsunuz."

Leo'nun gözleri kısıldı. "Partiler mi?"

"Evet, bir gece buradan gelen yanıp sönen ışıkları gördüm ve körfezin karşısından birden fazla kez müzik sesi duydum."

Leo başını salladı. "Parti falan yoktu. Sigmund müziğini çalıyordu ve benimle dalga geçiyordu. Buraya geldiğimizden beri kimseyle tanışmadık. Önceki sakinler o stroboskop ışıkları ve ses sistemini kurmuşlar."

Kıkırdadım. "Bu biraz tuhaf. Sizin parti hayvanları olduğunuzu sanmıştım."

"Neyse, soruma cevap vermedin," dedi Sig. "Buralarda ne popüler?"

"Plajın yanında bir bar var. Hafta içi geceleri bile birçok insan oraya gidiyor. Bir de şehir merkezi var. Orada birçok güzel restoran var. Ama ABD seyahatinin bir kısmını burada geçirmeyi seçtiysen, heyecan verici bir gece hayatı aramıyor olabilirsin."

"Sig ve ben bu seyahatten farklı şeyler bekliyoruz," dedi Leo. "Narragansett, diğer yerleri kabul ettiğim için onun bana yaptığı bir tavizdi. Ve ben kesinlikle huzur arıyorum."

"Ben de bir şey arıyorum." Sig göz kırptı.

Leo gözlerini devirdi. "Turistleri boş ver. Söylesene, yerliler ne yapmaktan hoşlanır?"

"Burada işler oldukça rahat. Çoğunlukla teraslarımızda oturup bira içeriz ya da körfezdeki gün batımını izleriz. İstiridye avına ya da balık tutmaya gidebiliriz ve akşam yemeği için eve ne taze balık getirebileceğimize bakarız."

Leo gülümsedi. "Balık tutar mısınız?"

"Ara sıra. Ama körfezin en iyi yerlerinde isticidye avlamak için bir tekneye ihtiyacım var."

"Ne?" diye sordu Leo.

"Quahoging. Quahog avlamak. İstiridye avlamak."

"Ah. Bunun için tekne mi lazım?"

"Koyun bir bölümünde bol miktarda avlanabilirsin, ama oraya gitmek için tekneye ihtiyacın var."

"Anlıyorum." Leo dudaklarının kenarındaki tereyağını yaladı. "Tekne bulabilirsem, bizi oraya götürür müsün?"

"Şey... Bilmiyorum..." diye kekeledim.

Leo'nun yüzü düştü. "Özür dilerim. Seni tur rehberimiz olarak gönüllü yapmaya niyetim yoktu. Bu senin işin değil."

"Şu anda herhangi bir şeye söz verebileceğimi bilmiyorum. Yaz işi arıyorum. Birkaç ipucum var, bu yüzden programımı daha uzun süre bilmiyorum."

Hala hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama başını salladı. "Anlaşıldı." Nefesimi verdim. "Peki... tam olarak ne kadar süre burada kalacaksınız?"

"Ağustos sonuna kadar," diye cevapladı Leo.

"Ben daha erken gitmeyi tercih ederim," diye araya girdi Sig. "Leo'dan daha çok eve dönmek istiyorum."

"O zaman İngiltere'ye mi dönüyorsunuz?" Leo iç geçirdi.

"Planımız öyle."

"Eylül ayına kadar dönmezse ailesi onu parçalar," diye araya girdi Sig.

Leo konuyu değiştirmeye karar verdi. "Sonbaharda hukuk fakültesine gideceğini söylemiştin. Biraz daha anlat. Hangi okula gideceksin ve hangi hukuk dalında uzmanlaşmak istiyorsun?"

"Drexel. Ve bir gün, diplomamı çocuk hakları savunuculuğu alanında kullanarak, benim gibi büyümüş çocuklara yardım etmek istiyorum. Bu benim için çok önemli, kalbime yakın, fark yaratabileceğim bir şey yapmak."

"Keşke herkes tutkularının peşinden gitsen, dünya daha iyi bir yer olurdu." Leo gülümsedi.

Sig ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. "Bir şey mi kaçırdım? Senin gibi büyüyen çocuklar mı?"

"Daha önce kuzenine, koruyucu aile sisteminde büyüdüğümü söylemiştim." "Yetim mi?"

Bu terimi hiç sevmemişim. "Evet."

Sig birkaç kez gözlerini kırptı. "Şunu bir netleştirelim. Sen kıvılcı saçlı bir yetimsin. Yaşlı bir kadınla yaşıyorsun. Adı Miss Hannigan mı acaba?" Başını eğdi. "Sandy adında bir köpeğin var mı?"

Çok komik. Gözlerimi devirdim. "*Annie*'yi bu kadar iyi tanıman çok komik, Sig. Seni müzikallere bu kadar meraklı biri olarak görmezdim. Önce *Mary Poppins*, şimdi de bu."

Leo, kuzenine dönerek yüzünü kızarttı. "Sen tam bir soytarısın."

"Sen de... görünüşe göre Daddy Warbucks'sın." Leo çayını neredeyse tükürecekti.

"Aslında, ben çocukken büyükannem beni Londra'da *Annie*'yi izlemeye götürmüştü." Sig bana baktı. "Özür dilerim. Şimdilik pisliklik yapmayı bırakacağım," dedi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. "Ailene ne oldu?"

Ben cevap veremedim. "Şu anda onun geçmişini kurcalamanın gereğı yok bence. Kızın sana hayat hikayesini anlatmak zorunda kalmadan çayının tadını çıkarmasına izin ver," dedi.

"Bunun hakkında konuşmakta bir sorunum yok,"

diye ısrar ettim. Leo başını salladı.

Açıklamaya hazırlandım. "Annem ben yedi yaşındayken aşırı dozda uyuşturucu kullanımı nedeniyle öldü. Ben doğmadan çok önce ailesinden uzaklaşmıştı. O yaşta ebeveynini kaybeden bir çocuğa, onu evlat edinmek isteyen kimse çıkmaz. İnsanlar yeni doğmuş bebekleri tercih eder, fazla konuşmayan zayıf yedi yaşındaki çocukları değil. Bu yüzden çeşitli evlere yerleştirildim, ama bir nedenden ötürü kimse beni evlat edinmedi. Çok şanslıydım, fiziksel veya duygusal olarak zarar görmeden bu sistemi atlattım."

birçok çocuk için durum böyle değildir. Sonuç olarak, bir gün benden daha az şanslı olanlara yardım edebilmek istiyorum."

Sig başını salladı. "Bu takdire şayan."

"Bu senin alaycı kışından çıkan bir iltifat mı?" diye sordum. Leo burnunu çekti.

Dikkatimi ona çevirdim. "Sen ne iş yapıyorsun, Sigmund?"

"Çok daha yakışıklı ve başarılı kuzenimin gölgesinde gizlenmek dışında mı?" Aniden ayağa kalktı. "Görünüşe göre, yaklaşık iki mil uzakta olan muhteşem bir İranlı kızla eşleşmişim. Hazırlanmam lazım." Çay fincanını bana doğru kaldırdı. "Seninle sohbet etmek güzeldi, Çilli. Yani, Felicity." Göz kırptı.

"İyi ki gitti," diye mırıldandı Leo, o gittikten sonra. "Oldukça tuhaf bir vedaydı."

"Bu tipik Sigmund davranışı. Şu anda bir dönüm noktasında ve hayatında ne yapmak istediğinden emin değil. Sanırım sorduğun soru onu korkuttu. Ayrıca, buraya geldiğimizden beri onu bir yerde bu kadar uzun süre otururken görmemiştim. Her zaman yerinde duramazdı. Yalnız kalmaktan, rahatlayıp hayatın tadını çıkarmaktan asla memnun olmazdı. Her zaman bir sonraki büyük şeyi, bir sonraki kadını, bir sonraki macerayı arardı."

"O zaman Narragansett'e gelmek istemeyenin o olması mantıklı."

"Anlaşmamız şöyleydi: Seyahatin ilk yarısını büyük şehirlerde geçirecektik, ikinci yarısında ise benim seçtiğim yerlere gidecekti. Ve şimdiye kadar? Bu tam da doktorun önerdiği şeydi."

"Ama burada bile hala kadınlarla yatmanın yollarını arıyor."

"Aynen öyle." Leo gülerek başını geriye eğdi. "Ve lafını esirgemediğin için seni seviyorum."

"Biriyle rahat olduğumda biraz açık sözlü olurum.

Hayat, dürüst olmamak için çok kısa."

"Kendisi olmayan biri gibi davranmaya çalışmayan biriyle konuşmanın ne kadar ferahlatıcı olduğunu sana anlatamam. Seni birçok yönden kıskanıyorum."

"Kıskanmak mı? Nasıl yani?"

"Memleketimde, doğduğum ortamda, belirli bir şekilde davranman, daha iyi bir kelime bulamadığım için, çok mekanik bir şekilde davranman beklenir. Kendim gibi davranmanın doğru olduğunu hiç hissetmiyorum, sadece sürekli izlenip yargılandığım için değil, beklentilerine uymadığım sürece kimse beni kabul etmeyeceği için. Senin yetiştirilme tarzının zor olduğunu biliyorum

, açıkça kendi kişiliğinizi geliştirmenize, istediğini söyleyen, kendi seçimlerini yapan güçlü bir kadın olmanıza olanak sağlamış. Sizi besleyen bir aile harika bir şey olabilir. Ama aile aynı zamanda bir yük de olabilir... boğucu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senden benim için üzülmemi beklemiyorsun..."

Kafasını salladı. "Tanrım, hayır. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim..."

"Önemli değil. Sadece şaka yapıyorum. Senin mücadeleni anlayamam, tıpkı senin de benim mücadelelerimi anlayamayacağın gibi. Açıkça görülüyor ki, biz iki farklı dünyadan geliyoruz."

Leo, kalbim hızla çarparak ona bakmaya devam etti. Ben gözlerimi kaçırdım.

Sonra saatime baktım. "Aslında düşündüğümde daha geç oldu. Geri dönsem iyi olacak." Sandalyeye kalktım. "Çay ve çay-quila için çok teşekkür ederim."

Leo ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtündü. "Gitmen gerektiğinden emin misin?"

"Evet, gerçekten gitmeliyim."

Gözlerini kırıştırdı, şaşırmış gibi görünüyordu. Ben de bunu tam olarak anlayamadığımı söyleyemem.

"Seni arabana kadar geçireyim." "Teşekkürler."

Leo beni evin ön tarafına doğru götürürken, ayakkabılarım mermer zeminde tıklıyordu.

Hafif bir esinti uzun, kalın kızıl saçlarımı dalgalandırırken yüz yüze durduk. Saçlarım doğal haliyle ne düz ne de kıvrıkcıktı, sadece kabarık dalgalı bir yele gibiydi. Bir tutam saç ağzıma girince, yüzümden uzaklaştırmak için biraz hava üfledim.

Tam veda etmek üzereydim ki Leo beni bir soruyla şaşırttı. "Neden çillerini sevmiyorsun?" Gözleri yanaklarıma kaydı.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Gençken insanlar benimle bu konuda dalga geçerdi, sanırım bu yüzden onlardan nefret etmeye başladım."

Leo boynuma baktı. "Ben onları seviyorum, özellikle de boynuna kadar uzanan kısmını. Sana karakter katıyorlar."

"Bazıları sana karakter katıyor." Ayaklarıma baktım. "Her yerim onlarla kaplı." "Evet, biliyorum. Çok güzeller." Bir süre durdu. "Sen güzelsin."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Mary Poppins kıyafetiyle buraya gelirken kendimi güzel hissetmemiştim, ama önümdeki adamın bana bakışları, nedense kendimi güzel hissetmemi sağladı. Ve bu da bana... kaçmak gibi bir his verdi.

Elimi kaldırdım. "Peki, şehirde görüşürüz o zaman."

Arabama doğru yürümeye başladığımda, Leo arkamdan seslendi.

"Felicity, bekle." Arkanı döndüm. "Evet?"

Ellerini ceplerine soktu. "Bir ara seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Ağzım açıldı, ama tek söyleyebildiğim şey "Randevuda mı?" oldu.

"Tabii ki." O güldü. "Başka ne olabilir ki?"

Cevabımı beklerken çok yakışıklı görünüyordu, güneş mavi gözlerinde yansıyor. Bir parçam evet demek istiyordu. Ama bu adama yaklaşmanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Bu yüzden zorla şu sözleri söyledim: "Teklifin için çok teşekkür ederim, ama sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bugün bazı konularda açık sözlü olmama rağmen, reddettiğim nedeni itiraf etmek istemedim: beni korkutuyordu. Nedense, evet dersem yaz sonuna kadar kaçınılmaz bir kalp kırıklığı yaşayacağımı biliyordum. Kendimi korumam gerekiyordu.

"Sadece... ilgilenmiyorum," dedim sonunda. *Kahretsin, bu tam bir yalandı.*

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Anlıyorum."

"Çay için tekrar çok teşekkür ederim," dedim ve gerginliği yaşamamak için arabama kaçtım. Aceleyle, yanlışlıkla arabayı geri vites taktım. Frene hızlıca basarak, garip bir şekilde el salladım ve güldüm. Leo'nun gülümsemesi gözlerine ulaşmadığında, kalbim parçalandı.

Garajdan çıkıp yola koyuldum. Yola çikalı bir dakika bile olmamıştı ki, beni dışarı çıkarma teklifini reddettiğim için pişman olmaya başladım. Açıkçası iki farklı dünyadan geliyorduk ve o ayrılacağı için onunla çıkmak anlamsız olacaktı, ama ona derinden çekiliyordum — sadece görünüşüne değil, aynı zamanda ayakları yere basan kişiliğine de.

Farkında olmadan, etrafa baktığımda evime giden sokağı çoktan geçmiştim. Kendimi bir köprüden geçerken buldum, artık nereye gittiğimi bilmiyordum. Hayatımın öyküsü gibi.

[Şimdi indirin.](#)

YAZAR HAKKINDA

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı

en çok satan yazarlardan biridir.

Beş erkek kardeşiyle birlikte Boston'da büyüdü ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber spikeri olarak geçirdi. Penelope, kocası, oğlu ve otizmli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşıyor.

Milyonlarca kitap satan Penelope, 21 kez *New York Times* en çok satanlar listesine girmiş ve kırktan fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine [buradan](#) abone olun.

SOCIAL MEDIA LINKS:

[Facebook Facebook](#)

[Özel Hayran Grubu](#)

[Instagram](#)

@penelopewardauthor

[TikTok Twitter](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

